

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

ชูเกียรติ จารัตน์

20 ก.ค. 2536

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

กันยายน 2535

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

184826

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(ผศ.เพ็ญณี ดิสกะประกาย)

.....กรรมการ

(ผศ.อุไร บัวทอง)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(ผศ.เพ็ญณี ดิสกะประกาย)

.....กรรมการ

(ผศ.อุไร บัวทอง)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ.สมทรง เจริญกุล)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ ๒๓ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๕

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยคามอนุเคราะห์จาก ผศ.เพ็ญณี คิสกะประกาย ผศ.อุไร บัวทอง และ ผศ.สมทรง เจริญกุล ที่กรุณาให้คำปรึกษาและตรวจสอบแก้ไข ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ไมเคิล แคร็บทรี (Michael Crabtree) คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์เดวิด โครเซีย (David Crozier) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และอาจารย์ปีเตอร์ ซาวิล (Peter Saville) สถาบันภาษา บี อี เอส กรุงเทพฯ ที่กรุณาช่วยเหลือในด้านการบันทึกเสียงเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองและแบบทดสอบตลอดจนตรวจสอบความถูกต้องของภาษา ผศ.จิราภรณ์ บุญส่ง สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผศ.ทองสุข วันแสน ภาควิชาทดสอบและวิจัยการศึกษา วิทยาลัยครูสุรินทร์ และอาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในด้านสถิติ ขอขอบพระคุณอาจารย์สุนทร พลศรี โรงเรียนสังขะที่กรุณาให้ความช่วยเหลือด้านภาพประกอบ และอาจารย์สุเพียบ สอนใจ ที่กรุณาเป็นธุระในการพิมพ์และจัดรูปเล่มและขอขอบพระคุณคณะครู อาจารย์ นักเรียน โรงเรียนศรีไผทสมันต์ และโรงเรียนสังขะ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองจนลุล่วงไปด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณ พี่ ๆ น้อง ๆ รวมทั้งบุคคลอื่น ๆ อีกหลายท่านซึ่งผู้วิจัยมิอาจกล่าวนามได้หมดในที่นี้ที่ให้อำนาจใจและความช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ตลอดเวลาในการทำปริญญานิพนธ์

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องสักการะพระคุณ บิดา มารดาและครู อาจารย์ผู้ประสิทธิ์วิชา

ชูเกียรติ จารัตน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด	24
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	35
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ	51
งานวิจัยภายในประเทศ	51
งานวิจัยในต่างประเทศ	55
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	59
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	59
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	60
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	60
การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	67
การวิเคราะห์ข้อมูล	68
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	69

4	การวิเคราะห์ข้อมูล	74
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	74
	ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	75
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	79
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	79
	สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	79
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	80
	การวิเคราะห์ข้อมูล	82
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	82
	อภิปรายผล	82
	ข้อเสนอแนะ	85
	บรรณานุกรม	87
	ภาคผนวก	96
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	180

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	67
2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง	76
3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง	77
4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	78
5 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ด้านการฟังภาษาอังกฤษ	121
6 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ด้านการพูดภาษาอังกฤษ	122

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงความหมายของการพูด	25
2 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษ	64
3 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 16	115
4 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 17	115
5 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 18	115
6 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 19	116
7 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 20	116
8 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 21	116
9 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 22	117
10 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 23	117
11 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 24	117
12 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 25	118
13 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 26	118
14 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 27	118
15 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 28	119
16 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 29	119
17 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 30	119

บทนำ

การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในอดีตที่ผ่านมา อาจกล่าวได้ว่าไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนสามารถพูดคุยหรือติดต่อกับชาวต่างประเทศได้น้อยมากทั้ง ๆ ที่นักเรียนเรียนมาแล้วเป็นเวลาหลายปี และมีความรู้ทางด้านคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์พอสมควร อย่างไรก็ตามครูผู้สอนภาษาอังกฤษตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องก็ไม่ได้หยุดอยู่กับที่ในอันที่จะแสวงหาวิธีการเรียนการสอนใหม่ ๆ มาใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จะเห็นได้จากผลการศึกษาของ ยีน ศรีวรพันธ์ (2527 : 44) พบว่า ในด้านการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมเสริมการเรียนการสอน ครูภาษาอังกฤษมีความต้องการที่จะพัฒนาความสามารถในเรื่องการนำเทคนิคการสอนใหม่ ๆ มาใช้สูงสุด ซึ่งความต้องการเช่นนี้มีสาเหตุเนื่องจาก พบว่า วิธีการสอนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง (teacher - centered) ในการถ่ายทอดความรู้ทางด้านไวยากรณ์โดยใช้วิธีการแปลอย่างสมัยก่อนนั้นประสบความล้มเหลวเป็นอย่างมากทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ฉะนั้นถ้าจะให้ผู้เรียนได้เกิดพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียนแล้ว เป้าหมายหลักของการสอนภาษาอังกฤษก็ควรจะต้องเน้นทักษะทั้ง 4 ด้าน (Finocchiaro. 1983 : 5) แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนไม่ได้ครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะเลยดังที่ อมร รักษาสัตย์ (2528 : 54) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เป็นเพราะการสอนเน้นหนักในด้านการอ่าน การเขียนและการแปลมากกว่าการพูดและการฟัง จะเห็นว่าทักษะการฟังและการพูดไม่ค่อยได้รับความสนใจหรือถูกละเลยมานาน อย่างไรก็ตามถึงแม้จะมีวิธีการสอนแบบฟัง - พูด (aural - oral approach) ที่เน้นการฟัง - พูด ก็จริงแต่ก็ยังไม่ได้กล่าวถึงการให้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์แต่อย่างใด (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. ม.ป.ป. : 3) ปัญหาที่ตามมาคือผู้เรียนขาดความเชื่อมั่นในตัวเองในการพูดคุยกับชาวต่างประเทศ และมีความวิตกกังวลสูงเมื่อต้องเผชิญหน้ากับชาวต่างประเทศ นอกจากนี้ผู้เรียนก็ยังไม่สามารถเข้าใจสื่อ

ความหมายของเรื่องที่ไต่ถามได้ ซึ่งเป็นเหตุให้การติดต่อสื่อสารล้มเหลว อันเนื่องมาจากผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจภาษาพูด

ถ้าจะจัดลำดับความสำคัญของทักษะทั้ง 4 จะเห็นว่า การฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตเรตั้งแต่แรกเกิด ซึ่ง ซัปโปโล (zappolo. 1981 : 31) ก็ได้ศึกษาถึงการใช้ทักษะทั้ง 4 ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน พบว่า มีการใช้ทักษะการฟังมากที่สุดประมาณ 45% ทั้งนี้โดยไม่รวมถึงการชมโทรทัศน์ หรือฟังเพลง ในขณะที่ใช้เวลาในการพูด 30% การอ่าน 16% และการเขียนเพียง 9% นอกจากนี้ อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 19) ได้กล่าวว่า ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้น จะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายและอัชเชอร์ยังเชื่อว่าความเข้าใจในด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่ดีกว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย เพราะฉะนั้นลำดับขั้นตอนในการสอนภาษาต่างประเทศที่ถูกต้องควรจะเรียงลำดับตั้งแต่การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่ง กานดา ณ กลาง (2515 : 24) และสุโร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 4) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษว่าควรสอนทักษะการฟังก่อนโดยยึดหลักที่ว่าภาษาเป็นสิ่งที่คนเราเข้าใจและพูดก่อนการอ่าน หรือการเขียน ดังนั้นลำดับการสอนบทเรียนจึงควรเป็นไปตามลำดับของทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนไม่ว่าจะเป็นขั้นเริ่มต้นหรือในขั้นสูงของการเรียนภาษา

จากการศึกษาของ เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรวกุล (2531 : 60) และสุริรัตน์ ภัทรานนท์ (2532 : 61) ที่ศึกษาระดับความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ระดับความสามารถทางด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในขั้นทักษะกลไก (mechanical skill) เท่านั้น นั่นคือ เป็นระดับที่ผู้เรียนไต่ถามความแตกต่างและสามารถพูดเลียนแบบเสียงของภาษาต่างประเทศแต่ไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายหรือเข้าใจคำหรือข้อความที่ไต่ถาม ซึ่งเป็นเพียงขั้นแรกของพฤติกรรมการฟัง - พูดตามที่ แวลเล็ท (Vallette. 1972 : 141 - 142) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟัง - พูดไว้ 5 ระดับ ได้แก่ ระดับทักษะกลไก (mechanical skill) ระดับความรู้ (knowledge) ระดับถ่ายโอน (transfer) ระดับสื่อสาร (communication) และระดับวิพากษ์วิจารณ์

(criticism) นอกจากนี้การศึกษาของชลาสัย คงแก้ว (2526 : 75) พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังอ่อนมาก จากข้อมูลดังกล่าวเราพอจะมองเห็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อระดับความสามารถของนักเรียน ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน แบบเรียน หลักสูตร ผู้สอน ตลอดจนการใช้วัสดุอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษา ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะเกิดขึ้นเสมอ ตราบใดที่ยังมีการเรียนการสอนอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน ครูเป็นตัวจักรสำคัญในอันที่จะนำความรู้และสร้างเสริมประสบการณ์แก่นักเรียน วิธีการสอนของครูย่อมนำมาซึ่งความสำเร็จตามจุดหมาย ดังที่ แครร์รอล (Carrol. 1964 : 121 - 122) ได้กล่าวไว้ว่า คุณภาพการสอนของครูเป็นตัวแปรที่สำคัญในกระบวนการสอนภาษา ครูผู้สอนจึงต้องมีความรู้ทางด้านเนื้อหาและวิธีสอนด้วย นอกจากนี้การศึกษาของ สมบูรณ์ เจตน์จำลอง (2529 : 76) พบปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอนว่าครูมีปัญหาด้านการสอนทักษะฟังภาษาอังกฤษมากที่สุด ครูไม่สนใจในการตั้งจุดหมายในการสอนฟัง ครูให้ความสำคัญในการสอนทักษะการฟังน้อยที่สุดโดยอ้างว่ามีเนื้อหาไม่เพียงพอสำหรับการสอน

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรให้ความสำคัญแก่ทักษะการฟัง - พูด ให้มากยิ่งขึ้น โดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ วิธีการสอนซึ่งเป็นที่สนใจซึ่งครูควรนำไปใช้เป็นอย่างยิ่ง คือ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) วิธีการสอนแบบนี้เกิดขึ้นเมื่อราวปี ค.ศ. 1970 เน้นในเรื่องการใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริง ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเองมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไรและอย่างไร ผู้สอนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่าง ๆ เข้าช่วย ซึ่งผู้สอนจะคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ มีความถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคม มิใช่ยึดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียวดังที่เคยปฏิบัติมา

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้กับทักษะการฟัง - พูด โดยจะนำมาทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยเปรียบเทียบกับวิธีการสอนตามคู่มือครู โดยมุ่งที่จะเปรียบเทียบดูว่าวิธีการสอนแบบไหนจะเป็นผลดีแก่นักเรียนมากกว่ากันเพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูภาษาอังกฤษที่จะเลือกวิธีการสอนที่ดีที่สุดมาใช้เพื่อปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง - พูด ให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พุฒภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งได้จากการทดลองสอน จะเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในการพิจารณาเลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสม เพื่อนำไปปรับปรุงในการเรียนการสอนทักษะการฟัง - พุฒภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนจะเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการฟัง - พุฒภาษาอังกฤษในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 4 (อ 014) (รหัสเก่าคือ อ 514) จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 105 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 60 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาในการทดลองสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ ๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งหมด 12 คาบ และใช้เวลาในการทดสอบก่อนและหลังการทดลองสอน 8 คาบ รวมเวลาที่ใช้ทั้งหมด 20 คาบ

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอนคัดเลือกมาจากหนังสือ Lado English Series Book 5 ซึ่งเป็นหนังสือแบบเรียนที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการให้ใช้เป็นหนังสือเรียนในโรงเรียน เนื้อหามีลักษณะเป็นบทสนทนาที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน กิจกรรมการเรียนไม่ได้เน้นกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ยังคัดเลือกเนื้อหาจากเนื้อหาจริงที่พบในชีวิตประจำวัน เช่น ข่าวและการสนทนา ซึ่งเนื้อหาที่คัดเลือกมานี้จะสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาอังกฤษ 4 (อ 514) เฉพาะที่เป็นทักษะฟัง - พูด ซึ่งจุดประสงค์นี้จะยึดตามกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 11 กลุ่มที่ 2 (บุรีรัมย์ - สุรินทร์ - ศรีสะเกษ)

5. ตัวแปรที่ศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอน 2 วิธีคือ

5.1.1 วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

5.1.2 วิธีการสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อําเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์

5.2.2 ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อําเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการสอนทักษะการฟัง - พูดตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

(Communicative Approach) หมายถึง การสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการด้านทักษะ

การฟัง - พูด เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ และเป็นที่ยอมรับในสังคม ซึ่งจำเป็นต้องใช้กิจกรรมต่าง ๆ เข้าช่วยเพื่อส่งเสริม หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การเล่นเกมต่าง ๆ การสัมภาษณ์ กิจกรรมการแก้ปัญหาตลอดจนการมอบหมายงาน (task) ให้ผู้เรียน ทั้งนี้กิจกรรมหรืองานที่เสนอให้ผู้เรียนนั้นจะต้องสอดคล้องกับสถานการณ์และจุดมุ่งหมายของการเรียนด้วย

2. วิธีการสอนทักษะการฟัง - พูด ตามคู่มือครู (teacher's manual) หมายถึง วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ครูดำเนินการสอนโดยยึดหนังสือคู่มือครู Lado English Series Book 5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตั้งแต่บทที่ 7 - 9 โดยคัดเลือกเฉพาะทักษะการฟัง - พูด เท่านั้น กิจกรรมการสอนทักษะการฟัง - พูด ที่ปรากฏในหนังสือเรียนจะมี 5 ลักษณะได้แก่ การสนทนา การตอบคำถาม และอภิปราย การนำคำศัพท์และโครงสร้างที่เรียนมาแล้วไปใช้กับสถานการณ์ใหม่ (adaptation) การคิดและพูดตลอดจนการออกเสียง

3. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟังของนักเรียนซึ่งวัดได้จากคะแนนผลการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟังก่อนและหลังสิ้นสุดการเรียนแล้ว โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง และหาคุณภาพแล้ว

4. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการพูดของนักเรียนซึ่งวัดได้จากคะแนนผลการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการพูดก่อนและหลังสิ้นสุดการเรียนแล้ว โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองและหาคุณภาพแล้ว

5. กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 ที่เรียนภาษาอังกฤษ 4 (อ 014) ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 30 คน จากจำนวนประชากร 105 คน นักเรียนในกลุ่มควบคุมนี้ครูใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

6. กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 ที่เรียนภาษาอังกฤษ 4 (อ 014) ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 30 คน จากจำนวนประชากร 105 คน นักเรียนในกลุ่มทดลองนี้ครูใช้วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง แยกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

1. ความหมายของการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งในการสื่อสารด้วยเหตุที่ว่า การฟังมีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด จะเห็นว่าในการสนทนาแต่ละครั้งนั้นผู้ฟังจะต้องฟังข่าวสาร (message) ให้เข้าใจมิฉะนั้นจะก่อให้เกิดผลเสียหลายประการดังสำนวนไทยที่ว่า "ฟังไม่ได้ศัพท์จับมากระเดียด"

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการฟังไว้ต่าง ๆ กัน เช่น

บัสบี้ และเมเจอร์ (Busby and Majors. 1987 : 25) กล่าวว่า การฟังหมายถึง กระบวนการรับรู้ การให้ความสนใจ และการตีความสิ่งเร้าหรือข้อมูลที่มากระทบโสตสัมผัส เป็นการรับสิ่งเร้าโดยตั้งใจ และเมื่อรับแล้วนำสิ่งเร้ามาวิเคราะห์ถึงเนื้อหาสาระตลอดจนแหล่งที่มาของสิ่งเร้า พร้อมทั้งใช้ประสบการณ์ของเราช่วยทำความเข้าใจสิ่งเร้า นั้น ๆ การฟังจะมีความแตกต่างจากการได้ยินตรงที่ว่า การฟังเป็นการรับสิ่งเร้าที่เข้ามามีกระทบโสตสัมผัสโดยตั้งใจ แต่การได้ยินนั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ

ริเวอร์ส (Rivers. 1980 : 16) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นทักษะเชิงสร้างสรรค์ (creative skill) ในการทำความเข้าใจคำพูด ผู้ฟังจะรับเอา

คำพูดที่ผู้พูดเปล่งออกมาอย่างมีความหมายแล้วนำมาสร้างความหมายขึ้น ซึ่งความหมายที่ผู้ฟังสร้างขึ้นนี้อาจจะไม่ตรงกับความหมายที่ผู้พูดพูดออกมาก็ได้ ด้วยเหตุนี้เองจึงมีความเข้าใจผิดเกิดขึ้นระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ยิ่งถ้าหากว่าผู้ฟังไม่ชินต่อภาษาและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วยแล้วผู้ฟังก็จะยิ่งเข้าใจในคำพูดของผู้พูดยากยิ่งขึ้น องค์ประกอบที่ผู้ฟังนำมาสร้างความหมายมีอยู่

3 ประการ คือ

1. ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ (linguistic information) หมายถึงสิ่งที่ผู้ฟังรับฟังด้วยทั้งเสียง คำ และการจัดเรียงคำพูดซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาทั้งหมด แต่ผู้ฟังจะสามารถสร้างข้อความที่ตามมาให้หมดจากคำพูดในตอนต้น

2. บริบททางสถานการณ์ (situational context) หมายถึงสถานการณ์ในการพูดที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง คือ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ผู้ฟังได้ยินกับสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมา และสิ่งที่ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป

3. ข่าวสารที่เป็นที่เข้าใจร่วมกัน (comprehended message) หมายถึงความสามารถเข้าใจข่าวสารของผู้ฟังซึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูดและผู้ฟังจะยึดเอาสัญลักษณ์ทางเสียง (sound signal) ซึ่งเป็นเจตนาของผู้พูดมาตีความหมาย เช่นคำพูดว่า "You cunning fox" อาจหมายถึงการยกย่องในสถานการณ์หนึ่งหรือการดูถูกอย่างร้ายแรงในอีกสถานการณ์หนึ่งเป็นต้น

✓ วิดโดว์สัน (Widdowson. 1983 : 59 - 60) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างคำว่า "การฟัง" กับ "การได้ยิน" ไว้ดังนี้คือ

การฟัง (listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคใดประโยคหนึ่ง โดยเฉพาะนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะเลือกจำแต่เฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟังและไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การฟัง หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนเข้าใจว่าประโยคนั้น ๆ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พูดไปแล้วอย่างไร และมีหน้าที่ในการสื่อสารอย่างไร ในขั้นนี้ผู้ฟังต้องเลือกในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ฟังเอง และตัดส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป

การได้ยิน (hearing) หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังที่จะได้ยินหน่วยย่อยของภาษาในรูปของกระแสเสียง ผู้ฟังจะนำหน่วยย่อยของภาษามาผูกเข้าด้วยกัน เป็นประโยคและทำความเข้าใจ ความหมายของประโยคนั้นโดยอาศัยความรู้ด้านระบบเสียงและไวยากรณ์ของภาษาหรืออีกนัยหนึ่ง ก็คือ การได้ยิน หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนสามารถจำส่วนของภาษาที่ได้ยิน โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ของภาษาในการเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของภาษาเข้าด้วยกันเป็นข้อความหรือประโยคเพื่อทำความเข้าใจความหมายของประโยคเหล่านั้น

อันเดอร์วูด (Underwood. 1989 : 1) กล่าวว่า การฟังเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความสนใจและความพยายาม เพื่อที่จะได้ทราบความหมายของสิ่งที่เราได้ยิน การที่เราจะประสบผลสำเร็จในการฟังภาษาพูด เราจะต้องสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ซึ่งความหมายของประโยคที่ผู้พูดพูดออกมานั้นอาจมีความหมายหลายอย่าง เช่น ผู้พูดพูดว่า "คุณมาสาย" ผู้พูดอาจจะต้องการให้ผู้ฟังทราบว่า ผู้ฟังมาสายเท่านั้น หรืออาจหมายถึง ผู้พูดบ่น เพราะถูกปล่อยให้อยู่คนเดียวหรืออาจจะแสดงความประหลาดใจที่คาดไม่ถึงว่าผู้ฟังจะมาสาย ฉะนั้นในฐานะผู้ฟังจะต้องจดจาศึกษา และวิเคราะห์ปัจจัยอื่น ๆ ที่ใช้เสนอข่าวสารนั้น ๆ

แครชเชน (Krashen. 1983 : 79 : 98) ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟัง หมายถึง การให้ปัจจัยป้อนเข้า (input) ที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง อย่าพยายามบังคับให้นักเรียนพูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย (target language) จนกว่านักเรียนหรือผู้ฟังจะได้มีโอกาสในการรับรู้ภาษาพอสมควร ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้นักเรียนหรือผู้ฟังได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ตัวอย่างเช่น วิธีการของ อัชเชอร์ (Asher) ที่เรียกว่า Total Physical Response (T.P.R.) วิธีการนั้นคือ ครูใช้คำสั่งกับนักเรียนให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติตามในสิ่งที่ครูพูด นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดออกมา

นอกจากการใช้คำสั่งแล้ว ครูอาจจะใช้ท่าทางหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะรูปภาพซึ่งสามารถหาได้จากนิตยสารต่าง ๆ เมื่อมีวิธีการหลาย ๆ อย่างช่วยในการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่นักเรียนหรือผู้ฟังแล้วนักเรียนหรือผู้ฟังก็จะสามารถพูดได้ในที่สุด (Terrell. 1982 : 121 - 129)

จึงพอสรุปได้ว่า การฟังหมายถึงกระบวนการรับข่าวสาร (message) ที่มากระทบ โสตสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถ เข้าใจคำพูดที่ผู้พูดพูดออกมา ซึ่งต้องพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูด ความสัมพันธ์ของประโยคที่ได้ยินกับข่าวสารของผู้พูด ตลอดจนพิจารณาถึงสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

2. กระบวนการในการฟัง

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2529 : 29 - 30) กล่าวว่า กระบวนการในการฟังมีความสลับซับซ้อนพอสมควร คนทั่วไปส่วนมากมักจะคิดว่ากระบวนการฟังนั้นอาจใช้แต่เพียงความตั้งใจ (intention) อย่างเดียวเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว แท้จริงการฟังเป็นกระบวนการที่ละเอียดอ่อน ซึ่งประกอบด้วย 5 ประการตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การได้ยิน (hearing) ในเบื้องต้นผู้ฟังจะต้องได้ยินเสียงที่ผ่านเข้ามาสู่เราเสียก่อนเป็นอันดับแรก
2. การมุ่งจุดสนใจ (concentration) เมื่อได้ยินแล้วก็มุ่งจุดสนใจไปสู่สิ่งที่ได้ยิน
3. การเข้าใจ (comprehension) จากขั้นที่ 1 และ 2 ผ่านมาแล้วก็เข้าสู่ขั้นที่ 3 การเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินนั้น สมมุติว่าเราได้ยินเสียงคนพูด ถ้าหากผู้พูดพูดด้วยภาษาที่เราคุ้นเคย เช่น พูดภาษาไทย เราก็สามารถเข้าใจได้ ตรงกันข้ามหากผู้พูดพูดด้วยภาษาต่างประเทศที่เราไม่คุ้นเคย เช่น ภาษาอิตาเลียน เราก็ไม่เข้าใจ ฉะนั้นในขั้นการเข้าใจนี้ผู้ฟังจะต้องรู้ภาษานั้น หรือคุ้นเคยกับภาษานั้นเสียก่อนจึงจะเข้าใจได้
4. การตีความ (interpretation) เมื่อผ่านจากขั้นการเข้าใจแล้ว ก็ถึงขั้นการตีความ ซึ่งผู้ฟังจะสามารถตีความข่าวสารของผู้พูดได้ ในการตีความนี้ย่อมต้องอาศัยประสบการณ์ในตัวผู้ฟังประกอบด้วย จึงจะตีความได้ และถ้าหากเราฟังข่าวสารนั้นอย่างพิถีพิถะระหัดแล้ว เราก็สามารถที่จะตีความข่าวสารนั้นได้ถูกต้อง
5. การตอบสนอง (reaction) เมื่อผู้ฟังตีความข่าวสารนั้นได้แล้วก็สามารถตอบสนองกลับต่อข่าวสารนั้น (feedback) เช่น ยิ้มรับ (smiling) หน้ามึนบอกรำคาญไม่รับ (scowling) หรืออาจพูดจาโต้ตอบกลับไป เป็นต้น

บาร์คเคอร์ (Barker. 1978 : 24) ได้กล่าวถึง กระบวนการในการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกระบวนการ 4 ขั้นตอน (four - stage process) ซึ่งประกอบด้วย การได้ยิน (hearing) ความตั้งใจ (attention) ความเข้าใจ (understanding) และการจำ (remembering) ซึ่งขั้นตอนทั้ง 4 มีความสัมพันธ์กันโดยเริ่มจากการได้ยิน คือขั้นตอนที่คลื่นเสียงไปกระทบอวัยวะรับเสียงและเคลื่อนสู่สมอง ต่อมาความตั้งใจก็จะทำหน้าที่พิจารณาตัดสินว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธข่าวสารนั้น ๆ (คือการเลือกรับฟังนั่นเอง) ถ้าปฏิเสธข่าวสารกระบวนการก็สิ้นสุดแค่นั้น แต่ถ้ายอมรับ ขึ้นความเข้าใจก็จะทำหน้าที่ให้ความหมาย และขั้นสุดท้ายการจำก็ทำหน้าที่เก็บข่าวสารนั้นไว้ในส่วนของความทรงจำ (memory area) เพื่อรอการนำไปใช้ต่อไป

3. การฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

การฟังที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันนั้น เราไม่จำเป็นต้องจดจำคำพูด หรือข่าวสาร (message) ทุกคำทุกประโยคของผู้พูดเลย เพราะผู้ฟังไม่ใช่เครื่องบันทึกเสียง อีกประการหนึ่ง การฟังที่ดีว่ามีประสิทธิภาพสูงสุดนั้นควรเป็นการฟังเพียงครั้งเดียวแล้วรู้เรื่อง ถ้าหากว่าอวัยวะเกี่ยวกับการได้ยินไม่ผิดปกติ เพราะเมื่อเราฟังอะไรก็ตามที่ผู้ฟังและผู้พูดไม่สามารถเผชิญหน้ากัน หรือไม่มีโอกาสได้สนทนากันซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นการสื่อสารแบบทางเดียว (one - way communication) เช่น การฟังรายการวิทยุ การชมโทรทัศน์ เป็นต้น ผู้ฟังไม่สามารถบอกให้ผู้พูดพูดซ้ำอีกเพื่อความเข้าใจเพิ่มเติมได้ ฉะนั้นผู้ฟังจึงต้องมีความระมัดระวังในการฟัง ปัจจัยสำคัญที่ผู้ฟังพึงมีคือ ความสามารถในการเข้าใจข่าวสารที่ผู้พูดพูดออกมา โดยเฉพาะการฟังภาษาต่างประเทศผู้ฟังจะต้องสามารถจับใจความของข่าวสารนั้นให้ได้ว่า ผู้พูดต้องการจะสื่อความหมายอะไร หรือผู้พูดมีจุดประสงค์อย่างไรในการพูด เนื้อหาในข่าวสารนั้นมีใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ซึ่งถ้าผู้ฟังสามารถจับใจความสำคัญดังกล่าวได้แล้วจึงจะประสบความสำเร็จในการฟังภาษาต่างประเทศได้ ทั้งนี้ผู้ฟังจะต้องอาศัยองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างเพื่อช่วยให้การฟังประสบความสำเร็จ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานทางภาษาศาสตร์ เช่น ความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างของภาษา หน่วยเสียง เป็นต้น ความเคยชินต่อสำเนียงของภาษาซึ่งจะมีสำเนียงการพูดที่ไม่เหมือนกัน เช่น สำเนียงอังกฤษแบบชาวอเมริกัน (American English)

ย่อมแตกต่างจากสำเนียงอังกฤษแบบชาวอังกฤษ (British English) นอกจากนี้ผู้ฟังจะต้องอาศัยความรู้ทางด้านวัฒนธรรมและสังคมของผู้พูดหรือเจ้าของภาษาประกอบด้วย พัทธประภา อุดมวิทย์ (2527 : 22) ได้กล่าวถึงการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า เป็นทักษะที่ต้องเรียนและใช้เวลา ในการฝึกทักษะ ผู้สอนจะต้องจัดให้มีกิจกรรมการฟังให้มาก เพราะการฟังครูพูดและฟังนักเรียนด้วยกันนั้นยังไม่เพียงพอ นักเรียนควรได้ฟังเทปบันทึกเสียงของเจ้าของภาษาคด้วย นอกจากนี้ วราภรณ์ ศรีเพชรพันธ์ (2525 : 25) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า เป็นพฤติกรรมทางภาษาด้านการรับรู้ (receptive behavior) ซึ่งผู้ฟังไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือกฟังเฉพาะหน่วยเสียง คำศัพท์ โครงสร้างของภาษา หรือคำพูดที่พูดด้วยอัตราเฉพาะเท่าที่อยู่ในขอบเขตความสามารถทางภาษาต่างประเทศที่ตนเองมีอยู่ได้เหมือนพฤติกรรมทางภาษาด้านการแสดงออก (productive behavior) ซึ่งหมายถึง การพูด การเขียน นอกจากนี้ การฟังยังเป็นพฤติกรรมทางภาษาที่ผู้ฟังต้องเผชิญเฉพาะหน้าในที่ที่ไม่มีโอกาสที่จะศึกษา ค้นคว้า สอบถามหรือไตร่ตรองได้นานเท่าการอ่านและการเขียน

4. องค์ประกอบของความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ

จอห์นสัน และมอร์ไร (Johnson and Morrow. 1981 : 81) ได้ให้ความเห็นว่า โดยปกติมนุษย์จะฟังอย่างมีจุดประสงค์ และจุดประสงค์ในการฟังส่งผลต่อการฟังของเรา คือ เราจะเลือกฟังเฉพาะข้อความที่ตรงกับจุดประสงค์ของเราเท่านั้น นอกจากนี้เขายังให้ข้อคิดต่อไปอีกว่า ทักษะการฟังภาษาต่างประเทศจะพัฒนาได้ต้องใช้เวลา และได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องตามขั้นตอนและฝึกซ้ำในสิ่งเดียวกัน เหมือนกับที่ฝึกฟังภาษาที่หนึ่ง นอกจากนี้ความเร็วในการพูดควรเป็นความเร็วปกติเพราะถ้าให้นักเรียนฝึกด้วยภาษาที่ช้าเกินไปนักเรียนจะไม่เข้าใจคำพูดในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้

พิมสเลอร์ สตอคเวล และคอมรี (Pimsler, Stockwell and comrey. 1962 : 15 - 26) ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศว่า เป็นความสามารถในการรับข้อมูลผ่านหู ความสามารถนี้มียอดประกอบอย่างน้อย 2 อย่างคือการจำแนกเสียง และ ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์

✓ แวลเล็ท (Valette. 1967 : 49) กล่าวว่า ความสามารถในการด้าน
ความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ของผู้ฟัง เช่น

1. ความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยินของผู้ฟัง
2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายของเสียงเน้นหนักในคำและ
ระดับเสียงสูง - ต่ำ ในประโยค
3. ความสามารถในการจำข้อความที่ได้ยิน
4. ความสามารถในการฟังระดับสูง เช่น ความเข้าใจบทสนทนานั้นต้องการ
ความรู้ในด้านศัพท์ และไวยากรณ์ประกอบด้วย

✓ คานวิสเซอร์ (Kannwischer. 1969 : 3801 - A) มีความเห็นว่า
ความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศประกอบด้วย ความพร้อมทางร่างกายและจิตใจที่จะ
แบ่งแยกหรือผสมผสานสิ่งที่ได้ฟังเข้าด้วยกัน

ฟินอคเชียโร และโบโนโม (Finocchiaro and Bonomo. 1973 : 107)
ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการฟังภาษาต่างประเทศเพื่อความเข้าใจว่าขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยกับ
คำพูดแต่ละคำพูดของผู้ฟัง ความคาดหวัง (expectation) ในคำพูดที่จะได้ยินในสถานการณ์นั้น
และความสมารถที่จะใช้ตัวแนะที่ซ้ำซ้อน (redundant clues) ทางภาษามาเป็นตัวประกอบ
ช่วยให้เกิดความเข้าใจ และองค์ประกอบที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจองค์ประกอบสุดท้ายคือ
ความสามารถในการจำข้อความที่ได้ฟังมาได้ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2522 : 82) ได้จำแนกองค์ประกอบการฟังภาษา
ต่างประเทศเพื่อความเข้าใจไว้ 2 ประการ คือ

1. การรู้จักเสียง หมายถึง ความสามารถของผู้ฟัง ที่จะแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ที่มี
ความสัมพันธ์กันในประโยคออกมาได้ว่า ส่วนใดเป็นส่วนสำคัญและส่วนใดเป็นส่วนประกอบ
2. การเข้าใจความหมายของหน่วยเสียง หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังใน
การวิเคราะห์หน่วยเสียง เพื่อความเข้าใจความหมายและจับใจความสำคัญได้

จากความเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว จึงพอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการฟัง
ควรมียุทธศาสตร์ที่สอดคล้องดังต่อไปนี้

1. ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ได้แก่ ความรู้ทางด้านความหมายของคำศัพท์ หน่วยเสียง ตลอดจนไวยากรณ์ของภาษา
2. ความสามารถในการจำ ซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องจดจำคำทุกคำหรือข้อความทุกประโยคแต่จะเลือกเอาเฉพาะข้อความหรือประโยคที่สำคัญเพื่อช่วยในการเข้าใจ
3. ความพร้อมทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งถ้าหากผู้ฟังมีสภาพร่างกายและจิตใจไม่ปกติ เช่น มีความวิตกกังวล กลัว ตื่นเต้นจนเกินไป ย่อมจะส่งผลในทางลบต่อความเข้าใจในการฟัง

5. ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ

แวลเล็ท และดิสสิค (Valette and Disick. 1972 : 141 - 142) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (mechanical skill) เป็นพฤติกรรมภายในอยู่ในระดับการรับรู้ เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยินโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย

2. ระดับความรู้ (knowledge) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่เคยได้ยินมาแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่คุ้นเคย และสามารถจับคู่ประโยคหรือคำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพได้ สามารถเลือกประโยคในภาษาที่หนึ่งที่มีความหมายเหมือนประโยคในภาษาต่างประเทศได้

3. ระดับถ่ายโอน (transfer) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่ โดยใช้ศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว สามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด สามารถเลือกคำหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามหรือข้อความในประโยคได้ และสามารถฟังข้อความยาว ๆ หลาย ๆ ประโยคได้เข้าใจ

4. ระดับสื่อสาร (communication) ในระดับนี้ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำ และคำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้ และเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ โดยการคาดหมายจากความรู้เดิม นอกจากนี้ยังสามารถที่จะสื่อความหมายกับ

เจ้าของภาษาได้ด้วย พฤติกรรมขั้นสูงสุดในระดับนี้ คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในทละคร บทภาพยนตร์ รายการวิทยุหรือโทรทัศน์ได้

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (criticism) การฟังในระดับนี้ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้ยินได้ว่าเป็นภาษาของชนชั้นใด ภาษานั้นใช้ในถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายตรงและความหมายแฝง (explicit and implicit meaning) สามารถเข้าใจความแตกต่างของความหมายของคำพูดได้จากระดับเสียงสูง - ต่ำ เสียงเน้นหนักของคำพูดที่ได้ยิน และสามารถเข้าใจอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

แม็คคีย์ (Mackey. 1965 : 261) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ระดับดังนี้คือ

1. ระดับการรับรู้ (recognition level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูง - ต่ำ ในประโยคได้

2. ระดับความเข้าใจ (comprehension level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถฟังเสียงต่าง ๆ ได้เข้าใจรวมทั้งการฟังข้อความที่ได้ยินได้เข้าใจด้วย

ฟินอคเชียโร และโบโนโม (Finocchiaro and Bonomo. 1973 : 9) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังภาษาต่างประเทศไว้ 7 ระดับดังนี้

1. ระดับที่ผู้ฟังไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยินได้ (a series of undifferentiated noises)

2. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกองค์ประกอบของระบบเสียงที่ได้ยินได้ (features of the sound system)

3. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกองค์ประกอบพื้นฐานทางกฎเกณฑ์ภาษาได้ (basic grammatical element)

4. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกความแตกต่างของความหมายของคำ (lexicon) ที่ได้ยินได้

5. ระดับที่ผู้ฟังสามารถรับรู้องค์ประกอบทางภาษาที่ซับซ้อนจากตัวชี้แนะ (clues) ที่ปรากฏเพื่อชี้แนะความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของภาษา (grammatical relationships) เช่น The two boys are going เป็นต้น

6. ระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายของภาษาที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำ
7. ระดับที่ผู้ฟังใช้ความเข้าใจที่ได้รับจากการฟัง ไปสัมพันธ์กับกฎเกณฑ์ของภาษา ความซ้ำซ้อนของภาษาที่ได้ยิน และองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาษาในขั้นต้นมาประกอบกันเพื่อตีความข้อความที่ได้ยินให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ริเวอร์ส (Croft. 1972 : 92 ; citing Rivers. n.d.) ได้แบ่งระดับพฤติกรรมการฟังเป็น 2 ระดับดังนี้

1. ระดับการรับรู้ (recognition level) เป็นระดับการฟังที่เกี่ยวข้องกับการฟังเพื่อแยกแยะกลุ่มคำหรือวลีซึ่งมีความสัมพันธ์กันในโครงสร้าง ลำดับเหตุการณ์ (time sequences) คำขยายและส่วนของวลีที่มีความซ้ำซ้อน
2. ระดับการเลือก (level of selection) เป็นระดับการฟังที่ผู้ฟังเลือกฟังเพื่อจับใจความสำคัญของการสื่อความหมาย ผู้ฟังเลือกฟังส่วนที่แสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์ของผู้พูด หรือส่วนที่สอดคล้อง หรือตรงกับจุดประสงค์ของผู้ฟังเอง หรือฟังข่าวสารที่สำคัญแล้วจำไว้ในสมอง ซึ่งผู้ฟังสามารถฟังภาษาต่างประเทศในขั้นนี้ได้ต้องได้รับการฝึกทั้งในระดับการรับรู้และระดับการเลือก

ฮิกกินส์ (เขาวลักษ์ บุญศิริ. 2522 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Higgins. 1978) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังเป็นระดับต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ขั้นรับรู้ ผู้ฟังจะบอกได้ว่ากำลังได้ยินเสียงในภาษาใด
2. ขั้นบันทึกความจำระยะสั้น ผู้ฟังจะจดจำเสียงที่ได้ยินเหล่านั้นไว้โดยยังไม่ทราบความหมายใด ๆ
3. ขั้นเข้าใจความหมายของคำ ผู้ฟังจะจำแนกหน่วยเสียงที่ได้ยินและทราบความหมายของคำแต่ละคำที่ได้ยิน
4. ขั้นเข้าใจความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ผู้ฟังจะวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาของหน่วยเสียงที่ได้ยิน และเข้าใจความสัมพันธ์ของหน่วยต่าง ๆ ทางภาษาของโครงสร้างนั้น ๆ คำใดทำหน้าที่อย่างไรในประโยค การเน้นเสียง การยกระดับเสียงในประโยค เป็นต้น
5. ขั้นอ้างอิง ผู้ฟังจะนำโครงสร้างทางภาษาของเสียงที่ได้ยินมาสัมพันธ์กับความรู้อะไรและประสบการณ์เดิม ตลอดจนสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง

6. ขั้นสรุปความหมาย ผู้ฟังจะวินิจฉัยความหมาย และทำความเข้าใจข้อความที่ได้ยินทั้งหมดแล้วจดจำความหมายนั้น ๆ ไว้เพื่อการฟังในลำดับต่อไป

จึงพอสรุปได้ว่าพฤติกรรมการฟังแบ่งออกเป็น 3 ระดับดังนี้

1. ขั้นการรับรู้ ผู้ฟังจะรับข่าวสาร (message) แล้วบอกได้ว่าเป็นเสียงอะไร เป็นภาษาใด แต่ยังไมทราบความหมายของเสียงที่ได้ยิน
2. ขั้นเข้าใจความหมาย เมื่อผู้ฟังรับข่าวสารนั้นมาแล้วจะทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยินโดยการวิเคราะห์ความหมายของคำ โครงสร้างของประโยคตลอดจนข่าวสารนั้น ๆ มาวิเคราะห์ทำความเข้าใจความสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิมของตน
3. ขั้นสรุปความหมาย เมื่อผู้ฟังทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยินแล้วจะทำการสรุปความหมายของข่าวสารนั้นเพื่อจดจำเป็นความรู้ถาวร

6. การพัฒนาการฟัง

มนุษย์จะประสบความสำเร็จในการฟังได้ถ้าสามารถเข้าใจข่าวสารที่ผู้พูดพูดออกมาหมายความว่า ความเข้าใจของผู้ฟังต่อสารที่รับมานั้นต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือความตั้งใจ (intention) ของผู้พูด ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่ช่วยในการฟังมีประสิทธิภาพนั้นมีผู้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2529 : 29 - 30) ได้กล่าวถึงการสร้างประสิทธิภาพในการฟังไว้ 9 ประการดังนี้คือ

1. จงพัฒนาให้เกิดความตั้งใจ และความปรารถนาที่จะฟัง
2. จงสร้างอุปนิสัยและความสามารถในการฟังให้อยู่ในระดับที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้
3. เตรียมใจและกายให้พร้อมสำหรับการฟังทุกครั้ง
4. ฟังสิ่งต่าง ๆ ให้จบเสียก่อน ก่อนที่จะประเมินในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
5. ฟังด้วยความสนใจและใช้พลังงานทั้งกายและใจทั้งหมดเพื่อการฟัง
6. ฟังและจับจุดประเด็นสำคัญให้ได้
7. ฝึกหัดฟังในสิ่งที่เข้าใจยากหรือเรื่องราวที่เข้าใจยาก

8. ศึกษาและเพิ่มพูนคำศัพท์ต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
9. มีทักษะและความคิดเห็นที่สามารถปรับหรือเปลี่ยนได้ตามเหตุผลและความ

เหมาะสม

มัทนา มณีกุล (2528 : 11) กล่าวว่า การฟังที่มีประสิทธิภาพจะต้องฟังให้เข้าใจ ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. มีวัตถุประสงค์ในการฟังเพื่อให้ได้ข้อสนเทศ เพื่อการศึกษา หรือเพื่อ
เกิดความคิดสร้างสรรค์
2. จัดสิ่งแวดล้อมในการฟังให้เหมาะสม เช่น ตำแหน่งที่นั่งของห้อง
หรือการถ่ายเทของอากาศ
3. ฟังอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ ต้องคอยประเมินผลว่าผู้พูดพูดอะไร ให้ความสนใจ
ในระหว่างการฟัง คิดตั้งคำถามและหาคำตอบ
4. ไม่เกิดอคติกับผู้พูดหรือสิ่งที่ฟัง
5. การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เพื่อทำให้เกิดความหมายและนำมาสัมพันธ์
กับเนื้อหา
6. ฝึกฝนการฟังอยู่เสมอทั้งที่บ้าน ที่ทำงาน และที่โรงเรียน พยายามเข้าร่วม
กลุ่มอภิปราย การแสดงละคร การรายงาน และการฝึกฟังจากเทป วิทยุ แผ่นเสียงและ
จากคนอื่น ๆ

7. การสอนทักษะการฟัง

จากผลสรุปของงานวิจัยหลาย ๆ ฉบับที่เกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมาก นักเรียนสามารถฟังความแตกต่างของหน่วยเสียงหรือคำได้แต่ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่ฟัง หรือเข้าใจน้อยมาก จึงคิดว่าการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่ผ่านมาในอดีตเป็นสิ่งที่สูญเปล่า เพราะครูผู้สอนไม่ได้คำนึงถึงวิธีการที่ทาส่งไรถึงจะให้ผู้เรียนฟังแล้วเกิดความเข้าใจ ปฏิบัติตามได้ถูกต้องและเหมาะสม มีการตอบสนองตามธรรมชาติโดยพร้อมที่จะ

โต้ตอบหรือเสนอความคิดเห็นออกไปได้ทันทีทันใด ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะต้องอาศัยการฝึกฟังให้มาก ทั้งนี้ครูผู้สอนจะต้องสร้างนิสัยในการฟังให้กับนักเรียน และพยายามสร้างกิจกรรมในการฟังให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งเพื่อให้มีบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ การฝึกฟังนั้นอาจให้นักเรียนฝึกฟังจากเทปบันทึกเสียงของเจ้าของภาษา ฟังเพลง การชมการ์ตูน หรือภาพยนตร์ที่มีเสียงพากษ์เป็นภาษาอังกฤษ หรือฟังข่าว ฯลฯ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวทางในการสอนทักษะการฟังไว้ต่าง ๆ กัน ดังต่อไปนี้

อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 120) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังไว้ 3 ขั้น คือ

1. ระยะก่อนฟัง คือ ระยะเวลาที่ผู้ฟังมีความต้องการที่จะฟังและเตรียมตัวเองไว้พร้อมที่จะรับสารนั้น ๆ การสอนในขั้นนี้เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้ในเนื้อหา ตลอดจนเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการรับสารนั้น ๆ ซึ่งอาจจะให้ผู้เรียนระดมความคิด คาดการณ์ล่วงหน้าว่า จะได้รับรู้อะไรบ้างโดยพิจารณาจากหัวข้อเรื่อง หรือจากรูปภาพ แผนภูมิ ประกอบบทฟัง แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าคุณมีความรู้ในเรื่องที่ฟังอย่างไร และต้องการรู้อะไรเพิ่มขึ้น หรือครูอาจให้นักเรียนออกความเห็นในเรื่องที่จะฟัง หรือก่อนให้ฟังบทสนทนาที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลสองคนกำลังปรึกษากันถึงคุณลักษณะของบุคคลที่เหมาะสมกับตำแหน่งเลขานุการของผู้จัดการ ให้ผู้เรียนปรึกษากันในความคิดของตน เลขานุการควรเป็นคนอย่างไร การเตรียมผู้เรียนล่วงหน้าเพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการรับสารนั้น อาจทำได้โดยเตรียมผู้เรียนให้มีความรู้พอควรเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง นั่นคือ เตรียมเนื้อหาให้ผู้เรียน ถ้าไม่แน่ใจว่าผู้เรียนมีความรู้เรื่องที่จะฟังหรือไม่ครูอาจถามคำถาม ชิงช้าเข้าสู่บทเรียน หรืออาจบรรยายให้ผู้เรียนฟังก่อนฟังจากบทเรียน นอกจากนี้ครูจะต้องเตรียมผู้เรียนให้รู้ความหมายศัพท์สำคัญ ๆ ที่จะพบในเรื่องรานั้นก่อนการฟัง ทั้งนี้เพื่อจะได้ฟังเข้าใจได้อย่างต่อเนื่อง เช่น ก่อนให้ผู้เรียนฟังบทสนทนายาระหว่างเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลซึ่งกำลังปรึกษากันถึงคุณลักษณะของบุคคลที่เหมาะสมกับตำแหน่งเลขานุการ ผู้สอนก็อาจนำคำคุณศัพท์สำคัญ ๆ ที่ใช้แสดงบุคลิกลักษณะของคนมาให้ผู้เรียนเรียนรู้ก่อน อีกประการหนึ่ง ครูจะต้องเตรียมผู้เรียนให้รู้โครงสร้างทางภาษาสำคัญ ๆ ที่จำเป็นต้องรู้เพื่อที่จะรับสารนั้นได้ถูกต้อง

2. ระยะขะฟัง คือระยะที่ผู้ฟังทำกิจกรรมการฟังด้วยตนเอง โดยใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการฟังนั้น การสอนในระยะนี้เป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสื่อความหมายจากการที่ได้ฟัง โดยให้ผู้เรียนทราบก่อนว่าจุดมุ่งหมายในการฟังคืออะไร แล้วจึงให้ผู้เรียนหาข้อมูลต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่มีไว้ ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง ผู้สอนจะช่วยก็ต่อเมื่อผู้เรียนต้องการเท่านั้น การให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายในการฟังก็เพื่อให้ผู้เรียนมีเหตุผลในการฟังนั้น ๆ และเพื่อให้ผู้เรียนได้กำหนดกลยุทธ์ในการฟังได้ถูกต้อง ในการให้จุดมุ่งหมายนี้ในบางครั้งอาจต้องมีการสร้างสถานการณ์ขึ้นมาเพื่อให้เห็นจุดมุ่งหมายเด่นชัด ซึ่งจุดมุ่งหมายในการฟังอาจมีดังนี้

2.1 การให้ผู้เรียนตรวจดูว่าสิ่งที่ตนคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะได้รับรู้ทั้งจากหัวเรื่องหรือรูปภาพแผนภูมิประกอบเรื่อง มีความถูกต้องมากน้อยเพียงใด

2.2 การให้ผู้เรียนตรวจดูว่าสิ่งที่ตนคิดไว้ใน เรื่องที่จะฟัง

2.3 การให้ผู้เรียนตรวจดูว่าความเห็นที่ตนมีเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ถูกต้องหรือไม่

2.4 การให้ผู้เรียนหาความคิดเห็นของผู้เรียน / พุคเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง

2.5 การให้ผู้เรียนหาข้อมูลมาช่วยในการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง

2.6 การให้ผู้เรียนหาข้อมูลของตนมาแลกเปลี่ยนกับข้อมูลของผู้เรียนในคู่หรือในกลุ่มของตน เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์

2.7 การให้ผู้เรียนนำข้อมูลของตนมาแสดงความเห็นโต้แย้งกับผู้เรียนคนอื่นที่มีข้อมูลต่างกับตน (discussion)

2.8 การให้ผู้เรียนนำใจความสำคัญที่ได้รับจากการฟังมาเขียนสรุปหรือกล่าวสรุป

2.9 การให้ผู้เรียนนำข้อมูลมาช่วยปฏิบัติงานบางอย่าง (performing tasks)

นอกจากการให้จุดมุ่งหมายในการฟังแก่ผู้เรียนแล้ว ยังจะต้องให้ผู้เรียนหาข้อมูลต่าง ๆ จากสารด้วยการฟังด้วยตนเอง ตามจุดมุ่งหมายที่มีไว้ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระยะด้วยกันคือ

การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ ผู้เรียนจะฟังบทสนทนาตัวอย่างสังเขป เพื่อที่จะได้รู้ว่าเรื่องที่ฟังนั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไร ใจความสำคัญคืออะไรบ้าง ส่วนการฟังเพื่อเก็บรายละเอียดผู้เรียนจะฟังหลาย ๆ ครั้ง จนกว่าจะได้รายละเอียดที่ต้องการ หรือเพื่อให้เข้าใจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้เรียนอาจจะต้องใช้ทักษะย่อย ๆ อีกหลายอย่างมาประกอบ เช่น การหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ การหาความหมายของคำจากบริบท การวิเคราะห์ข้อความที่ได้ฟังว่าเป็นความจริงหรือความคิดเห็น การหาข้อสรุปจากเรื่องที่ฟัง

3. ภายหลังฟัง คือระยะที่ผู้ฟังนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาทำกิจกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงการใช้ทักษะสัมพันธ์อื่น ๆ เป็นการสอนให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้รับจากการฟังมาประกอบกับความรู้ความคิด และความเห็นของผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในการทำกิจกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ ที่มีอยู่ในจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ เช่น นำข้อมูลมาแลกเปลี่ยนกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ หรือนำข้อมูลที่ได้รับมาใช้ในการตัดสินใจหาข้อสรุปอย่างใดอย่างหนึ่งหรือนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้น

สุภัทรา อักษรานุกรเคราะห์ (ม.ป.ป. : 24) ได้เสนอแนวทางในการสอนทักษะการฟังว่า การสอนทักษะการฟังควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายากต่อไปนี้

1. การฟังคำเดี่ยว พังวลี และฟังประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกมส์ บอกทิศทางตามแผนที่ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยคเป็นต้น
2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงาม หรือเป็นภาพตลกก็ได้เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป
3. การฟังเนื้อเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จักแล้วโดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำหรือกำลังทำอยู่ หรือสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไรเป็นต้น
4. การฟังบทสนทนา หรือข้อความต่าง ๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติ คือมีความเร็วปกติ ผู้พูดมีทั้งหญิงและชายที่ต่างวัยต่างอาชีพ สถานภาพทางสังคมและสำเนียงต่างกัน เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

พอลสตัน และบรูเดอร์ (Paulston and Bruder. 1976 : 131 - 132)

ได้เสนอรูปแบบของการฝึกความเข้าใจในการฟังในชั้นเรียนว่าควรมี 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 เลือกหัวข้อที่จะสอน (Selection of the teaching point)

เพื่อกำหนดขอบเขตของสิ่งที่ผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้ กำหนดโครงสร้างของประโยคและคำศัพท์ ที่นักเรียนจะได้ฟังเพื่อให้เหมาะกับระดับความสามารถของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 เน้นความสนใจของผู้เรียน (Focusing of student point)

ผู้เรียนควรได้รับการกระตุ้นให้สนใจในสิ่งที่จะได้รับฟังเพื่อเป็นการเตรียมตัวก่อนรับฟังสิ่งที่จะสอน หรือมีแบบฝึกหัดก่อนการฟัง อาทิ การตอบคำถามหรือการวาดภาพ เป็นต้น

ขั้นที่ 3 การฟังและการทบทวนแบบฝึกหัดประกอบ (Listening and completion

of exercise) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับฟังบทเรียนการฟังในระดับความเร็วปกติ และทำแบบฝึกหัดประกอบ ผู้เรียนจะฟังกี่ครั้งก็ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะตอบคำถามได้

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ (feedback on performance) ได้แก่

การตรวจคำตอบของแบบฝึกหัด เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรู้ความสามารถของตนเองและแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดจากการฟัง

มอร์เลย์ (Morley. 1976 : 129 - 130) ได้เสนอหลักการในการสอนทักษะการฟัง พอสรุปได้ดังนี้

1. บทเรียนเกี่ยวกับความเข้าใจในการฟังจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและสอดคล้องกับหลักสูตรที่ทั้งผู้เรียนและผู้สอนตระหนักดี
2. บทเรียนจะต้องสร้างขึ้นตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบจากง่ายไปหายากเพื่อให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความสามารถทางภาษา ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากบทเรียนถึงวิธีการที่จะฟังอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร
3. การพัฒนาสมาธิในการฟัง บทเรียนควรประกอบด้วยหน่วยความจำเพื่อการสื่อสาร ซึ่งได้แก่ แบบฝึกหัดก่อนที่ผู้เรียนจะได้ฟัง
4. บทเรียนควรมีโครงสร้างที่เน้นการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของผู้เรียน เพื่อเป็นการสร้างความสนใจและสร้างแรงกระตุ้นในการเรียน

5. บทเรียนควรจะเน้นทักษะความจำเพื่อที่จะสร้างให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการรับรู้ (recall) เพราะการฟังเป็นการรับรู้ที่ต้องอาศัยการคิด และการคิดอาศัยความจำซึ่งจะแยกจากกันไม่ได้ระหว่างการฟัง คิดและจำ

6. บทเรียนควรจะเป็น "การสอน" ไม่ใช่การทดสอบ นั้นหมายความว่า จุดมุ่งหมายของการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการฟังเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับให้ผู้เรียนได้เห็นถึงความก้าวหน้าในการเรียนของตน

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในการสอนทักษะการฟังให้ได้ผลดีนั้น ผู้สอนจะต้องมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน ทั้งจุดประสงค์ปลายทางซึ่งเป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ คือ สื่อสารได้ และจุดประสงค์ปลายทางซึ่งเป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ปลายทาง เมื่อตั้งจุดประสงค์ในการสอนแล้วก็ดำเนินการสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ เข้าช่วย มีการถามตอบเพื่อซักซ้อมความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ต่อไปก็เป็นการฝึกให้นักเรียนได้ใช้ ความสามารถทางการสื่อสาร อาจเป็นการฝึกเป็นกลุ่ม เป็นคู่หรือรายบุคคล เมื่อผ่านการฝึกพอสมควรแล้ว ก็สร้างสถานการณ์ให้เหมือนจริงให้นักเรียนได้พยายามรับภาษาหรือความรู้ที่เคยเรียนมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ที่กำหนดให้ เช่น เมื่อนักเรียนได้ฟังสำเนียงภาษาพูดเกี่ยวกับการไปเที่ยวในวันหยุดสุดสัปดาห์ นักเรียนจะพูดเสนอข้อคิดเห็นอะไรได้บ้างหลังจากฟังจบแล้ว ทั้งนี้ นักเรียนจะต้องอาศัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ และความเข้าใจจากการฟังก่อนที่จะสามารถพูดได้ตอบได้

✓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การพูดจัดเป็นทักษะที่เราใช้กันมากเป็นอันดับสองรองจากทักษะการฟัง เราใช้การพูดในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังได้รับทราบข้อมูลหรือข่าวสาร การพูดดีย่อมมีผลต่อการดำเนินชีวิตในทุกสาขาอาชีพ เช่น ผู้ที่มีอาชีพแพทย์ ถ้ารู้จักพูดจาให้ไพเราะ หรือพูดดีกับคนไข้แล้วก็จะเท่ากับเป็นการรักษาอาการของคนไข้ไปด้วย อาชีพนักการเมือง ถ้าพูดดีรู้จักกาลเทศะก็ย่อมเป็นที่เลื่อมใสศรัทธาแก่ประชาชนทั่วไป อาชีพครู ถ้ารู้จักพูดเสนอข้อมูลให้แก่ นักเรียน ได้อย่างน่าสนใจและมีความถูกต้องเหมาะสมแล้วย่อมทำให้บรรยากาศการเรียน

การสอนนี้ความสนุกสนาน ไม่เครียดและมีส่วนช่วยเพิ่มพูนประสิทธิภาพทางการเรียนได้อย่างหนึ่ง
จะเห็นได้ว่า การพูดมีอิทธิพลต่อชีวิตมนุษย์ สุนทรภู่กวีเอกของไทยได้ให้ความสำคัญของการพูดไว้
อย่างน่าคิดว่า

เป็นมนุษย์สุดนิยมเพียงลมปาก

จะได้ยากไทยหิวเพราะชีวหา

แม้พูดดีมีคนเขาเมตตา

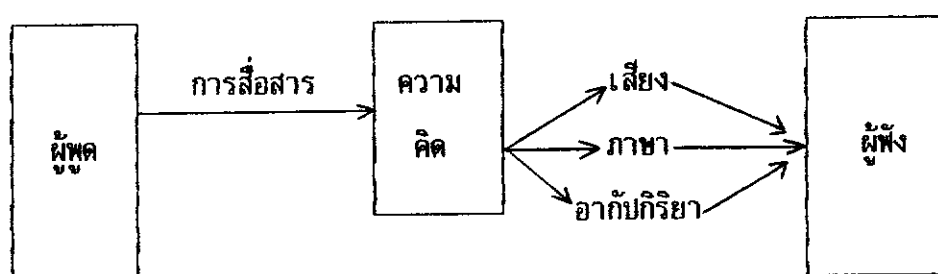
จะพูดจาหึงพิเคราะห์ให้เหมาะสม

สุนทรภู่

1. ความหมายของการพูด

กรมการกุศล (2521 : 1) ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดคือ
การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิดและความต้องการไปยังผู้ฟังหรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า
เป็นการถ่ายทอดความในใจให้ผู้อื่น (ผู้ฟัง) รู้นั่นเอง

ทินวรัตน์ มฤคพิทักษ์ (2515 : 12) กล่าวว่า การพูดคือการสื่อสารความคิด
จากผู้พูดไปยังผู้ฟังโดยมีเสียง ภาษา และอากัปกิริยา (gesture) เป็นสื่อซึ่งแสดงเป็นภาพ
ได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงความหมายของการพูด

จินดา งามสุทธิ และอัมพร สุธเกษม (2516 : 2) ให้ความหมายของการพูดว่า การพูดคือ การเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูดเพื่อติดต่อสื่อสารให้เข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง หรือการพูด คือ การสื่อความหมายแบบหนึ่งที่เรียกว่า oral communication มิได้หมายความว่า เป็นการสื่อความหมายโดยใช้ปากเท่านั้น แต่เป็นการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาเสียง กิริยาท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกของผู้พูดให้แก่ผู้ฟังให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของผู้พูด

พนัส ทัศนาคินทร์ (ม.ป.ป. : sp - 1) กล่าวว่า การพูดเป็นรูปหนึ่งของการติดต่อสื่อความหมายหรือความคิดด้วยถ้อยคำ (oral communication) คู่กันไปกับการติดต่อสื่อความคิดที่ใช้การเขียนเป็นสัญลักษณ์แทนความคิด (written communication)

วาลเล็ท (Valette. 1977 : 120) การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูด และการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่การพูดเป็นการทำให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและถ้าจะให้ดีขึ้นการพูดต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาคด้วย นอกจากนี้การพูดสื่อสารที่ดีนั้นลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

สกอต (Scot. 1981 : 70) กล่าวว่า การพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟังและมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟังซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (form) และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูดหมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปโดยใช้ เสียง ภาษา และอาจกับกิริยาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก หรือจุดประสงค์ของผู้พูดสู่ผู้ฟังนั่นเอง

2. องค์ประกอบของการพูด

ซีล (Searle. 1978 : 85 - 90) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (utterance act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย

2. การกล่าวคำพูดที่ทำให้บรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามสถานการณ์ต่าง ๆ (propositional act) หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น เช่น การพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจและเชื่อถือ หรือการพูดที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด เป็นต้น

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (illocutionary act) หมายถึง การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง ดักเตือน ขอโทษ เป็นต้น

จินดา งามสุทธิ (2524 : 2) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดมี 5 ประการ ดังนี้คือ

1. ผู้พูด (speaker) คือ ผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป
2. เนื้อเรื่อง (speech) คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูด
3. ผู้ฟัง (audience) คือ ผู้ที่รับฟังเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้พูดพูดให้ฟัง
4. เครื่องมือสื่อความหมาย (communicative act) คือ การใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจขึ้น เครื่องมือที่ช่วยสื่อความหมายนี้อาจจะได้แก่ ลักษณะท่าทางของผู้พูด หรือ อาจจะเป็นเครื่องมือสื่อกันด้วยก็ได้

5. สถานการณ์ในการพูด (speaking situation) ควรพิจารณาถึงโอกาสในการพูด เวลา ตลอดจนสภาวะแวดล้อม

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ในการพูดแต่ละครั้งจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่

1. ผู้พูด ซึ่งจะเป็นผู้ที่กล่าวคำพูดออกไป การกล่าวคำพูดออกไปแต่ละครั้งจะต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสาร
2. เนื้อหา เนื้อหาที่จะกล่าวออกไป ควรมีความเหมาะสม หรือสอดคล้องกับสถานการณ์หรือบุคคลที่ผู้พูดพูดด้วย
3. ผู้ฟัง ผู้ฟังจะต้องทราบว่า จะฟัง เรื่องอะไรและใครเป็นผู้พูด

3. ความสามารถในการพูด

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 81 - 82) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการต่อไปนี้มาใช้ในกระบวนการพูด

1. เสียง
2. ไวยากรณ์
3. คำศัพท์
4. ความคล่องแคล่ว
5. ความเข้าใจ

บาร์ทซ์ (Bartz. 1979 : 18 - 22) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด จะต้องประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความ หรือข้อมูลที่ สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
4. คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าใจ ในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูด หรือท่าทางเพื่อสื่อสาร

จึงกล่าวได้ว่า บุคคลที่มีความสามารถในการพูดนั้น หมายถึง บุคคลที่มีความสามารถในการเสนอข่าวสาร ความรู้สึกไปยังผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทั้งนี้ผู้พูดต้องมีความรู้ในเรื่อง เสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ตลอดจนความคล่องแคล่วในการพูด เพื่อทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

4. ระดับความสามารถในการพูด

แครร์รอล (Carroll. 1983 : 135) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น

9 ระดับดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (non - user) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับที่ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (intermittent) ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงคำสองคำ

ระดับที่ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (extremely limited) ผู้พูดพูดตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาในระดับปกติเพียงเล็กน้อยบางส่วน จึงไม่อาจจะคุยต่อเนื่องได้ด้วยเรื่องราวที่ถูกต้องจับได้แต่ใจความที่สำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับที่ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (marginal) ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ค่อนข้างเป็นคู่สนทนาที่เงิบ ไม่สามารถนำการสนทนา พูดเสนอแนะหรืออภิปรายได้ มีความยากลำบากในการสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบาก และไม่ต่อเนื่องแต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกัน มีสำเนียงในภาษาเดิมปนอยู่ ซึ่งมีความแตกต่างจากระดับที่ 3 ตรงที่ว่าคู่สนทนา มีความเข้าใจผิดกันน้อยกว่าคู่สนทนาในระดับที่ 3

ระดับที่ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (modest) ผู้พูดสามารถสื่อใจความสำคัญในบทสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษาและไวยากรณ์ยังมีผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราว เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่ว และสามารถในการนำการสนทนา ผู้พูดต้องพูดขัดต่อยขัดคำ คำเน้นการสนทนาได้แต่ไม่ค่อยน่าสนใจหรือมีลีลาทางภาษา

ระดับที่ 6 ระดับผู้ที่สามารถใช้ภาษาได้ (competent) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดหรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มเรื่องการสนทนาได้

ระดับที่ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (good) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สามารถสนทนาได้อย่างต่อเนื่องเป็นเรื่องราว แต่ไม่คล่องแคล่วมากนัก สามารถติดตาม

การสนทนา เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงน้ำเสียง มีการพูดติดตะกุกตะกัก หรือพูดซ้ำคำแต่ได้ตอบอย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับที่ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาดีมาก (very good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา คำเน้นเรื่องต่อไปและขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขัน และได้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับที่ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (expert) ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่าง ๆ สามารถนำการสนทนา ขยายความ และพูดได้ใจความสำคัญ

สถาบันบริการการสอบสัมภาษณ์ด้านต่างประเทศ (The Foreign Institute Oral Interview) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ออลเลอร์ (รตากรณมานพพงศ์. 2529 : 36 ; อ้างอิงมาจาก Oller. 1979 : 320 - 321) คือ

ระดับที่ 1 ความสามารถในการพูดระดับต้น (elementary proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 2 ความสามารถในการพูดระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (limited working proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานของสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว และสนทนาในเรื่องง่าย ๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับครอบครัวและตนเอง

ระดับที่ 3 ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพขั้นต้น (minimum professional proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ด้านอาชีพและสังคมได้ รวมทั้งเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะบางเรื่อง

ระดับที่ 4 ความสามารถในการพูดขั้นระดับมืออาชีพ (full professional proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถได้ตอบอย่างเหมาะสมในทุกเรื่องแม้แต่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

ระดับที่ 5 ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (native or bilingual proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาผู้ได้รับการศึกษารวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์ สำนวนคำพูด และการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

แวลเล็ท และดิสลิก (Valette and Disick. 1972 : 153 - 158) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (mechanical skill) นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำ ประโยค หรือข้อความ บทสนทนาต่าง ๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น
2. ระดับความรู้ (knowledge) นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย
3. ระดับถ่ายโอน (transfer) นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างรูปประโยคใหม่ ๆ ได้ตามที่ต้องการ และสามารถพูดได้ถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ
4. ระดับสื่อสาร (communication) นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น ความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (criticism) นักเรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ แล้วเลือกใช้คำพูด สำนวน น้ำเสียง ตลอดจนลีลาการพูดที่เหมาะสม

จากการจัดระดับความสามารถในการพูดในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวจะเห็นว่าบางครั้งก็ยากที่จะตรวจสอบวัดพฤติกรรมการพูดของผู้พูดให้ถูกต้องตามขั้นตอนที่วางไว้เพราะพฤติกรรมของผู้พูดที่ระบุในแต่ละขั้นอาจคลุมเครือ ไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตามระดับความสามารถในการพูดที่เหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการเรียนการสอนมากควรจะเป็นระดับความสามารถในการพูดของแวลเล็ทและดิสลิก เพราะได้ระบุพฤติกรรมของผู้พูดไว้ชัดเจนในแต่ละระดับ และมีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ซึ่งทำให้ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการพูดให้กับนักเรียนได้ถูกต้องตามขั้นตอนและสะดวกต่อการวัดผลประเมินผลอีกด้วย

5. การสอนทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ

เป้าหมายสูงสุดของการสอนพูดภาษาต่างประเทศ คือความต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถพูดภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การดำเนินการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าวนี้แต่ละยุคสมัยมีวิธีการสอนที่แตกต่างกันออกไป เช่น ในยุคที่ใช้วิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์จะมุ่งให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ การท่องศัพท์และแปล การสอนแบบฟัง - พูด ให้ผู้เรียนฝึกฟังก่อนแล้วจึงหัดพูดเลียนแบบซ้ำ ๆ ท่องจากบทสนทนาต่าง ๆ ได้จนขึ้นใจ และนักเรียนยังต้องมีความรู้เรื่องไวยากรณ์อย่างดีด้วย ในการสอนแบบตรงเน้นการออกเสียง นักเรียนจะได้รับการฝึกให้ฟัง พูดเลียนแบบ และสามารถโต้ตอบต่าง ๆ ได้โดยผู้สอนจะใช้ภาษาต่างประเทศตลอด สำหรับวิธีการสอนในปัจจุบันได้พยายามดำเนินการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสกอต (Scott. 1980 : 72 - 77) ได้เสนอแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ 4 ขั้นตอน คือ

1. ให้ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ คือ การบอกวัตถุประสงค์ของการเรียน เช่น การขอคำแนะนำ การขอโทษ *giving, asking and answering*
2. เสนอเนื้อหา เป็นการเสนอเนื้อหาที่จะเรียนรู้ในรูปบริบท ให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษาซึ่งความหมายของข้อความที่พูดจะขึ้นอยู่กับบริบททั้งหมด เช่น ผู้พูดเป็นใคร ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สนทนากับสิ่งที่พูด
3. ฝึก เป็นการฝึกสิ่งที่เรียน กิจกรรมที่ใช้คือเกมส์ การแสดงบทบาทสมมุติ ฯลฯ
4. ถ่ายโอน เป็นการนำสิ่งที่ฝึกมาใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในการฝึก

เบอร์น (Byrne. 1986 : 22 - 99) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะการพูดเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นการให้ความรู้ (The Presentation Stage) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหา มาสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำ สิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ในขั้นนี้ คือ โครงสร้างของภาษา ศัพท์ การสื่อความหมายเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูดซึ่งควรใช้บทสนทนาในการสอน เพราะการใช้บทสนทนาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริง จึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจในภาษาและนำไปใช้พูดได้ตามต้องการ

2. ขั้นการฝึกฝน (The Practice Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้น โดยที่ครูจะทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดให้มากที่สุด เช่น อาจจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว

3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The Production Stage) ในขั้นนี้ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำหรือที่ปรึกษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจมาใช้ในการสื่อความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตน เป็นการพิสูจน์ให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในการสถานการณ์จริงได้หรือไม่ ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่อาจเกิดกับผู้เรียนในการใช้ภาษา จึงไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ สิ่งที่สำคัญคือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีความกล้าในการแสดงออกทางภาษา ซึ่งวิธีการที่ใช้คือการแสดงบทบาทสมมติ

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาไทยได้กล่าวถึงการสอนทักษะการพูดไว้ดังนี้

สุริ พงษ์ทองเจริญ (2519 : 68) ได้แยกเนื้อหาการสอนพูดไว้ 2 ส่วนดังนี้คือ

1. การออกเสียง (pronunciation) หมายถึง การออกเสียงสระ พยัญชนะ ที่เป็นปัญหา คือ ที่ไม่มีในภาษาไทย รวมทั้งการออกเสียงตามท่วงท่ายของภาษาเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการเน้นเสียง และการออกสำเนียงสูงต่ำภายในประโยค พร้อมทั้งฝึกจังหวะการพูด

2. การฝึกพูด (practice) เพื่อสนทนาได้ตอบกับผู้อื่น การฝึกพูดในลักษณะนี้จะแทรกอยู่ในวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ไวยากรณ์ การอ่านและการเขียน เพราะการฝึกเนื้อหาเหล่านี้จะช่วยให้การฝึกปากเปล่าเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในเนื้อหาเหล่านั้น ๆ การสอนพูดแบบนี้มักจะจัดแบบเรียนออกมาในรูปของบทสนทนาหรือการเล่าเรื่อง

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521 : 89) กล่าวว่า ขั้นตอนที่สำคัญในการเรียนการพูดมีอยู่ 2 ระดับ คือ

1. ระดับที่นักเรียนต้องเลียนแบบประโยคที่ถูกตั้งจากครูและท่องจำประโยคพื้นฐานที่สำคัญ ๆ

2. ระดับที่นักเรียนสามารถพูดแสดงความตั้งใจของตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

สมถวิล ธนะโสภณ (2523 : 50 - 54) ได้ให้แนวปฏิบัติในการฝึกให้เด็กพูดภาษาไว้ดังนี้

1. การพูดต้องมีแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในได้แก่การที่ผู้พูดปรารถนาที่จะบอกสิ่งที่น่าสนใจที่สำคัญแก่ผู้ฟัง แรงจูงใจภายนอกได้แก่คะแนนในการพูดเพื่อสอบ ดังนั้นครูจึงต้องคำนึงถึงแรงจูงใจที่จะทำให้เด็กพูด เด็กควรมีความจำเป็นต้องพูด ไม่ใช่เพื่อความต้องการที่จะทำให้ได้มาซึ่งคะแนนที่ดี ครูควรพยายามสร้างสถานการณ์ซึ่งทำให้เด็กเรียนต้องการพูด ต้องการแสดงความคิด ไม่ใช่การนำคำตอบของผู้อื่นมาพูด คำพูดของนักเรียนในห้องเรียนควรได้รับแรงหนุนซึ่งจะช่วยให้เด็กต้องการตอบด้วยตนเอง
2. การพูดต้องมีผู้ฟัง ครูควรจัดกระบวนการสอนที่ทำให้เด็กพูดกับเพื่อนร่วมชั้น ไม่ใช่พูดกับครูคนเดียว พยายามให้เด็กพูดสิ่งใหม่ ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ไม่ใช่เล่าเรื่องที่ทุกคนได้เรียนมาแล้วเพราะจะ ไม่มีใครฟังสิ่งที่ตนเองรู้แล้ว
3. เวลาที่คนพูดปกติมักจะใส่อารมณ์ลงไปในสิ่งที่เขาพูด คิด แสดงความรู้สึก ดังนั้นครูจึงควรสอนเด็กในเรื่องการใช้ระดับเสียงสูงต่ำ
4. การพูดขึ้นอยู่กับสถานการณ์ คำพูดหนึ่งจะเกิดขึ้นในสถานการณ์หนึ่งเท่านั้น เวลาสอนพูดครูควรสร้างสถานการณ์ที่เหมือนหรือเกือบเหมือนสถานการณ์จริงเพื่อกระตุ้นให้เด็กพูด
5. ภาษาพูดค่อนข้างอิสระ แต่ภาษาพูดที่สอนในโรงเรียนทั่วไปมักใกล้เคียงกับภาษาเขียน เด็กควรรู้จักใช้ประโยคสั้น ๆ ซึ่งมักใช้ในภาษาพูดปกติ
6. เด็กควรคุ้นเคยกับการพูดแบบธรรมชาติ เช่น การตอบโดยใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์แต่สื่อความหมายได้ การใช้รูปย่อ การใช้คำย่อ เป็นต้น
7. ครูควรคำนึงถึงลักษณะประจำตัวของเด็ก ซึ่งมีผลต่อการร่วมมือในการพูด เช่น ขำพูดหรือขี้อาย ตกใจง่าย ลักษณะเหล่านี้มีผลต่อการพูดภาษา
8. ครูควรใจกว้างยอมรับความคิดเห็นของเด็ก และไม่แก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มากนัก เพราะอาจไปขัดกับความพยายามที่จะเรียบเรียงคำตอบของเด็ก ครูควรคำนึงถึงเฉพาะข้อผิดพลาดที่ทำให้ความหมายผิดไปเท่านั้น แล้วจึงนำข้อผิดพลาดนั้นมาทบทวนให้เด็กทั้งชั้นได้ฝึกอีกครั้ง

9. การพูดภาษาที่เป็นธรรมชาติ จะเกิดขึ้นได้ในห้องเรียนที่มีบรรยากาศเป็นกันเอง ระหว่างครูและนักเรียน

10. แบบเรียนที่เป็นรูปบทสนทนา (dialogue) จะช่วยการสอนพูดได้ดีเพราะในบทสนทนามีภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

แนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการสอนที่อิงหลักเกณฑ์ของฟังก์ชันนอล - โนชันนอล (functional - notional syllabus) ซึ่งเกิดขึ้นในราว ค.ศ. 1970 โดยนักภาษาศาสตร์และผู้สอนภาษาต่างประเทศในทวีปยุโรปกลุ่มหนึ่งที่ร่วมประชุมกันในสภายุโรป (Conuncil of Europe) ลงความเห็นว่ ความมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษา ในปัจจุบันควรจะมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ตามความต้องการให้ได้ประโยชน์ในด้านการสื่อสาร ความหมายหรือสื่อสาร โดยสรุปว่า โดยปกติมนุษย์ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกหรือความต้องการต่าง ๆ ด้วยการพูดหรือการเขียน ดังนั้นในการจัดประมวลการสอนจึงสมควรที่จะกำหนดว่า จะให้ผู้เรียนเรียนภาษาเพื่อใช้ในหน้าที่ของภาษาอันใด (performance of language functions) เช่น เพื่อแสดงความขบ้งใจ ออกคำสั่ง ขอร้อง ชักชวน ขอโทษ แสดงความคิดเห็น โต้แย้ง เห็นด้วย ชี้แจงหรือแสดงความรัก ความชื่นชม ชูเกียรติ วิงวอน วิพากษ์ วิจารณ์ แสดงความยินดี เสียใจ ฯลฯ และในหน้าที่ของภาษาเช่นนี้จะต้องใช้เนื้อหาทางภาษา (expression of notions) อันได้แก่ คำ วลี ประโยค และน้ำเสียงเช่นใด จึงจะใช้ภาษาให้สอดคล้องกับความคิดของผู้เขียนในสถานการณ์นั้น ๆ ดังนั้น ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น การจัดเนื้อหาในแต่ละบทเรียนจึงมิได้จัดโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นหลักแต่จํานกเป็นเนื้อหา (notions) ของสถานการณ์ในบทเรียนต่าง ๆ แทน และจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้เพื่อให้สอดคล้องกับความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคลผู้ส่งสารและผู้รับสารด้วย หรือกล่าวโดยย่อก็คือควรพิจารณาว่า ใครพูดกับใคร บุคคลทั้งสองฝ่ายมีความสัมพันธ์กันอย่างไร และกำลังอยู่ในสถานการณ์เช่นไรด้วย (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 40 - 41) ฉะนั้นแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเป็นแนวการสอนที่เป็นความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนดังนี้

จอห์นสัน (Johnson. 1981 : 19) ได้กล่าวว่าคนที่ใครคนใดคนหนึ่งสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้ถูกต้องนั้น จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ในเรื่องต่อไปนี้คือ วัณกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และกฎของภาษาที่ใช้อยู่จริง กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถที่จะนำหลักไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และสามารถเลือกใช้กฎเกณฑ์ของภาษาได้ถูกต้องกับบุคคลในสังคม และในแต่ละสถานการณ์ด้วย

1. ความหมายของการสื่อสาร

ชาวินยอง ได้กล่าวถึงความหมายของการสื่อสารว่าเป็นกระบวนการอันต่อเนื่องของการแสดงความรู้สึก การแปลความ ตีความ และการแลกเปลี่ยนข่าวสาร โอกาสของการสื่อสารจะไม่มีที่สิ้นสุดซึ่งประกอบด้วยสัญลักษณ์และเครื่องหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น สัตว์ การแต่งกาย ทรงผม การยืน การฟัง การพยักหน้า การหยุดชะงักเสียงหรือคำพูด คนเราเกี่ยวข้องกับการสื่อสารตั้งแต่เกิดและเรียนรู้ที่จะต้องสนองในบริบทใหม่ ๆ เช่นเดียวกับการสะสมประสบการณ์ของชีวิต จากความคิดและความรู้สึกไปสู่สัญลักษณ์ในการเขียน พูด การแสดงท่าทางการเคลื่อนไหวและน้ำเสียง จึงต้องรู้จักเลือกสรรสิ่งที่เหมาะสมไปใช้ (Savignon. 1983 : 8)

บราวน์ (Brown. 1980 : 88) ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการรับและส่งสารที่เกี่ยวข้องระหว่างบุคคลอย่างน้อยตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไปทั้งในด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน การพูดจะไม่มีจุดหมายและไม่เกิดการติดต่อสื่อสารหากผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวที่พูดหรือจุดประสงค์ของการพูดนั้น ฉะนั้นการสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ฟังและผู้พูดด้วย

รีเวล (Revell. 1979 : 110) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสาร หมายถึง การแลกเปลี่ยนความรู้ ข่าวสาร แนวคิด ความเห็น และความรู้สึกระหว่างบุคคล การสื่อสารอาจจะเกิดขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ นับตั้งแต่ตัวหนังสือที่ซับซ้อนจนกระทั่งความเคลื่อนไหวของดวงตา และสิ่งที่เกิดจากการสื่อสารที่แท้จริงนั้นควรจะเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่หรือเป็นความรู้ใหม่แก่ผู้รับ จะต้องไม่ใช่สิ่งที่ผู้รับรู้ตอบล่วงหน้าแล้วว่า เขาจะพูดอย่างไร และจะได้คำตอบอะไรเนื่องจาก

ภาษาที่เราใช้แต่ละครั้ง ไม่ใช่เป็นเพียงการบอกข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่จะเป็นสื่อที่ประกอบด้วยอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูดด้วย คำพูดประโยคเดียวสามารถทำให้ผู้ฟังตีความหมายได้หลายอย่าง อีกทั้งแสดงทัศนคติของผู้พูดจากการใช้ระดับเสียง ท่าทาง การแสดงสีหน้า รวมทั้งวิธีการอื่นที่ไม่ใช่การพูด

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนความรู้ ข่าวสาร ข้อมูล ตลอดจนความคิดเห็นและความรู้สึกระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การพูด ซึ่งแสดงออกทางน้ำเสียง การเขียน รวมทั้งการแสดงสีหน้า การแสดงท่าทางต่าง ๆ การสื่อสารจะประสบผลสำเร็จได้นั้นจะต้องมีความรู้ทางไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในสังคมนั้น รวมทั้งความสามารถในการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

2. ความสามารถในการสื่อสาร

วิดโดลสัน (Widdowson. 1978 : 30 - 31) และวิลคิน (Wilkins. 1978 : 41 - 54) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารว่า การแสดงออกทางคำพูดแต่ละครั้งที่เกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่แตกต่างกันไปนั้น เราต้องตระหนักถึงอายุ บทบาท สถานภาพทางสังคม บุคลิกของบุคคล นอกจากนี้ต้องคำนึงถึงสถานที่ เวลา และหัวข้อเรื่องที่พูด เพื่อที่จะตัดสินใจว่าเขาจำเป็นต้องใช้ลักษณะภาษาพูดระดับไหน เช่น ภาษาที่เป็นทางการ ภาษาที่ไม่เป็นทางการ ภาษาที่แสดงถึงความสนิทสนมหรือภาษาที่พูดกันด้วยความเคยชิน เป็นต้น และที่จะลืมไม่ได้คือความเหมาะสมและการยอมรับภาษาพูดนั้น ๆ ในสภาพสังคมใดสังคมหนึ่ง สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญ เช่นเดียวกับความถูกต้องของการออกเสียงหรือโครงสร้างของภาษา

ริเวอร์ส (Rivers. 1982 : 7) กล่าวว่าการศึกษาที่นักเรียนจะมีความสามารถสื่อสารได้อย่างประสบผลสำเร็จนั้นครูผู้สอนและผู้แต่งตำราจะต้องตระหนักว่า ไม่เพียงแต่นักเรียนจะสามารถแสดงความคิดเห็นด้วยประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น แต่นักเรียนจำเป็นต้องรู้ด้วยว่าวัฒนธรรมที่เป็นที่ยอมรับในสังคมนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับชาว

ต่างประเทศ ระดับของภาษาที่เหมาะสมที่ใช้ในสถานการณ์การสื่อสารที่แตกต่างกันจะต้องทราบว่าเมื่อไรใช้กิริยาอาการ สีหน้า สายตา ฯลฯ จึงจะเหมาะสม ในการใช้ภาษาต้องเข้าใจว่าเมื่อไรควรจะเป็นฝ่ายพูดและเมื่อไรควรจะเป็นผู้ฟังเปิดโอกาสให้ผู้อื่นพูด โดยการเป็นผู้ฟังที่ดีและรอจังหวะที่จะพูด และจะต้องทราบด้วยว่าคำถามและข้อวิจารณ์อันใดที่ควรจะต้องแสดงความคิดเห็น และที่แน่นอนก็คือ นักเรียนจะต้องเข้าใจการใช้เสียง การเน้นหนักในคำ ในประโยค และรวมถึงเสียงขึ้นลงในประโยค

อัจฉรา วงศ์ไธธร (2527 : 127 - 128) ให้ความเห็นว่าการที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถ 3 ด้าน คือ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องทางภาษาศาสตร์ (linguistic competence) หมายถึงความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ เช่น เสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ โดยให้รู้ว่าประโยคใดถูกไวยากรณ์ ประโยคใดผิดไวยากรณ์ ผิดที่ใด และสามารถแก้ไขประโยคให้ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ได้

2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึง ความเข้าใจระเบียบปฏิบัติทางสังคมของผู้ใช้ภาษาร่วมกันทั้งผู้สื่อสารและผู้รับภาษา นั่นคือ ความสามารถในการใช้รูปแบบของภาษา ทาเนียบภาษา (register) อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในสังคม ซึ่งประกอบด้วยวัฒนธรรม ฐานะทางสังคม และบทบาทของผู้ใช้ภาษา เป็นต้น เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจแล้วก็จะรู้ได้โดยอัตโนมัติว่าควรใช้ภาษาในลักษณะใดกับบุคคลประเภทใดจึงจะถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ

3. ความสามารถในการปฏิบัติตนเพื่อการใช้ภาษา (pragmatic competence) หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์การใช้กิริยาท่าทาง สีหน้าและน้ำเสียง ประกอบในการสื่อสารความหมาย ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกฎเกณฑ์ทางภาษาเข้ากับเนื้อหาและในการสื่อสารจะอาศัยสัญลักษณ์ (symbols) และสัญญาณ (signs) เพื่อแสดงให้ผู้รับสารเข้าใจว่าผู้พูดมีความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับเนื้อหานั้นโดยแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง ผู้รับสาร สามารถเข้าใจ และคาดการณ์ล่วงหน้าได้ว่าผู้พูดจะพูดอะไรด้วยน้ำเสียงอย่างไรโดยอาศัยพื้นฐานประสบการณ์ของตนเอง

วิลเลียม (William. 1979 : 18 - 19) ได้อธิบายองค์ประกอบของความ
สามารถในการสื่อสารว่าประกอบด้วยความรู้ 4 ประการ คือ

1. กฎเกณฑ์ทางด้านกลไกของภาษา (mechanical rules) กฎเกณฑ์นี้
สามารถตัดสินได้ว่าคำพูดนั้น ๆ ถูกหรือผิดไวยากรณ์ เช่น ประโยค Standing on the
pavement she. เป็นประโยคที่ผิด ประโยคที่ถูกต้องเป็น She is standing on the
pavement. กฎเกณฑ์นี้สามารถตอบคำถามได้ว่า "คำพูดนั้นอยู่ในรูปแบบที่ดีหรือไม่"
 2. กฎเกณฑ์ในด้านความหมาย (meaningful rules) เป็นกฎเกณฑ์ที่
เชื่อมโยงคำพูดกับสิ่งแวดล้อม จะเน้นการเลือกใช้คำพ้องเป็นสำคัญ มิฉะนั้นจะทำให้เกิดการสื่อ
ความหมายที่ผิด ๆ ได้ กฎเกณฑ์นี้สามารถตอบคำถามได้ว่า "ผู้พูดได้พูดในสิ่งที่เขาต้องการ
หรือไม่"
 3. ลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง กฎเกณฑ์นี้จะตอบคำถามได้ว่า
"ผู้พูดใช้คำพูดและสื่อสารด้วยวิธีการที่เหมาะสมหรือไม่" ความรู้ชนิดนี้พึงจะได้รับความสนใจเมื่อ
ไม่นานมานี้เอง เกณฑ์วัดความเหมาะสมจากการยอมรับของคนในสังคมว่าเป็นภาษาที่เป็น
แบบแผนหรือเป็นแบบกันเอง ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างด้วย
 4. การยอมรับลักษณะที่ไม่ใช่ภาษาวาจา (non - linguistic
convention) เช่น สถานภาพทางสังคม ท่าทาง การเคลื่อนไหวสายตา การแสดงสีหน้าและอื่น ๆ
ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้จะตอบคำถามได้ว่า "ผู้พูดมีการเคลื่อนไหวและวางตนเหมาะสมหรือไม่"
- ซาวิญยอง (Savignon. 1982 : 35 - 46) กล่าวว่า องค์ประกอบทั้ง 4
ของความสามารถในการสื่อสารซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการออกแบบหลักสูตรและการฝึกในชั้นเรียน
คือ

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ (grammatical competence) เป็น
กฎเกณฑ์ของหลักภาษาศาสตร์ อันได้แก่ ความสามารถในการจำคำศัพท์ หน่วยเสียง
หน่วยคำ โครงสร้าง การผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้เข้าเป็นรูปคำหรือรูปประโยค
ความสามารถทางด้านไวยากรณ์จะไม่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีทางไวยากรณ์ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง
โดยเฉพาะหรือความสามารถในการทำให้เกิดความกระจ่างเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ คนเราจะแสดง

สมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์โดยใช้กฎเกณฑ์ (using a rule) ไม่ใช่การบอกกฎเกณฑ์ (stating a rule)

2. ความสามารถทางกฎเกณฑ์การใช้ภาษาในสังคม (Sociolinguistic competence) คำนึงถึงกฎการใช้ภาษาในสังคม ต้องเข้าใจภาษาในบริบทของสังคม บทบาทของผู้ร่วมสนทนาข่าวสารที่แลกเปลี่ยนกัน และหน้าที่ของการมีปฏิสัมพันธ์ สิ่งที่ต้องพิจารณา คือ ความเหมาะสมในการใช้ภาษา และการตัดสินใจอะไรคือความเหมาะสม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกี่ยวข้องมากกว่าการที่จะรู้ว่าจะต้องพูดอะไร พูดอย่างไร นอกจากนี้ยังจะต้องรู้ด้วยว่าเมื่อไรควรจะเงียบด้วย ดังนั้นเป้าหมายหนึ่งที่ต้องการวิเคราะห์วัฒนธรรมร่วม คือ การทำให้เกิดความกระจ่างในกฎเกณฑ์ (explicit rule) ที่จะช่วยให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้เข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับรูปแบบที่เขาไม่คุ้นเคย

3. ความสามารถในการตีความ (discourse competence) การตีความนี้ไม่ได้หมายถึง การทำความเข้าใจในประโยคแต่ละประโยค แต่หมายถึง การตีความหมาย ความเกี่ยวข้องกันระหว่างชุดของประโยค เพื่อหาความหมายรวมที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อ ในการนี้จำเป็นต้องใช้ความรู้หลาย ๆ ด้าน เช่น ความรู้ทางกฎเกณฑ์ทางภาษา วัฒนธรรม ความรู้ในสาขาวิชาความรู้รอบตัวและประสบการณ์ในชีวิต เข้าช่วยในการตีความ นอกจากนี้การตีความยังขึ้นอยู่กับเจตนา ค่านิยม จุดประสงค์ของทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อความที่ไม่มีความเชื่อมโยงให้เห็นเด่นชัด

4. ความสามารถในการกลวิธีการสื่อสาร (strategies competence) ในการสื่อสาร ไม่มีผู้ใดสามารถดำเนินการสื่อสารไปได้อย่างราบรื่นโดยไม่มีอุปสรรค อุปสรรคในที่นี้ได้แก่

- การนึกคำไม่ออก ไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นอย่างไรที่ต้องการเบนความสนใจของผู้ฟัง ไปสู่เรื่องอื่นหรือต้องการหาทางให้ผู้ร่วมสนทนาเห็นว่าเราไม่เข้าใจที่เขาพูด ต้องการเวลาหยุดพักสักนิดแต่ยังอยากให้การสนทนาดำเนินต่อไปในเรื่องนี้หรือต้องการปรับปรุงเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ เพื่อให้คนอื่นเข้าใจได้ง่ายขึ้น ฯลฯ อุปสรรคดังที่ได้กล่าวมานี้ เป็นอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้กับบุคคลทุกคนในทุกโอกาส ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารจึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการกลวิธีการสื่อสาร เพื่อที่จะได้ช่วยให้การสื่อสารดำเนินต่อไปอย่างบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ ได้กลวิธีเหล่านี้มา

ประกอบด้วยการพูดซ้ำ การพูดใหม่ การลั้งเล การเฉา การย่ำ การรุก การเปลี่ยนน้ำเสียง การใช้ท่าทางประกอบ ฯลฯ

ดังนั้นความสามารถในการสื่อสารจึงอาจสรุปได้ว่าเป็นความรู้หรือความสามารถในการนำศาสตร์ต่าง ๆ มาสร้างเป็นประโยคเพื่อใช้ในการพูดตลอดจนการแสดงออกกับกิริยาต่าง ๆ ให้ถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ และเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้น ๆ ด้วย ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษา สถานการณ์ที่กำลังสื่อสาร วัฒนธรรมและความนิยมของสังคมด้วย

3. หลักการและแนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

มีนักการศึกษาเป็นจำนวนมากได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับหลักการและแนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังเช่น

มอร์ไร (Morrow. 1981 : 59 - 66) ได้กล่าวถึงหลักการของแนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามี 5 หลักการดังนี้คือ

1. การที่รู้ว่าตนกำลังทำอะไร (know what are you doing) หลักการนี้กล่าวว่าการเรียนใด ๆ หรือการทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตามจะต้องมีจุดประสงค์และเป้าหมายที่แน่นอน และต้องเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องการที่จะเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศนั้น ๆ เช่น ต้องการให้นักเรียนอ่านคำแนะนำ เขียนจดหมาย จองห้อง หรือฟังการพยากรณ์เรื่องอากาศ นอกจากนี้กิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูให้นักเรียนทำแม้แต่การฝึกกระสวนประโยค ก็สามารถจัดอยู่ในมิติของการสื่อสารได้ ถ้าสามารถตอบตัวเองได้ว่าทำไมถึงทำ และสามารถที่จะนำสิ่งนั้นไปเชื่อมโยงกับกิจกรรมการสื่อสาร (communicative task) ใดบ้าง นอกจากนี้กิจกรรมทางการสื่อสารจะต้องเป็นกิจกรรมที่มีโอกาสเกิดขึ้นจริงในสถานการณ์ของภาษาต่างประเทศนั้น ๆ

2. ขบวนการทั้งหมดสำคัญกว่าส่วนย่อย ๆ (The whole is more important than the sum of the parts.) หลักการนี้ถือว่าความสามารถในการใช้ส่วนย่อยของภาษาไม่ได้เป็นความสามารถที่ต้องการ แต่ก็อาจนำมาฝึกเดี่ยวได้โดยที่ในที่สุดท้ายนักเรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาจริง ๆ

3. ขบวนการในการสื่อสารมีความสำคัญทัดเทียมกับรูปแบบของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร (The process are as important as the forms.) หลักการนี้คือ การที่จะพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้น จะต้องให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมที่จำลองขบวนการของการสื่อสาร การฝึกรูปแบบต่าง ๆ ของภาษานั้น ควรจะอยู่ในขอบข่ายของการสื่อสารซึ่งมอร์ริ ได้แนะนำขบวนการ 3 ขบวนการซึ่งสามารถที่จะอยู่เดี่ยว ๆ หรือสอดแทรกเข้าไปในขบวนการเรียนการสอนก็ได้ดังนี้คือ

1. การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ (information gap) คือการสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อคน 2 คน หรือมากกว่านั้นรู้ข้อมูลบางอย่างในขณะที่คนอื่น ๆ ไม่รู้ ดังนั้นการสื่อสารจึงเกิดขึ้นเพื่อปิดช่องว่างนั้น

2. คำเลือก (choice) ผู้เข้าร่วมในการสื่อสารจะมีตัวเลือกที่จะพูดอย่างไรก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความคิดที่เขาต้องการจะแสดงและรูปแบบไวยากรณ์ที่เหมาะสม

3. ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) การที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคน 2 คน เขาจะต้องมีจุดประสงค์อยู่ในใจแล้ว การสื่อสารไม่ได้เกิดเฉพาะการพูดด้วยกันเท่านั้น แต่จะต้องบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย ดังนั้นการสื่อสารจะรวมถึงยุทธวิธีและเทคนิคต่าง ๆ ไว้ด้วย เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

4. การเรียนรู้ได้มาจากการปฏิบัติ (To learn it, do it) หลักการนี้กล่าวว่าครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมการสื่อสารในสถานการณ์จริง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยจัดให้มีบรรยากาศที่ผ่อนคลายและให้อิสระแก่นักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากการที่นักเรียนอยู่ภายใต้การควบคุมของครูตลอดเวลาเป็นการทำลายบรรยากาศ ในการสื่อสารแต่ครูจะต้องไม่ปล่อยให้เด็กเรียนฝึกเองตามลำพัง ต้องมีการเตรียมและจัดระเบียบต่าง ๆ ไว้อย่างเหมาะสม

5. ความผิดพลาดไม่ทำให้การสื่อสารผิดพลาดเสมอไป (Mistakes are not always a mistake.) หลักการนี้กล่าวว่าครูไม่ควรที่จะเคร่งครัดในข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ในการใช้ภาษาของนักเรียน เช่น การใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่ผิด การออกเสียงผิด ตราบใดที่นักเรียนยังสามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงออกและสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของนักเรียน

อมรา แสงจันทร์ (2524 : 15) ได้สรุปหลักการของแนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มเรียน ผู้สอนควรจะแสดงให้เห็นว่ารูปแบบของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ ที่มีความหมายและสามารถนำความรู้เหล่านั้นไปใช้ได้จริง ๆ ซึ่งเป็นการกระตุ้นและเร่งให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น ถ้าหากผู้สอนสามารถเตรียมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีโอกาสพบปะสนทนากับเจ้าของภาษา ก็จะทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์และทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ความรู้ด้านความสามารถในการสื่อสารซึ่งรวมทั้งกฎไวยากรณ์และกฎของภาษาที่ใช้อยู่จริง ควรจะได้รับการจัดให้พอเหมาะ ไม่มากหรือน้อยเกินไปนั่นคือ ควรจัดให้พอเหมาะที่ผู้เรียนสามารถนำภาษานั้นไปใช้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

3. ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ได้ฝึกฝนรวมทั้งได้รับประสบการณ์ให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง นอกจากนี้ผู้สอนอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ หน้าที่ของรูปแบบภาษาแต่ละแบบตลอดจนอธิบายถึงความเหมาะสมที่จะใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ได้ และควรจะอธิบายถึงวัฒนธรรมประเพณีของผู้ใช้ภาษานั้น ๆ ด้วย

4. ในการสอน ผู้สอนต้องเน้นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางไวยากรณ์ (grammatical competence) ไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง นอกเหนือจากการที่ต้องมีความรู้ด้านกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้กับแต่ละกลุ่มสังคมและแต่ละกลุ่มสถานการณ์

5. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ทางไวยากรณ์และความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในแต่ละกลุ่มของสังคมด้วย (sociolinguistic competence)

4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อให้เกิดการสื่อสาร ได้อย่างแท้จริงนั้นมันขึ้นตอนและกลวิธีมากมาย แต่ใน "สภาพการณ์ของห้องเรียน" (classroom setting) นั้นส่วนใหญ่เราทำได้เพียงในรูป

ของ "กิจกรรมเชิงสื่อสาร" (communicative activities) เท่านั้นนอกจากว่านักเรียนจะมีโอกาสสนทนาภาษาออกมาใช้ "ในโลกแห่งความเป็นจริง" (In the real world) เมื่อสถานการณ์เอื้ออำนวยให้เท่านั้น (ประพาศน์ พุทธิประภา. 2528 : 67)

จากคำกล่าวนี้พอสรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนในห้องเรียนโดยทั่วไป ครูผู้สอนมีความรู้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นเรื่องยุ่งยากลำบาก ด้วยเหตุที่ว่า สภาพในชีวิตประจำวันนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเลย แม้แต่การพูดคุยกับครูภาษาอังกฤษจึงต้องถือว่าเป็นการที่ต้องจัดกิจกรรมให้หลากหลายเพื่อส่งเสริมการพูดของนักเรียน ซึ่งกิจกรรมที่ครูจัดนั้นควรเป็นลักษณะการจำลองสถานการณ์ให้เหมือนจริงที่สุด

หลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีนักการศึกษากล่าวไว้มากมาย ดังต่อไปนี้

ลิตเติ้ลวูด (สัทธา อักษรานุเคราะห์. ม.ป.ป. : 8 - 9 ; อ้างอิงมาจาก Littlewood. 1981 : 22) กล่าวว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีอยู่ 2 ชนิด คือ

1. กิจกรรมที่จัดตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสาร (functional communicative activities) กิจกรรมนั้นจะเน้นที่จุดประสงค์ที่จะสื่อสาร เพื่อจะสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในบางครั้งอาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์มากนัก แต่จะดูว่าสามารถสื่อสารได้ทันทีเมื่อจำเป็นได้ดีเพียงไร

2. กิจกรรมที่จัดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social interaction activities) คือ กิจกรรมที่จัดเพื่อให้ใช้จริงกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม นอกจากผู้เรียนจะเลือกใช้ภาษาตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารแล้ว ผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงการให้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันด้วย จากสภาพที่จำกัดในห้องเรียนผู้สอนควรใช้บทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลองเพื่อสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคมให้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด ในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

- 2.1 จัดให้มีเนื้อหาที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน
- 2.2 สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม
- 2.3 จัดให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลที่รู้มาก่อนซึ่งกันและกัน
- 2.4 จัดให้มีกิจกรรมร่วมกันอย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่มีการชักชวนมาก่อน

- 2.5 ให้ผู้เรียนเลือกเนื้อหาเองโดยยึดจุดประสงค์ของการสอนเป็นสำคัญ
- 2.6 จัดกิจกรรมให้เรียบง่ายทั้งในด้านการดำเนินงานและการเตรียม
- 2.7 จัดให้สอดคล้องกับวิชาที่สอน

จอห์นสัน (Johnson. 1981 : 68) ได้กล่าวถึง หลักการในการจัดกิจกรรม การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการ คือ

1. กิจกรรมการเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ (Information gap) กิจกรรมประเภทนี้ ยึดหลักที่ว่า การสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อเกิดช่องว่างในการสื่อสาร นั่นคือ การขาดข้อมูลที่จำเป็น บางประการ คนเรามักใช้ภาษาเมื่อเราต้องการข้อมูลบางประการที่เราไม่รู้จากคู่สนทนาจึงทำให้ เราเกิดความต้องการในการสื่อสาร กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่การให้นักเรียนแต่ละคนได้ข้อมูลที่ ไม่ครบสมบูรณ์ นักเรียนจะทำงานที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จก็ต้องสื่อสารเพื่อขอข้อมูลจากเพื่อน การจัดกิจกรรมประเภทนี้เหมาะสมสำหรับการฝึกทักษะการฟัง - พูด และสามารถใช้ได้กับ นักเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

2. กิจกรรมการเปลี่ยนแปลงข้อมูล (Information transfer) กิจกรรม ประเภทนี้ยึดหลักการถ่ายโอนข้อมูลจากทักษะหนึ่ง ไปสู่อีกทักษะหนึ่ง หรือจากข้อมูลในลักษณะหนึ่ง ไปสู่ข้อมูลในอีกลักษณะหนึ่ง ทั้งนี้เพราะในชีวิตจริงนั้นเรามีการถ่ายโอนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น เราอาจฟังโทรทัศน์แล้วจดบันทึก หรือเราอาจดูแผนภาพแล้วอธิบายหรือเขียนให้ผู้อื่น เข้าใจ เป็นต้น การจัดกิจกรรมประเภทนี้ ได้แก่ การให้นักเรียนอ่านบทความแล้วนำข้อมูลมา กรอกลงในตารางแผนที่ หรือนำข้อมูลที่อ่านมาเขียนเป็นรูปภาพ เป็นต้น

3. กิจกรรมการรวมความต่อเนื่อง (Jigsaw principle) เป็นกิจกรรมที่มี ลักษณะความสัมพันธ์เหมือนลูกโซ่ผู้ทำกิจกรรมอาจทำงานสลับกัน หรือทำงานเพียงบางส่วนแล้วนำ มารวมกันเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ ผู้ทำกิจกรรมแต่ละคนมีบทบาทเป็นทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร เช่น อาจให้นักเรียนคนหนึ่งกรอกแบบฟอร์มสมัครงานที่กำหนดให้นักเรียนอีกคนหนึ่งอาจเขียนจดหมาย สมัครงานจากฟอร์มสมัครงาน แล้วให้นักเรียนสลับกันทำงานโดยใช้ประโยชน์จากข้อมูลของ อีกฝ่ายหนึ่งในการทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ ในด้านการฟังก็อาจจะให้นักเรียนฟังเรื่องราวคนละส่วน แล้วนำมารวมกันเพื่อให้เป็น เรื่องที่สมบูรณ์

4. กิจกรรมการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย (Task dependency)

กิจกรรมที่มีลักษณะต่อเนื่องกัน ผู้ทำกิจกรรมจะได้รับมอบหมายงานที่แตกต่างกันตามขั้นตอนของการทำงาน เช่น ให้นักเรียนคนที่ 1 ทำงานขั้นที่ 1 นักเรียนคนที่ 2 จะทำงานได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนคนที่ 1 ทำงานเสร็จแล้ว เนื่องจากต้องอาศัยข้อมูลจากนักเรียนคนที่ 1 การทำกิจกรรมในลักษณะนี้นักเรียนจะมีการตรวจสอบข้อมูลกันเอง ตัวอย่างเช่น ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มมีสมาชิกกลุ่มละ 3 คน ไปค้นหาสมบัติที่ซ่อนอยู่ให้พบ ซึ่งขั้นตอนในการทำงานมีดังนี้คือ นักเรียนคนที่ 1 พังเพาบอกแหล่งสมบัติแล้วเขียนอธิบายเส้นทางให้นักเรียนคนที่ 2 อ่าน นักเรียนคนที่ 2 อ่านข้อความของนักเรียนคนที่ 1 แล้วนำแผนที่แสดงเส้นทางไปยังที่ซ่อนสมบัติ นักเรียนคนที่ 3 ดูแผนที่แล้วออกไปค้นหาสมบัติและกลับมารายงาน จะเห็นว่างานนักเรียนคนที่ 2 ต้องอาศัยข้อมูลจากนักเรียนคนที่ 1 และนักเรียนคนที่ 3 จะทำงานได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนคนที่ 2 ทำงานของตนเสร็จแล้ว อย่างไรก็ตามงานทั้งหมดจะสำเร็จลงได้ก็ต่อเมื่อการทำงานของนักเรียนในแต่ละขั้นตอนเป็นไปด้วยความถูกต้อง

5. กิจกรรมการตรวจสอบความถูกต้อง (Correction for the content)

เป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่องจากการทำกิจกรรมที่มีลักษณะที่ต้องพึ่งพาหรือต่อเนื่องกัน ในการทำงานนั้นถ้านักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารกันได้ถูกต้อง ครูก็ยอมรับ แต่ถ้าสื่อสารกันไม่ถูกต้องซึ่งทำให้เกิดการผิดพลาดขึ้น ครูก็ต้องให้นักเรียนช่วยกันตรวจสอบจุดที่ผิดพลาดเพื่อช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อให้เนื้อหาหรือสิ่งที่ตนทำนั้นสามารถสื่อสารกับเพื่อนได้เข้าใจ เพื่อที่จะให้งานนั้นสำเร็จลุล่วงไปได้

ซาวิญอง (Savignon, 1978 : 85) ได้เสนอแนะกิจกรรมและวิธีการที่มีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้หลายประการ คือ

1. การให้แสดงบทบาทสมมติ การให้หัวข้ออภิปรายและการให้เล่นเกมต่าง ๆ

ในตอนแรก ๆ ของการทำกิจกรรมเหล่านี้ นักเรียนอาจจะอายซึ่งครูช่วยได้โดยไม่คำทักหรือวิจารณ์ความพยายามของนักเรียน ช่วยให้เกิดความเป็นกันเอง ครูต้องไม่สนใจไวยากรณ์หรือประโยคที่สมบูรณ์มากนัก ถ้าครูฟังนักเรียนไม่เข้าใจให้ถามนักเรียนคนอื่นให้อธิบายหรือครูอาจทำเป็นเข้าใจเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ ครูต้องให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง ไม่ทำร้ายความรู้สึกของผู้เรียนเมื่อนักเรียนอยากพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ยังไม่ได้เรียน ครูควรส่งเสริมให้กำลังใจ ให้นักเรียน

ถามเกี่ยวกับคำที่เขาต้องการใช้ เพราะการเรียนรู้คำใหม่ที่ได้ผลดีที่สุดคือ เรียนตอนที่ยากระ
ช่วยกันรักษาหน้าและความรู้สึกของนักเรียนเวลาที่เขานึกคำที่ต้องการไม่ได้ ครูอาจจะสอน
กระสวนคำพูดที่ใช้ประวิงเวลาในการคิด เช่น What you call it หรือ Will you please
repeat เป็นต้น นอกจากนี้อาจจะฝึกนักเรียนให้ใช้ท่าทางประกอบ เพราะทำให้เข้าใจ
ได้ง่ายขึ้น เช่น การโบกมือทาสัญญาณต่าง ๆ ซึ่งนักเรียนจะเรียนอย่างสนุกสนาน

2. การให้โอกาสนักเรียนได้พบปะผู้ที่ใช้ภาษานั้น ๆ และให้นักเรียนที่มีความรู้
ทางภาษาอยู่ในระดับที่แตกต่างกันมาร่วมกันทำกิจกรรม เช่น เล่นเกมส์ นักเรียนที่มีความสามารถ
สูงกว่าจะช่วยให้ความภูมิใจในการที่ได้อธิบายให้คนอื่นฟัง ในขณะที่เดียวกันเขาได้ช่วยผ่อนแรงครู
ด้วย

3. การใช้สื่อมวลชน เช่น รายการวิทยุและโทรทัศน์ที่ใช้ภาษาต่างประเทศที่
กำลังเรียน ครูควรใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านี้ ในการสอนไม่ควรให้นักเรียนกังวลข้อผิดพลาดใน
การใช้ภาษามากจนเกินไป ควรคำนึงความคล่องและความไม่ขาดช่วงในการพูดมากกว่า
ครูควรใช้เวลาในตอนต้นชั่วโมงอย่างน้อย 5 นาที เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนสนใจโดยใช้
ภาษาต่างประเทศ

4. การรู้จักนักเรียนแต่ละคนให้ดี นอกเหนือไปจากที่ครูรู้จักในห้องเรียนครูต้อง
รู้ว่านักเรียนสนใจอะไรบ้าง อาจจะเป็นเรื่องดนตรีหรือสิ่งอื่น ๆ ที่เขาถนัดเพื่อการจัดกิจกรรม
จะได้มีความหมายต่อนักเรียนทุกคน

แครร์รอล (Carrol. 1980 : 53) ได้เสนอแนะกิจกรรมที่จะนำไปสู่
ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสังคม เช่น การเข้าร่วมสนทนาในขณะที่
รับประทานอาหาร หรือการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป
2. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ที่น่าสนใจ เช่น การถามทิศทางและที่ตั้งของ
สถานที่หรือการจองและการซื้อบัตรผ่านประตูสำหรับเข้าชมสถานที่ต่าง ๆ
3. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเดินทาง เช่น การอ่านแผนที่และแผนภูมิหรือ
การติดต่อเพื่อเข้าพักในโรงแรม

4. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรักษาเยียวยา เช่น การนัดหมายกับแพทย์เพื่อรับการรักษา หรือเข้าใจคำแนะนำในการรักษาเยียวยา

5. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชน เช่น การอ่านตาราง และฟังประกาศของวิทยุและโทรทัศน์ หรือการติดตามรายการภาพยนตร์และละครทางโทรทัศน์

6. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตามความสนใจ เช่น การเข้าร่วมในบทเรียนภาษาต่างประเทศ หรือการอภิปรายถึงประสบการณ์และความสนใจเกี่ยวกับอาชีพของตน

ฟิโนคเชียโร (Finocchiaro, 1980 : 79) ให้เสนอแนวกิจกรรมที่ช่วยในการเรียนภาษาเพื่อให้มีความสามารถในการสื่อสารดังนี้

1. กิจกรรมที่ช่วยนักเรียนในการไม่รู้ (awareness) มีดังนี้

1.1 นำข้อความที่จะให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านมาเรียบเรียงใหม่ให้ง่ายขึ้นเป็น 2 ระดับคือ ระดับที่ง่ายและระดับที่ง่ายที่สุดที่จะให้ผู้เรียนอ่านหรือฟังฉบับจริง แต่ละระดับใช้คำถามชนิดต่าง ๆ กันคือใช้ Yes / No questions กันระดับที่ง่ายที่สุด ใช้ Wh - questions กันระดับที่ง่าย และใช้คำถามอนุมาน (inferential questions) กันฉบับจริง

1.2 ให้นักเรียนฟังข้อความสั้น ๆ ในสถานการณ์หรือกิจกรรมหนึ่ง ๆ และให้นักเรียนบอกว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นเป็นทางการ (formal) หรือไม่เป็นทางการ (informal)

1.3 ให้นักเรียนอ่านหรือฟังบทสนทนาสั้น ๆ และให้บอกได้ว่าคำตอบของบุคคลที่ 2 นั้นเหมาะสมหรือไม่

1.4 บรรยายสถานการณ์สั้น ๆ พร้อมกับให้บทสนทนาที่ใช้สถานการณ์นั้นให้นักเรียนตัดสินว่า บทสนทนานั้นเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่

1.5 ให้เจ้าของภาษาหรือนักเรียนที่เก่งอธิบายหรือทำเครื่องหมายบนรูปภาพ แผนที่ หรือสิ่งอื่น ๆ แล้วให้นักเรียนฝึกอธิบายในทำนองเดียวกัน

1.6 ให้นักเรียนฟังหรืออ่านบทสนทนา และให้บอกเกี่ยวกับสถานที่ บทบาททางสังคมของผู้พูด และเจตคติที่มีต่อคู่สนทนา

2. กิจกรรมที่ช่วยนักเรียนในด้านการเขียนและการพูดมีดังนี้

2.1 ให้เปลี่ยนบทสนทนาให้เป็นพิธีการมากขึ้น หรือเป็นพิธีการน้อยลง

2.2 ให้แสดงละครพร้อมทั้งแสดงความรู้สึกต่าง ๆ ด้วย

2.3 ให้ข่าวสารหรือรายละเอียดจากพหุภักดิ์ สถานีรถไฟ หรือไปรษณีย์ที่เป็นภาษาอังกฤษ แล้วมารายงานในห้องเรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษ

2.4 ให้นักเรียนบอกถึงสิ่งที่ควรพูดหรือทำในสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ โดยเริ่มจากง่ายสุดไปหายากสุด ตามระดับความสามารถของนักเรียน

2.5 ให้ถอดความ (paraphrase) ประโยคหรือข้อความสั้น ๆ

2.6 เตรียมบทสนทนาให้นักเรียนเลือกพูดหรือเติมส่วนที่หายไป

2.7 ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ต่อข้อความหรือคำถาม

2.8 กำหนดคำได้ตอบที่เหมาะสมกับข้อความหรือคำถามต่าง ๆ แล้วถามนักเรียนว่าข้อความหรือคำถามไหนจะเป็นตัวนำของคำได้ตอบนั้น ๆ

2.9 ให้ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับบทสนทนาสั้น ๆ ที่มีลักษณะหลาย ๆ อย่าง เช่น เชื่อมบทสนทนา 2 บท เข้าด้วยกัน ขยายบทสนทนาที่เคยเรียนมาแล้วโดยใช้ภาษาที่นักเรียนรู้ใหม่ เป็นต้น

2.10 ให้นักเรียนบอกสิ่งที่ได้ยินจากการบรรยาย จากภาพยนตร์ หรือจากโทรทัศน์

2.11 ให้นักเรียนลงความเห็นเกี่ยวกับข่าวที่ได้ฟัง นักเรียนอาจแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ หรือแสดงความยินดีหรือขอร้องให้อธิบายเพิ่มเติม

2.12 ให้เตรียมการแสดงบทบาทสมมุติ (role - playing) ด้วยตนเอง โดยครูอาจจะใช้ข้อความต่าง ๆ หรือให้เพียงเค้าโครงของสถานการณ์เท่านั้น

2.13 ให้นักเรียนรู้จักหลีกเลี่ยงการใช้ข้อความหรือคำถามที่น่าจะอึดอัด (embarrassing) โดยการถามคำถามอื่น ๆ หรือเปลี่ยนหัวข้อพูด

2.14 ให้จัดกลุ่มอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นหรือเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน

2.15 ศึกษาหนังสือพิมพ์แต่ละตอน และให้วิจารณ์ อภิปราย ตั้งคำถามหรือสรุปความแต่ละตอน

ประกาศนียบัตร พงศกวีประกาศ (2528 : 68 - 71) ได้เสนอแนะกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาจนำมาใช้ในห้องเรียนได้ผลดีดังนี้

1. พฤติกรรมในห้องเรียน เช่น การท้าทายครูและเพื่อน การขบถต่อต้าน การปฏิบัติตามคำสั่ง ฯลฯ กิจกรรมเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นการสื่อสารอย่างแท้จริง (real communication) ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนรวมทั้งการแสดงออกโดยทั่วไป
2. งานที่มอบหมายให้ทำนอกห้องเรียน ครูอาจมอบหมายให้นักเรียนทำกิจกรรมการสื่อสารนอกห้องเรียน เช่น การพูดคุยกับเจ้าของภาษาหรือผู้ที่มีความสามารถใกล้เคียงโดยการพูดทางโทรศัพท์ การเขียนจดหมาย ฯลฯ กิจกรรมนี้ครูต้องช่วยวางแผน และจัดการเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้กับนักเรียนด้วยเพราะเพียงแต่มอบงานให้ไปทำเท่านั้น อาจมีอุปสรรคในการติดต่อขอความร่วมมือ
3. การสื่อสารกับแขกที่เชิญมา กิจกรรมนี้อาจจะสะดวกกว่ากิจกรรมที่ 2 เพราะผู้ที่พูดคุยจะได้รับเชิญมาที่ห้องเรียนเลยและนักเรียนทุกคนก็มีโอกาสที่จะพูดคุยสอบถามได้ อย่างไรก็ตามครูควรที่จะตระเตรียมนักเรียนไว้ล่วงหน้า และชี้แจงให้แขกทราบด้วยว่าจะสนทนาอะไรกันบ้าง
4. การสื่อสารเกี่ยวกับชีวิตนอกห้องเรียนของนักเรียน กิจกรรมนี้อาจทำให้รูปแบบ ถาม - ตอบ (ฟัง - พูด) หลังจากฟัง - พูด แล้วครูอาจให้นักเรียน "เขียนโน้ต" "เขียนจดหมาย" ฯลฯ ซึ่งจะเป็นการฝึกทักษะเขียน - อ่าน ตามที่ได้ถามตอบกันมาแล้ว
5. การสื่อสารเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบันและหัวข้อที่สนใจร่วมกัน กิจกรรมนี้แตกต่างจากกิจกรรมทั้ง 4 แบบ ที่พูดถึงมาแล้วคือ มีลักษณะเป็นนามธรรมมากขึ้นแต่ก็ยังเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนและสภาพการณ์ใกล้ตัวอยู่ กิจกรรมนี้อาจทำได้โดยให้นักเรียน "อภิปราย" "แสดงความคิดเห็น" หรือ "แลกเปลี่ยนข้อมูล" กันก็ได้
6. โลกสมมุติ (Translocation) กิจกรรมนี้จะต้องสมมุติว่าตัวเองอยู่ที่อื่นและกำลังติดต่อสื่อสารกับผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่ตามเงื่อนไขที่กำหนดขึ้น
7. บทบาทสมมุติ (role - playing) กิจกรรมนี้จะต้องสมมุติตัวเองว่าเป็นคนอื่นแสดงบทบาทที่สมมุติขึ้น การแสดงบทบาทสมมุติทำได้สมจริงก็จะช่วยให้การสื่อสารได้เป็นอย่างดีและเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานอีกด้วย

8. การเสแสร้ง (Make - Believe) กิจกรรมนี้คือการแสดงบทบาทสมมุติที่เป็นไปไม่ได้ เช่น ครูให้นักเรียนแสดงเป็นเต่าวิ่งแข่งกับกระต่าย และวางแผนว่าทำอย่างไรจึงจะวิ่งชนะ กิจกรรมนี้อาจจะสนุกและสร้างความสนใจได้มากทีเดียวผู้เสแสร้งมีจินตนาการสูง

9. เกมส์ (games) การเล่นเกมเป็นกิจกรรมที่อาจแทรกอยู่ในกิจกรรมอื่น ๆ ได้ทุกประเภท ถ้าเรากำหนดรางวัลให้ด้วยกิจกรรมอื่น ๆ ก็จะมีลักษณะเป็นเกมส์ขึ้นมา การแข่งขันและการท้าทายนับว่าเป็นการจูงใจอย่างดีในกิจกรรมแบบนี้ ข้อสำคัญครูจะต้องชี้แจงเกี่ยวกับ "กฎ" การเล่นเกมให้นักเรียนเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งก่อนการเล่นเกมด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับการฟัง - พจนานุกรมภาษาอังกฤษ

1. งานวิจัยภายในประเทศ

นันทิยา ไกรพัฒพงศ์ (2523 : 36 - 48) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาของโรงเรียนในเขตจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบจำนวน 80 ข้อ โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยินว่าเหมือนหรือแตกต่างกัน ความสามารถในการได้ยินเสียงเน้นหนักของพยางค์ในคำและระดับเสียงสูง - ต่ำ ในประโยค และความเข้าใจข้อความและบทสนทนา ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษทั้ง 3 ตอน ยกเว้นนักเรียนโรงเรียนยุพราชวิทยาลัยที่มีปัญหาเฉพาะความเข้าใจข้อความและบทสนทนา จากเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยของนักเรียนเป็นเพียงร้อยละ 53.03

วิไลวรรณ วรรณสุทธิ (2526 : 50) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด เพื่อศึกษาความสามารถและปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนในชั้นนี้ โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังขึ้น 1 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบจำนวน 50 ข้อ โดยแบ่งเป็น 5 ตอน คือ การฟังเพื่อเก็บใจความสำคัญของข้อความ การฟังเพื่อทำความเข้าใจข้อความ

การฟังเพื่อความเข้าใจและเก็บความของคำบอกเล่า และการฟังเพื่อการถ่ายทอดข้อความ ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน คือได้คะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 50.20 จากเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 60 และพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการฟังเพื่อถ่ายทอดข้อความและในการเข้าใจความสำคัญของข้อความ

ชลาลัย ดงแก้ว (2527 : 67 - 70) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประจำจังหวัดในเขตการศึกษา 9" ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังซึ่งแบ่งเป็น 4 ตอน ตอนที่ 1 เป็นข้อความสั้น ๆ ตอนที่ 2 เป็นเรื่องสั้น ตอนที่ 3 เป็นบทสนทนา ตอนที่ 4 เป็นข้อความทางโทรศัพท์แล้วนำมาแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประจำจังหวัดในเขตการศึกษา 9 จำนวน 5 โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 259 คน แล้วนำคะแนนผลการสอบมาคำนวณหาค่าร้อยละแล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง โดยผู้วิจัยตั้งเกณฑ์ความสามารถไว้ร้อยละ 60 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับอ่อนมาก กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเท่ากับร้อยละ 48.87 และยัง พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังในทักษะการถ่ายทอดข้อความผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ คือได้คะแนนร้อยละ 66.80 แต่ในทักษะการจับใจความสำคัญของข้อความได้ร้อยละ 44.02 ความเข้าใจในข้อความได้ร้อยละ 51.12 การเก็บรายละเอียดจากคำบอกเล่าได้ร้อยละ 38.96 และการวิพากษ์วิจารณ์ได้ร้อยละ 43.47

ครรชนี ยุทธเสรี (2528 : 52 - 58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting Through to People" ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษโดยยึดขั้นตอนทั้ง 5 ของเคอร์รัน (Curran) แล้วนำไปใช้สอนกับกลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

โรงเรียนนครนายกวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก จำนวน 36 คน ส่วนกลุ่มควบคุม มีจำนวน 37 คน ซึ่งมาจากโรงเรียนเดียวกันครูใช้วิธีการสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting Through to People ใช้ระยะเวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมทั้งหมด 12 คาบ แล้วผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบสำหรับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อทำการทดสอบ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ครูใช้วิธีการสอนแบบให้คำปรึกษากับนักเรียน ที่ครูใช้วิธีการสอนตามคู่มือครูมีสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนที่ครูใช้วิธีการสอนแบบให้คำปรึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียน ที่ครูใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

กุลชาติ โยสีดา (2529 : 75 - 82) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง - พูด เพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีการสอนตามคู่มือครู ผู้วิจัย ได้สร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง - พูด เพื่อการสื่อสารแบบโน้ตโนล - ฟังก์ชันนอล (Notional Functional) ที่ใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมติ 8 ชุด แล้วนำไปสอนกับกลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสีกิ้ว "สวัสดิ์คณฺธุวิทยา" อำเภอสีกิ้ว จังหวัด นครราชสีมา จำนวน 30 คน ส่วนกลุ่มควบคุมมีจำนวน 30 คน ซึ่งมาจากโรงเรียนเดียวกันครูใช้ วิธีสอนตามหนังสือคู่มือครู Active Context English Book 3 ใช้ระยะเวลาทดลอง 3 สัปดาห์ ๆ ละ 4 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมทั้งหมด 12 คาบ หลังจากนั้นทำการทดสอบทั้ง 2 กลุ่มเพื่อนำผลการสอบมาเปรียบเทียบกันภายหลังจากการสอนตามแผนแล้ว โดยใช้ แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนที่ครูใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้ วิธีการสอนตามคู่มือครู

รดาภรณ์ มานพพงศ์ (2529 : 34 - 54) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษา เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้สื่อประสมกับวิธีสอนตามปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม" ผู้วิจัยได้ทดลองสอนตามแผน

การสอนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองโดยยึดจุดประสงค์จากรายวิชา อ.412 ในส่วนที่เป็นทักษะการพูด มาสร้างเป็นเนื้อหาใหม่ตามหน้าที่ของภาษา (function) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกุนทรพิรุฒารามวิทยาเขต จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน ซึ่งครูใช้สื่อประสมช่วยในการสอน และกลุ่มทดลอง 30 คน ซึ่งครูใช้วิธีการสอนตามปกติ ใช้ระยะเวลาทดลอง 5 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมทั้งหมด 10 คาบ หลังจากทดลองสอนแล้วครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แล้วนำผลการสอน มาเปรียบเทียบกัน ผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะทางการเรียนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ เรียนโดยการใช้สื่อประสมสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

เนาวรัตน์ พงษ์เทพพรกุล (2530 : 44 - 60) ได้ศึกษาเรื่องระดับ ความสามารถ ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้วิจัยได้สร้าง แบบสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้น 1 ฉบับ จำนวน 150 ข้อ โดยคำนึงถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ จุดประสงค์ปลายทาง การเรียน ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ เนื้อหาที่ปรากฏในแบบเรียน และการจัดระดับความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษ 5 ระดับ ๆ ละ 30 ข้อ ได้แก่ ระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับสื่อสาร ระดับ วิพากษ์วิจารณ์ ผู้วิจัยได้นำไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1,380 คน ซึ่งเป็น นักเรียนจากโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาจาก 12 เขตการศึกษา จำนวน 23 โรงเรียน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ไม่ผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนของทุกระดับการฟัง แสดงว่านักเรียนมีความสามารถด้านการฟังภาษา ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำและมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทุกระดับการฟัง

สุลัดร์ณี ภักธานนท์ (2532 : 41 - 58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความ สามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยผู้วิจัยได้สร้าง แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ฉบับจำนวน 66 ข้อ โดยคำนึงถึง การจัดระดับความสามารถด้านการพูด 5 ขั้นของ แวลเล็ท และคิลิค (Valette and Disick. 1972 : 153 - 158) และจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการพูดในวิชาภาษาอังกฤษ 1 (อ.411)

ถึงภาษาอังกฤษ 6 (อ.616) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ผู้วิจัยได้ทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจาก 12 เขตการศึกษาและท้องที่ในเขตกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 330 คน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไกซึ่งเป็นเพียงระดับเริ่มต้นของพฤติกรรมกาพูด แสดงว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำมาก

นิตยา เจริญสิทธิ์ (2531 : 94 - 97) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอและการสอนตามคู่มือครู" ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนทักษะการ ฟัง - พูด โดยใช้โครงสร้างระดับยอจำนวน 7 แผน และนำไปใช้สอนกับกลุ่มทดลองจำนวน 30 คนซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคงทองวิทยา อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ส่วนกลุ่มควบคุมมีจำนวน 30 คน ซึ่งมาจากโรงเรียนเดียวกัน ครูใช้วิธีการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ใช้ระยะเวลาทดลอง 7 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมทั้งหมด 14 คาบ แล้วสร้างแบบทดสอบเพื่อทำการทดสอบกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบกัน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ครูใช้วิธีการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยออดกับนักเรียนที่ครูใช้วิธีการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ครูสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอมีความสามารถทางด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

ฟอว์เซต (Fawcette. 1965 : 7108 - A) ได้ศึกษาเรื่องการฝึกฟังที่มีผลต่อทักษะการฟังนักเรียนระดับชั้นกลาง คือระดับเกรด 4 เกรด 5 และเกรด 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกฟังจะมีพัฒนาการทางด้านการฟังดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกการฟังเป็นทักษะที่ครูสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นด้วยการสอน นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ไม่มี

ความแตกต่างในด้านความสามารถในการฟัง นอกจากนี้ยัง พบว่า การอ่านเอาเรื่องมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เดอโบ (Deboer. 1983 : 2828 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการฟังของการสื่อสารระหว่างบุคคลโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาวิธีการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการฟังให้ดีขึ้น โดยใช้ตำราที่เรียนในวิชา การฟัง จิตวิทยา การติดต่อสื่อสารและธุรกิจตลอดจนบทความจาก นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ และจดหมายข่าวเป็นแนวทางในการสร้างข้อทดสอบ ผลการวิจัยปรากฏว่าความสามารถในการฟังของผู้เรียนสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ และยัง พบว่า มีความจำเป็นอย่างรีบด่วนในการพัฒนาการฟังอย่างมีประสิทธิภาพในด้านธุรกิจ การศึกษาและ วงสังคมต่าง ๆ ทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลถูกละเลยในขณะที่ทักษะการอ่าน การเขียนและการพูดได้รับความสนใจมากกว่า ทั้ง ๆ ที่เมื่อจบการศึกษาผู้เรียนจะต้องอยู่ในระดับ สังคมที่มีการฟังมากเกือบตลอดทั้งวัน

เอสโคลา (Escola. 1980 : 1985 - A - 1986 - A) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาการของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอบ Modern Language Association - Cooperative Foreign Language Test โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเยอรมันระดับ 2 และระดับ 4 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาในมลรัฐแมริแลนด์ จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน และ 31 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะการฟัง - พูดจากกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม โดยทั้ง 2 กลุ่มมีครูคนเดียวกัน แบบเรียนและหลักสูตรอย่างเดียวกัน ใช้เวลาทดลอง 4 ภาคเรียน ผลปรากฏว่า ความสามารถของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งทางด้านการฟังและการพูด แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามีพัฒนาการการด้านทักษะการฟังและการพูดมากขึ้น

กายซ แกรดแมนและสปอลสกาย (Gaies, Gradman and Spolsky. 1977 : 51) ได้ศึกษาการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังซึ่งมีการปรับปรุงข้อทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่จะเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยโดยใช้แบบทดสอบแบบ noise test ซึ่งเป็นข้อทดสอบการฟัง

ที่ใช้ภาษาที่ใช้จริงมีบริบทและเสียงประกอบ ข้อทดสอบประกอบด้วยบทสนทนาสั้น ๆ การฟังคำบรรยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ดนตรี เป็นต้น เลือกใช้สถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับตัวนักเรียนมากที่สุด เช่นในร้านค้า ที่ทำงาน ธนาคาร เป็นต้น ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียน 2 กลุ่ม คือกลุ่มนักเรียนเจ้าของภาษาและนักเรียนที่เรียนภาษาที่สอง ซึ่งมีระดับความสามารถสูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่สองอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบกลุ่มทดลอง 2 ครั้งโดยใช้ noise test และข้อทดสอบที่ไม่มีเสียงประกอบผลปรากฏว่าการใช้เสียงประกอบไม่มีผลต่อความสามารถในการฟังของผู้เรียน แต่สามารถจําแนกความสามารถระหว่างนักเรียนเจ้าของภาษาและนักเรียนที่เรียนภาษาที่สองได้ ผู้วิจัยเสนอแนะว่าวิธีที่ดีที่สุดในการสร้างแบบทดสอบคือใช้ภาษาที่เป็นบริบท

ฮาเลย์ (Haley. 1987 : 295 A) ได้ศึกษาถึงผลการโต้ตอบในทันทีและการใช้ท่าทางในการตอบที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะคิด แรงจูงใจ และความสนใจของนักเรียนระดับที่ 1 ของประเทศสเปน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาในบัลติมอร์ 3 โรงเรียน จำนวน 178 คน ซึ่งศึกษาโดยการให้พูด วัดทัศนคติ แรงจูงใจ และตอบแบบสอบถาม โดยพิจารณาว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะประสบความสำเร็จในทักษะการพูดหรือไม่เมื่อได้รับการสอนแบบใช้ท่าทางในการตอบ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าการเรียนโดยให้นักเรียนได้ลงมือกระทำเป็นวิธีการที่ได้ผลในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

มิทเชล (Mitchell. 1978 : 3427 - A) ได้ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพชอบแสดงออกกับผู้อื่นที่มีบุคลิกภาพชอบเก็บตัว โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่าความสามารถในการพูดของผู้เรียนเป็นผลมาจากลักษณะบุคลิกภาพอันใดได้แก่ การเป็นคนชอบแสดงออกหรือชอบเก็บตัวหรือไม่ และศึกษาว่าการใช้เทปบันทึกเสียงในการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จะช่วยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ มีความสามารถในการพูดสูงขึ้นหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 5 6 8 และระดับ 2 เอ ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยฟลอริดา จำนวน 94 คน ผลการวิจัย พบว่าบุคลิกภาพชอบแสดงออกหรือชอบเก็บตัวของผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูด

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการใช้เทปในการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่มีผล
ต่อการพัฒนาหรือการปรับปรุงความสามารถในการพูดของกลุ่มตัวอย่าง แต่สามารถใช้เป็น
เครื่องมือในการฝึก จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดขึ้น

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์
ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง
2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์
ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง
3. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู
4. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาค่าคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 4 (อ 014) จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 105 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษ 4 (อ 014) จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 30 คน และกลุ่มทดลอง 30 คน ซึ่งนักเรียนทั้งสองกลุ่มได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยที่ครูใช้วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยที่ครูใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอน 2 วิธีคือ

1.1 แผนการสอนทักษะการฟัง-พูด ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เนื้อหา ศัพท์และโครงสร้างในหนังสือ Lado English Series Book 5 บทที่ 7 - 9 และเนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวัน เช่น ข้าว และการสนทนา

1.2 แผนการสอนตามคู่มือครู โดยใช้เนื้อหาเดียวกันกับเนื้อหาในแผนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การเขียนแผนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจำนวน 12 แผนมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ 4 (อ 514) โดยคัดเลือกเฉพาะจุดประสงค์ที่เกี่ยวกับทักษะการฟัง-พูดจากหนังสือจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิชาภาษาต่างประเทศ รหัสวิชา อ 513 และ อ 514 ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 11 กลุ่มที่ 2 (บุรีรัมย์ - สุรินทร์ - ศรีสะเกษ)

1.2 ศึกษาวิธีการสร้างแผนการสอนทักษะการฟัง-พูดจากหนังสือวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของบำรุง ไตรรัตน์ (2524 : 211 - 226) และจากหนังสือการสอนทักษะภาษาอังกฤษของ สุกัทรา อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 42 - 49) เพื่อศึกษาขั้นตอนในการสร้างแผนการสอน

1.3 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาการฟัง-พูดจากหนังสือ Lado English Series Book 5 ซึ่งแต่งโดย Robert Lado ตั้งแต่บทที่ 7 - 9 นอกจากนี้ยังศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาการฟัง-พูด จากเนื้อหาจริงที่พบในชีวิตประจำวัน เช่น ข้าว และการสนทนา เพื่อนำมาประกอบการสอน

1.4 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่คัดเลือกมาในแต่ละเรื่องก่อนการสร้าง

แผนการสอน

1.5 สร้างแผนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามขั้นตอน

ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ครูสร้างแรงจูงใจเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียน โดยการพูดเร้าใจ สันทนา ทายปัญหา ชักถามหรือใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น เมื่อจะสอนการฟัง บทสนทนา ระหว่างบุคคล 2 คนเกี่ยวกับการตกท้าย ครูจะถามให้นักเรียนเดาว่า บทสนทนา ต่อไปนี้ ใครพูดกับใคร เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ไหน

ขั้นที่ 2 ครูแจ้งจุดประสงค์ของบทเรียน ครูจะให้นักเรียนทราบผลของการเรียนบทเรียนนั้นโดยเฉพาะเจาะจงลงไป เช่น เมื่อนักเรียนเรียนจบบทเรียนนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถพูดตกท้ายกับเพื่อนหรือครูหรือแขกชาวต่างประเทศได้ ซึ่งมีลักษณะเป็นจุดประสงค์ของเชิงพฤติกรรม การแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบจะทำให้นักเรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียน และทำให้ครูดำเนินการสอนบรรลุจุดหมายปลายทางนั้นได้

ขั้นที่ 3 ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียน เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง สำนวน โดยครูอาจซักถาม สันทนาหรือให้ปฏิบัติใหม่ให้มั่นใจ เช่น ในบทสนทนาที่มีการใช้คำพูด ตกท้ายกัน ครูอาจพูดประโยคตกท้ายที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว 1 ประโยค แล้วให้นักเรียน พูดได้ตอบ

ขั้นที่ 4 ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ขั้นนี้ ครูจะสอนศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ที่นักเรียนจะได้ยินจากบทสนทนาโดยการใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ ตลอดจนคำพูดซักถามและท่าทางประกอบ หลังจากนั้นครูเปิดเทปให้นักเรียนฟังเป็น ตอน ๆ แล้วซักถามประเด็นสำคัญเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 ครูให้แนวทางนักเรียนทำกิจกรรมด้วยตนเอง โดยในระหว่าง ทำกิจกรรมให้นักเรียนฟังเทปประกอบไปด้วย แล้วให้หุ้บขณะพูดบทสนทนาที่ละประโยคกับนักเรียน หรืออาจใช้กระดาษปิดบทสนทนาที่ละคำ ประโยค หรือตอนเพื่อให้นักเรียนสามารถพูดสนทนา ได้ทั้งหมด

ขั้นที่ 6 ครูให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ หรือทำให้เกิดพฤติกรรม ขั้นนี้เป็นขั้นที่ครูให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยตัวของเขาเอง คือเป็นการให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ เช่นอาจให้แบ่งกลุ่มย่อยละ 2 คน สันทนาโต้ตอบกันเกี่ยวกับการทักทาย

ขั้นที่ 7 ครูแจ้งผลการปฏิบัติ ขั้นนี้ครูจะแสดงให้นักเรียนเห็นว่าผลการปฏิบัติกิจกรรมหรือพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้นได้ผลสำเร็จหรือมีปัญหอย่างไรหรือไม่ ครูจะฟังแต่ละกลุ่มสนทนาโต้ตอบอย่างใกล้ชิด เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดและเพื่อดูว่านักเรียนกลุ่มใดปฏิบัติไม่ถูกต้อง และให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนสนทนาโต้ตอบได้เหมาะสมกับสถานการณ์

ขั้นที่ 8 การประเมินผลการปฏิบัติ ขั้นนี้เป็นขั้นประเมินพฤติกรรม คือการวัดและประเมินว่า พฤติกรรมหรือผลงานที่นักเรียนทำนั้นได้ผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียนนั้นเพียงใด ครูจะประเมินว่าการสนทนานั้นถูกต้อง สมจริงตามสถานการณ์ที่นักเรียนสร้างขึ้น

ขั้นที่ 9 การส่งเสริมความแน่นหนาและการถ่ายโอนคือการให้นักเรียนสรุปย้ายบทวนการเรียนรู้ที่ผ่านมาให้นักเรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น ครูอาจให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนบทสนทนาที่พูด และให้แต่ละกลุ่มแต่งบทสนทนาที่เกี่ยวกับการทักทายในสถานการณ์อื่น ๆ เป็นการบ้าน

2. การเขียนแผนการสอนทักษะการฟัง-พูดตามหนังสือคู่มือครู

ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมและลำดับขั้นการสอนโดยศึกษาจากคู่มือครู Lado English Series Book 5 เฉพาะทักษะการฟัง-พูด มีจุดประสงค์และเนื้อหาเดียวกันกับเนื้อหาในแผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูสอนคำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในบทสนทนา ซึ่งครูอาจแปลหรืออธิบายความหมายเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษก็ได้

ขั้นที่ 2 ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟังโดยให้นักเรียนมุ่งความสนใจไปที่ใจความบทสนทนามาก่อน เพื่อให้นักเรียนจับประเด็นของบทสนทนาได้

ขั้นที่ 3 ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่งให้นักเรียนสังเกตการพูดออกเสียงที่ถูกต้อง เมื่อฟังเทปจบให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายเกี่ยวกับบทสนทนาที่ฟัง

- ขั้นที่ 4 ครูเปิดเทปให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามทีละประโยคให้ถูกต้อง
- ขั้นที่ 5 ครูให้นักเรียนปิดหนังสือ ฟังเทป และตอบคำถามที่ครูอ่านให้นักเรียนฟัง
- ขั้นที่ 6 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเป็นการบ้าน

การหาคุณภาพเครื่องมือในการทดลอง

1. เมื่อสร้างแผนการสอนทั้ง 2 วิธีแล้ว ผู้วิจัยนำแผนการสอนดังกล่าวไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อตรวจสอบดูว่า การจัดกิจกรรมและการวัดผล ประเมินผล มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่เมื่อพบว่ามีข้อบกพร่องก็นำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ
2. หลังจากปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้วก็นำไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีโพธิ์เงิน อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดกลาง เช่นเดียวกับโรงเรียนสังขะ จำนวนนักเรียนที่ใช้ในการทดลองสอนในครั้งนี้ 30 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองสอน 2 สัปดาห์ ๆ ละ 50 นาที รวมทั้งหมด 4 คาบ จุดประสงค์ในการทดลองสอนในครั้งนี้เพื่อหาข้อบกพร่อง เมื่อพบข้อบกพร่องก็นำมาแก้ไขอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปทดลองสอนจริง
3. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้
 - 3.1 ศึกษาวิธีการสร้างข้อสอบของ ขวาล แพร่ดกุล (2520 : 118 - 210) และอัจฉรา วงศ์ไธธร (2529 : 152 - 216)
 - 3.2 สร้างแบบทดสอบโดยแบ่งออกเป็น 2 ฉบับดังนี้
 - ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการสอน แบบปรนัย 4 ตัวเลือก โดยให้นักเรียนฟังเรื่องสั้น ๆ ข้อความและบทสนทนาซึ่งมีความยาวพอประมาณจากเทป จำนวนข้อของแบบทดสอบมีทั้งหมด 30 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถามดังนี้

1. คำถามที่วัดความสามารถในการสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง

2. คำถามที่วัดความสามารถในการตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการสอน ซึ่งเป็นข้อสอบปากเปล่า (Oral Test) ในรูปของการถามตอบ ประโยคต่อประโยค หรือการโต้ตอบประโยคที่ได้ยินในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งตามความเหมาะสม โดยมีข้อทดสอบ 2 แบบคือ

แบบที่ 1 แบบทดสอบแบบถามตอบปากเปล่า หรือสนทนาโต้ตอบ ต่อประโยคที่ได้ยินเรื่องที่สนทนาจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือเรื่องที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ครู : Why are you late?

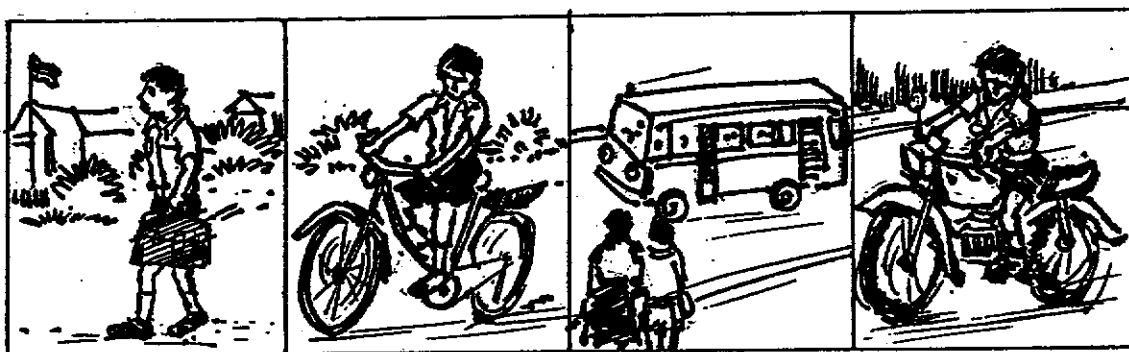
นักเรียน :

แบบทดสอบแบบนี้ทั้งหมด 15 ข้อ

แบบที่ 2 แบบทดสอบแบบถามตอบปากเปล่าโดยใช้ภาพประกอบ ให้นักเรียนดูภาพประกอบที่จัดให้บนแผ่นใส แล้วตอบคำถามครูเมื่อนักเรียนได้ยินประโยคคำถาม เรื่องที่สนทนาจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือเรื่องที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน แบบทดสอบแบบนี้ทั้งหมด 15 ข้อดังตัวอย่างต่อไปนี้

ครู : How do you go to school?

นักเรียน :

ภาพประกอบ 2 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.3 กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนน

ในแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ ถ้านักเรียนตอบถูกครูให้ 1 คะแนน แต่ถ้านักเรียนตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบเกินกว่า 1 ข้อ นักเรียนก็ไม่ได้คะแนน ส่วนแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษได้ยึดหลักการให้คะแนนของ แวลเล็ท (Vint Pinit - Aksorn. 1976 : 64 ; อ้างอิงมาจาก Vatette. 1967 : 83) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน 6 ระดับดังนี้

3.3.1 Superior คำตอบถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด (Perfect Performance) ในคะแนนร้อยละ 5 คะแนน

3.3.2 Excellent คำตอบที่ถูกต้องแต่เป็นคำตอบแบบสั้น (Short of Perfect) ให้คะแนนร้อยละ 4 คะแนน

3.3.3 Acceptable คำตอบที่พอใช้ได้ แต่มีที่ผิดพลาดบ้างเล็กน้อย (Comprehensible but with minor faults) ให้คะแนนร้อยละ 3 คะแนน

3.3.4 Fair คำตอบที่ผิดค่อนข้างมากแต่ยังมีความเข้าใจต่อคำถาม (Faulty Production but more or less Comprehensible) ให้คะแนนร้อยละ 2 คะแนน

3.3.5 Poor คำตอบที่ใช้ความหมายในการตอบสูงแล้วแต่ยังผิดพลาด ไม่สัมพันธ์กับเรื่องที่ถาม (Total Effect but Incomprehensible) ให้ร้อยละ 1 คะแนน

3.3.6 No Response ไม่ตอบเลย (Partial Incomprehensible Response) ให้คะแนนร้อยละ 0 คะแนน

3.4 การทดสอบและการบันทึกคำตอบ

ผู้วิจัยเป็นผู้ทำการทดสอบเองทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว โดยทำการทดสอบกับนักเรียนทั้งชั้นพร้อมกันที่ห้องเฉพาะการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ ส่วนแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษจะทำการทดสอบกับนักเรียนทีละคน และผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียงทำการบันทึกคำตอบของนักเรียนแต่ละคนไว้แล้วนำมาพิจารณาตรวจให้คะแนนตามระดับเกณฑ์การตรวจให้คะแนน

การหาคุณภาพของแบบทดสอบการฟัง การพูดภาษาอังกฤษปฏิบัติดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษมีขั้นตอนดังนี้

1.1 นำแบบทดสอบที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน

ภาษาอังกฤษ 2 ท่านตรวจแก้ไข แนะนำเพื่อให้ถูกต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายรายวิชา หรือเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่าข้อสอบแต่ละข้อ สามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ เมื่อพบว่ามีข้อบกพร่องก็นำไปแก้ไขปรับปรุง แต่งข้อสอบใหม่

1.2 นำแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 100 คน สถานที่ต้องนำไปทดสอบ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากว่านักเรียนในระดับนี้ผ่านการเรียนรู้รายวิชา ภาษาอังกฤษ 4 (อ 514) เรียบร้อยแล้ว เมื่อทดสอบแล้วก็นำผลการสอนมาวิเคราะห์ข้อสอบ เป็นรายข้อ โดยการตรวจให้คะแนนข้อที่ตอบให้ถูกต้องให้ 1 คะแนน ตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบ เกินกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่า อำนาจจำแนก (r) โดยใช้เทคนิค 27% ของจุง เต ฟาน (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 186 - 187) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

1.3 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้วจำนวน 30 ข้อ ไปทดสอบกับ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 30 คน แล้วนำมาคำนวณค่าหาความ เชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ลิวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528 : 168 - 170)

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษมีขั้นตอนดังนี้

2.1 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดสอบกับนักเรียน

กลุ่มเดียวกับที่ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังแล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย (p)

และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยแบ่งกลุ่มผู้ที่ได้คะแนนสูงและกลุ่มผู้ที่ได้คะแนนต่ำ แล้วนำไปแทนค่าในสูตรแล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

2.2 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้วจำนวน 30 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกับที่ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) สูตร Cronbach (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 170 - 172)

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัย Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 216 - 217)

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂
CR	T ₁	-	T ₂

- เมื่อ ER แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
 CR แทน กลุ่มควบคุม (Control Group)
 T₁ แทน การสอบก่อนที่จะกระทำการทดลอง (Pretest)
 T₂ แทน การสอบหลังจากที่กระทำการทดลอง (Posttest)

X แทน การสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

- แทน การสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามคู่มือครู

ขั้นตอนในการดำเนินการทดลองมีดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้นเอง
 2. ดำเนินการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาเท่ากันโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวม 4 สัปดาห์ รวมเวลาที่ใช้สอนทั้งหมด 12 คาบ
 3. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน
- เมื่อเสร็จสิ้นการดำเนินการทดลองแล้วผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมผลของการทำแบบทดสอบทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนของทั้ง 2 กลุ่มเพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยใช้ t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Correlated Samples) และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระจากกัน (t-test for independent samples)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค 27% ของจุฑา เท พาน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 186 - 187)

1.2 หาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรดังนี้ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2529 : 314 - 315)

$$FV = \frac{S_U + S_L - (N_T)X_{\min}}{N_T(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_U	แทน คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง
	S_L	แทน คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ
	N_T	แทน จำนวนผู้สอบทั้งหมดที่ใช้ในการวิเคราะห์
	$X_{\max}$	แทน คะแนนสูงสุด
	$X_{\min}$	แทน คะแนนต่ำสุด

1.3 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สูตรดังนี้ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2529 : 318 - 319)

$$D = \frac{S_U - S_L}{N_U(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_U	แทน คะแนนรวมของผู้สอบในกลุ่มคะแนนสูง
	S_L	แทน คะแนนรวมของผู้สอบในกลุ่มคะแนนต่ำ
	N_U	แทน จำนวนของผู้สอบในกลุ่มคะแนนสูง

X_{max} แทน คะแนนสูงสุด
 X_{min} แทน คะแนนต่ำสุด

1.4 ทหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

KR-20 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 168 - 170)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ $= \frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ $1 - p$

s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบฉบับนั้น

1.5 ทหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษโดยวิธีสัมประสิทธิ์

แอลฟา (α - Coefficient) สูตร Cronbach (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.

2528 : 170 - 172)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ ∞	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
n	แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
s_i^2	แทน คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
s_t^2	แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

2.1 ทาค่าสถิติพื้นฐาน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 :

59 - 64)

2.1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน จำนวนข้อมูล

2.1.2 ความแปรปรวน (Variance)

$$s^2 = \frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}$$

เมื่อ s^2	แทน ความแปรปรวน
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
$N - 1$	แทน จำนวนตัวแปรอิสระ (Degree of freedom)

2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

2.2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยใช้ t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Correlated Samples) (ฉ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 87 - 89) ซึ่งใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}} ; df = N - 1$$

เมื่อ D แทน คะแนนความแตกต่างของนักเรียนคนเดียวกัน
ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
N แทน จำนวนคู่ของนักเรียน

2.2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากคะแนนผลต่างก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Independent Samples) ซึ่งใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_{d1} - \bar{X}_{d2}}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_{d1}^2 + (n_2 - 1)s_{d2}^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	$\bar{X}_{d1}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของผลต่างระหว่างก่อน การทดลองและหลังการทดลองของ กลุ่มทดลอง
	$\bar{X}_{d2}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของผลต่างระหว่างก่อน การทดลองและหลังการทดลองของ กลุ่มควบคุม
s_{d1}^2		แทน ความแปรปรวนของผลต่างของคะแนน ระหว่างก่อนการทดลองและหลัง การทดลองของกลุ่มทดลอง
s_{d2}^2		แทน ความแปรปรวนของผลต่างของคะแนน ระหว่างก่อนการทดลองและหลัง การทดลองของกลุ่มควบคุม
n_1		แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
n_2		แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลอง การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
s	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
X_{r1}	แทน คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง
X_{r2}	แทน คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง
t	แทน อัตราส่วนวิกฤติใน t-distribution
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
D_1	แทน ความต่างของคะแนนระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
D_2	แทน ความต่างของคะแนนระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม
$\bar{X}_{d1}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของผลต่างระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
$\bar{X}_{d2}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของผลต่างระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม
s_{d1}^2	แทน ความแปรปรวนของผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
s_{d2}^2	แทน ความแปรปรวนของผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

- n_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
 n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตาราง 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระหว่าง
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
กลุ่มทดลอง	30	15.00	3.48	22.80	3.53	14.24**
กลุ่มควบคุม	30	15.30	3.47	20.83	2.38	16.93**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง
ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษหลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
แสดงว่าคะแนนสอบหลังการเรียนมีการกระจายมาก

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
กลุ่มทดลอง	30	91.00	16.68	138.77	5.76	15.53**
กลุ่มควบคุม	30	81.13	12.84	122.00	12.91	15.06**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองของกลุ่มทดลองต่ำกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่าจะแนะการทดสอบหลังการทดลองของนักเรียนมีการกระจายน้อยซึ่งตรงข้ามกับกลุ่มควบคุม นั่นคือคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่าจะแนะการทดสอบของนักเรียนมีการกระจายมาก

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่าง
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่าง
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ทักษะ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
การฟัง	7.80	3.00	5.80	4.00	2.13*
การพูด	42.77	15.08	40.87	14.86	1.73*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ครูใช้วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง
2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง
3. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู
4. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 3 ห้องเรียน รวม 105 คน ที่เรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษ 4 (อ 014)

2. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 60 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอนกลุ่มทดลองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 12 แผน ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขแล้ว

3.2 แผนการสอนกลุ่มควบคุม โดยยึดลำดับขั้นการเรียนการสอนตามคู่มือครูในหนังสือ Lado English Series Book 5

4. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบที่ให้นักเรียนฟังบทสนทนา ข้อความ และข่าวจากเทปบันทึกเสียงแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดจาก 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่าย (p) ในแต่ละข้อระหว่าง .20 - .80 มีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .20 ขึ้นไปและมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับซึ่งหาโดยวิธี KR - 20 ได้เท่ากับ .60

4.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็น การถามตอบประโยคต่อประโยค ซึ่งเป็นข้อสอบปากเปล่า (Oral Test) โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบแบบถามตอบปากเปล่าหรือสนทนาได้ตอบ ต่อประโยคที่ได้ยิน เรื่องที่สนทนาจะเป็น เรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันหรือเรื่องที่อยู่ใน ความสนใจของนักเรียนทั้งหมด 6 เรื่องด้วยกัน แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด 15 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบแบบถามตอบปากเปล่าโดยใช้ภาพประกอบ ให้นักเรียนดูภาพประกอบที่จัดให้บนแผ่นใสซึ่งมีทั้งหมด 15 แผ่น 6 เรื่อง แล้วตอบคำถามครูเมื่อนักเรียนได้ยินคำถาม เรื่องที่สนทนาจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือเรื่องที่อยู่ในความ สนใจของนักเรียน แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด 15 ข้อ

แบบทดสอบการพูดนี้มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .30 - .75 ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .25 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นเชิงหาโดยวิธี α -coefficient ได้เท่ากับ .65

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ
2. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาสอน 4 สัปดาห์ ๆ ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเวลาที่ใช้สอน 12 คาบ
3. ทำการทดสอบหลังการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง
4. ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Correlated Samples) และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t - test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Independent Samples)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งปฏิบัติตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้

จากการค้นพบดังกล่าว แสดงว่าการสอนทักษะการฟัง ถ้าจะให้ได้ดีแล้ว นักเรียนควรจะได้มีการฝึกฟังจากสำเนียงของเจ้าของภาษาเพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับ

สำเนียงและสามารถจับประเด็นสำคัญของข้อความหรือบทสนทนาที่ได้ฟังนั้นได้อย่างถูกต้อง อีกประการหนึ่งนักเรียนจะต้องเรียนรู้เพื่อเข้าใจความหมายของคำศัพท์และประโยคที่ซับซ้อนที่ใช้ในบทสนทนาหรือข้อความ ฉะนั้นหน้าที่ของครูภาษาอังกฤษจะต้องพยายามส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังจากสำเนียงของเจ้าของภาษาซึ่งอาจจะเป็นการฟังบทสนทนาข้อความ ข่าวต่าง ๆ เพลง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน เช่น อาจจะทำให้ นักเรียนฟังบทสนทนาที่หาที่ข้าพเจ้าไปรดปราน ครูจะให้ให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากเทปบันทึกเสียง ซึ่งเป็นเสียงของเจ้าของภาษา และจะต้องให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ที่สื่อถึงภาพประเภทต่าง ๆ ตลอดจนประโยคที่ใช้ในบทสนทนานั้น ๆ จากการสังเกตต่อกับปฏิกิริยาของนักเรียนส่วนใหญ่ในขณะที่ ทำการทดสอบก่อนการเรียนซึ่งแสดงออกมาทางสีหน้า บ่งบอกถึงความสงสัยหรือไม่เข้าใจต่อสิ่งที่ฟัง ตรงกันข้ามกับการทดสอบหลังการเรียน นักเรียนจะแสดงสีหน้าบ่งบอกถึงความเข้าใจ ซึ่งเกิดจากการที่นักเรียนได้ดึงเอาความรู้พื้นฐาน (Schemata) มาใช้นั่นเอง

2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2

จากการทดลองพอสรุปได้ว่า ทักษะการพูดเป็นกระบวนการต่อเนื่องจากทักษะ การฟัง นั่นคือการพูดจะเกิดขึ้นได้ต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนที่จะพูดได้ตอบได้อย่างถูกต้อง ซึ่งทั้งนี้ ต้องอาศัยพื้นฐานของความรู้ที่สำคัญ คือความเข้าใจคำศัพท์ ประโยคคำถามและประโยคคำตอบ จากการสังเกตพบว่าในขณะที่ทำการทดสอบก่อนการเรียน เมื่อนักเรียนฟังคำถามจาก เทปบันทึกเสียงแล้วนักเรียนจะคิดเป็นเวลานาน บางครั้งก็ตอบไม่ได้หรือตอบไม่สัมพันธ์กับคำถาม ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนไม่เข้าใจคำถาม และไม่สามารถเรียบเรียงคำพูดออกมาได้ ซึ่งส่วนใหญ่ เป็นคำตอบแบบสั้น 1 - 2 คำ แต่ไม่สัมพันธ์กับคำถามเลย นักเรียนใช้วิธีเดาความหมายจาก คำศัพท์ที่นักเรียนเคยชินหรือรู้มาแล้ว เช่น จากคำถามว่า "What does Pornthip look like?" นักเรียนจะตอบว่า "Like children" ซึ่งคำตอบในลักษณะนี้ไม่สัมพันธ์กับคำถามเลย แสดงว่านักเรียนรู้ความหมายของคำว่า like แล้วนำมาตอบ แต่เมื่อทดสอบการพูดหลังการเรียน นักเรียนส่วนใหญ่สามารถจับประเด็นสำคัญของคำถามและตอบได้ถูกต้อง บางครั้งอาจจะไม่สมบูรณ์

มากนักแต่ก็ยังมีความสัมพันธ์กับคำถาม อีกประการหนึ่ง นักเรียนใช้เวลาในการคิดก่อนตอบคำถาม น้อยลงหรือสามารถได้ตอบได้ทันทั่วทั้งที่

จึงพอสรุปได้ว่า ทักษะการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ควรนำมาฝึกใน ชั้นเรียนให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับสิ่งที่ได้ฟัง พูด เป็นการสร้างพื้นฐานให้นักเรียนพร้อมที่จะนำไปใช้ในสถานการณ์จริง

3. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 ที่ตั้งไว้

จากการสังเกตพอสรุปได้ว่าสาเหตุที่ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู เนื่องจากกระบวนการจัดกิจกรรมที่แตกต่างกัน การสอนฟังตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ก่อนการฟังจะต้องเตรียมนักเรียนให้มีความพร้อมเสียก่อนในด้านคำศัพท์ ประโยคใหม่ ซึ่งจะเสนอ ให้นักเรียนในรูปแบบต่าง ๆ กัน และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การแจ้งจุดประสงค์ในการฟังซึ่งเป็น จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อให้นักเรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียน ในขณะฟังก็จะให้ นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) เพื่อจะได้จับประเด็นสำคัญของบทสนทนาหรือ ข้อความที่ฟังได้ ในขั้นนี้มีข้อที่น่าสังเกตว่า ถ้าให้นักเรียนฟังรวดเดียว นักเรียนไม่สามารถ จับประเด็นสำคัญได้แต่ถ้าครูค่อย ๆ เปิดเทปให้ฟังทีละตอนหรือทีละประโยคแล้วค่อย ๆ ถามให้นักเรียนตอบเพื่อความเข้าใจทีละตอนก็จะเป็นการดี เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) เสร็จแล้วครูก็จะแจ้งผลการปฏิบัติเพื่อให้นักเรียนตรวจสอบความถูกต้องและ ประเมินผล แล้วจึงให้นักเรียนสรุปตอบคำถามเป็นการบ้านเพื่อส่งเสริมความแม่นยำและ การถ่ายโอน ส่วนการสอนตามคู่มือครูนั่นครูจะสอนศัพท์ใหม่แล้วเปิดเทปให้นักเรียนฟัง ให้นักเรียน สังเกตการพูดออกเสียง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตามทีละประโยคแล้วค่อยตอบคำถามในชั้นเรียน หรือเป็นการบ้าน

4. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 4 ที่ตั้งไว้

จากการทดลอง พบว่า สาเหตุที่ก่อให้เกิดผลดังกล่าวเนื่องจากกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนแตกต่างกัน ในกลุ่มทดลองครูจะให้ให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง โดยการสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ ให้เล่นเกมส์เพื่อเป็นการพูดโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลกันแล้วเขียนบทสนทนาใหม่เป็นการบ้านเพื่อเป็นการส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้ ส่วนในกลุ่มควบคุมครูจะให้ให้นักเรียนฝึกกระสวนประโยคตามครูพร้อมกันหรือเป็นรายบุคคลจนจำได้ ซึ่งถ้าหากครูเปลี่ยนสถานการณ์ใหม่ให้นักเรียนไม่สามารถสนทนาได้ตอบอย่างราบรื่นได้ ซึ่งเป็นเพียงการฝึกที่อยู่บนชั้นให้รู้จักกฎเกณฑ์และระบบไวยากรณ์ของภาษา (Usage) เท่านั้น ไม่ได้เป็นการฝึกเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้พยายามใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ (Use)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การสอนทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ผลสัมฤทธิ์ที่สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กลชาติ โยสีดา (2529 : 75 - 82) ที่ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง - พูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น ม.6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู ซึ่งพบว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีสอนตามคู่มือครู ซึ่งการสอนแบบการใช้บทบาทสมมติเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์ต่อการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง - พูดดังต่อไปนี้

1.1 กิจกรรมการเรียนการสอน การสอนทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ ควรจัดกิจกรรมให้มีลักษณะหลากหลายจะทำให้บทเรียนน่าสนใจยิ่งขึ้น ซึ่งอาจเป็นการเล่นเกมส์ การร้องเพลง การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ (Information Gap) การสัมภาษณ์ การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละครใบ้ ฯลฯ เพื่อทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนนั้นเป็นกิจกรรมเชิงสื่อสาร เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนพยายามใช้ภาษาให้ได้ผลตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

1.2 เนื้อหา ควรใช้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน เช่น ข่าวเกี่ยวกับการพยากรณ์อากาศในเมืองไทยประจำวัน ข่าวสังคม การพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่โปรดปราน การพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนประจำวัน การพูดคุยเกี่ยวกับการซื้อขาย สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เด็กมีความสนใจที่จะพยายามฟังหรือพูดได้ตอบให้ได้ เนื่องจากมองเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ ซึ่งถ้าหากจะบรรจุเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการทำบัญชีธนาคาร การอบรม การสร้างบ้านนั้น คงไม่มีความจำเป็นสำหรับนักเรียนที่จะสนใจในสิ่งเหล่านี้ และเนื้อหาที่นำมาใช้ไม่ควรมีความยาวมากนัก เพราะจะทำให้เด็กเบื่อหน่าย จากการสังเกตพบว่าถ้าเป็นเนื้อหาที่เป็นบทสนทนา ควรมีความยาวพอประมาณ กล่าวคือใช้ผู้พูดไม่เกิน 3 คน ๗ ละไม่เกิน 3 ครั้ง ๗ ละไม่เกิน 2 ประโยค และถ้าเนื้อหาที่เป็นข้อความควรมีความยาวไม่เกิน 10 บรรทัด (ประมาณ 100 คำ)

1.3 ครูผู้สอน ครูภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ความสามารถในด้านทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษเพียงพอ สามารถพูดได้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ และควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนกับนักเรียนให้มากเพื่อให้การเรียนรู้การสอนมีลักษณะสมจริง ถ้าครูพูดไปแล้วนักเรียนไม่เข้าใจครูอาจใช้ภาษาไทยอธิบายบ้างเล็กน้อยตามความจำเป็น และในการสอนฟัง ครูควรให้นักเรียนฟังเป็นช่วง ๆ อาจจะเปิดเทปให้นักเรียนฟังทีละ 1 หรือ 2 ประโยค แล้วตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษเป็นช่วง ๆ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนและเป็นการฝึกพูดได้ตอบไปด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรศึกษาว่า การใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจ (Motive) ในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

2.2 ควรศึกษาว่า การใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนมีความคงทน (Retention) ในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

2.3 ควรนำวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ด้วย

2.4 ควรใช้ระยะเวลาในการทดลองสอนให้มากพอสมควรซึ่งอาจจะเป็น 1 ภาคเรียน หรือ 2 ภาคเรียน เพื่อพัฒนาการของนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล การกุศล. การพูดเพื่อประสิทธิผล. พิชญ์โลก : แผนกเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญ์โลก, 2521.
- กานดา ๕ กลาง. วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา. ม.ป.ท., 2514.
- กุลชาติ โยสีดา. การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง - พูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริณิธานันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. ถ่ายเอกสาร.
- จินดา งามสุทธิ และอัมพร สุขเกษม. การพูด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กทม. : โรงพิมพ์จิตนาการพิมพ์, 2516.
- ชลาลัย คงแก้ว. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประจำจังหวัดในเขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. ถ่ายเอกสาร.
- ชวาล แพร่ดกุล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. ม.ป.ท., 2520.
- ครรชนี ยุทธเสรี. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านกรัง - พจนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาการสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting Through to People. ปริณิธานันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. ถ่ายเอกสาร.
- ทศสอ, ฝ่าย. โครงการสอนรายคาบรายวิชา อ 513 - อ 514 Lado English Series Book 5 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524. กรุงเทพฯ : ฝ่ายทดสอบสำนักพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด, 2526.
- ทินกร จุลประเสริฐศักดิ์. "ศิลปการพูดต่อที่ชุมนุมชน," การประชาสัมพันธ์. 26(4) : 53 - 58 ; กรกฎาคม - สิงหาคม 2526.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. ศิลปการพูดต่อที่ชุมนุมชน. กรุงเทพฯ ; ห้างหุ้นส่วนจำกัดโรงพิมพ์อักษรไทย, 2515.

- นันทยา ไกรพัฒพงษ์. การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาของโรงเรียนในเขตจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา เจริญสิทธิ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.6 ที่ใช้โครงสร้างระดับยอดและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. ถ่ายเอกสาร.
- เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพกุล. ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531. ถ่ายเอกสาร.
- บารุง ไตรรัตน์. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2524.
- ประพาศน์ พุทธิประภา. วิทยาการสอนภาษาอังกฤษ ELT METHODOLOGY แนวทางไปสู่การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร TOWARDS COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING. กรุงเทพฯ : บรรณบัณฑิต มศว ประสานมิตร, 2528.
- พนัส หันนาคินทร์. เอกสารประกอบการบรรยาย วิชา SP 201 Fundamentals of Speech (วาทกรรมเบื้องต้น). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, ม.ป.ป.
- พวงเพ็ญ อินทรประวิติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2522.
- พัชรประภา อคฺลวิทย์. หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- มัทนา มณีกุล. การหาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากแบบทดสอบโดยตรง และโดยอ้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตท้องที่การศึกษา 2 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528. ถ่ายเอกสาร.

- ✓ ยืน ศรีวรพันธ์. ความต้องการของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. ถ่ายเอกสาร.
- เขาวลัษณ์ บุตุศิริ. การเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษด้วยการฟังจากการสอนโดยใช้เทปกับการสอนโดยใช้สไลด์เทปเสียง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. ถ่ายเอกสาร.
- รดาภรณ์ มานพวงศ์. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสมกับวิธีการสอนตามปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนขุนนันทิรุทธารามวิทยาคม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529. ถ่ายเอกสาร.
- โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 11 กลุ่มที่ 2 (บุรีรัมย์ - สุรินทร์ - ศรีสะเกษ), กลุ่ม. จุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชา ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายวิชาภาษาต่างประเทศ. ม.ป.ท., กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 11 กลุ่มที่ 2 (บุรีรัมย์ - สุรินทร์ - ศรีสะเกษ), 2531.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทศึกษาพร จำกัด, 2528.
- วราพรณ น้อยสุวรรณ และฉวี บุตุคุ้ม. คู่มือครู Lado English Series Book 5 ชั้น ม.5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2526.
- วราภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธ์. การสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษ 041 "ทักษะการฟัง-พูด". วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. "การฟังเพื่อความเห็นอกเห็นใจ," วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 16(2) : 29 - 30 ; เมษายน - มิถุนายน 2529.

- วิชาการ, กรม. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2533.
- วิไลวรรณ วรรณสุทธิ์. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. ถ่ายเอกสาร.
- สุริรัตน์ ภัทรานนท์. ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. ถ่ายเอกสาร.
- ส. พลายน้อย (นามแฝง). สัณวนไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์, 2521.
- สมถวิล ธนะโสภณ. "ขិតคิดบางประการในการสอนพูดภาษาอังกฤษ," ศึกษาศาสตร์ปริทัศน์. 9(4) : 50 - 55 ; กุมภาพันธ์ 2523.
- สมบูรณ์ เจตน์จำลอง. ปัญหาการสอนฟังภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในเขตจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529. ถ่ายเอกสาร.
- สามัญศึกษา, กรม. คู่มือการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ภาษาอังกฤษ 3 - 4 (อ 513 - อ 514). ราชบุรี : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2524.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519.
- _____. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวลศิลป์, 2526.

- เสวต เปี่ยมพงศ์สานต์. วรรณกรรมสุนทรภู่. กรุงเทพฯ : แสงทองการพิมพ์, 2516.
- ✓ อมร รักษาสัตย์. ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
คุรุสภา, 2514.
- อมรา แสงจันทร์. "แนวการสอนเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Approach)," วารสารภาษาปริทัศน์. 1(2) : 11 - 17 ; 2524.
- อรุณี วิริยะจิตรา. การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
อักษรเจริญทัศน์, 2532.
- อัจฉรา วงศ์ไสร. เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- Asher, J.J. Learning another Language Through Action. California :
Sky Oaks Production Inc., 1982.
- Barker, Larry L. Communication. New Jersey : Prentice Hall, 1978.
- Bartz, Walter H. "Testing Oral communication," in The Foreign
Language Classroom : Language in Education : Theory and
Practice. Virginia : The Centre for Applied Linguistics,
1979.
- Brown, Douglas H. Principle of Language Learning and Teaching.
London : Longman Group Ltd., 1980.
- Busby, Rudolph E. and Randal E. Majors. Basic Speech Communication
Principles and Practices. R.R. Donnelley and Sons Company,
1987.
- Byrne, Donn. Teaching Oral English. London : Longman Group Ltd.,
1986.
- Carrol, John B. Language and Thought. New Jersey : Englewood Cliffs,
Prentice Hall Inc., 1964.
- _____. Testing communicative Performance. London : Pergamon Press
Ltd., 1980.
- _____. "Characteristics of Successful Second Learner," in
Viewpoints on English as a Second Language. p.1. Burt Marina:
Regents Publishing Company, 1977.
- Deboer, Wanda Aileen. "The Listening Aspect of Interpersonal
Communication," Dissertation Abstracts International.
43(09) : 2828-A; 1983. mimeographed.

- Escola, Yvonne Henke. "Certain Effects of Selected Activities of Communicative Competence Training on the Development of German : a Case Study," Dissertation Abstracts International. 1980. typed.
- Fawcette, Annabel Elizabeth. "The Effect of Training in Listening upon the Listening Skills of Intermediate Grade Children," Dissertation Abstracts International. 1965. mimeographed.
- Finocchiaro, Mary and Bonomo Michael. The Foreign Language Learners: a Guide for Teachers. New York : Regents Publishing Company, Inc., 1973.
- Finocchiaro, Mary and Sydney Sako. Foreign Language-Testing. USA : Regents Publishing company, Inc., 1973.
- Gaies, Stephen J. and others. "Towards the measurement of Functional Proficiency : Contextualization of the Noise Test," TESOL Quaterly. 11(1) : 51 ; 1977.
- Haley, Majorie Hall. "A Study of the Effectiveness of Simultaneous Oral Production and the Total Physical Response Strategy on the Speaking Achievement, Attitude, Motivation, and Interest of Level I Spanish," Dissertation Abstracts International. 1978. typed.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : Mc Graw - Hill, 1969.
- Johnson, Keith. Communicative Syllabus Design and Methodology. Oxford : Oxford University Press., 1981.
- Johnson, Keith and Morrow Keith. Communication in the Classroom : Applications and Methods for communicative Approach. London : Longman, 1981.
- Kannwischer, Nell D. "Prediction of Foreign Language Learning : Development and Present Status," Dissertation Abstracts International. Florida State University, 1969. mimeographed.
- Krashen, Stephen D. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Pergamon Press., 1982.
- Littlewood, William. Communicative Language Teaching. Longman : Cambridge University Press, 1981.
- Mackey, William F. Language Teaching Analysis. London : Longman Group Ltd., 1965.

- Mitchell, Tvy Anita. "Extrovert/Introvert Personality and Oral Language Communication," Dissertation Abstracts International. 1978. typed.
- Oller, John W. English Testing at School. London : Longman Group Lte., 1979.
- Paulston, C.B. and M.N. Bruder. Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures. New York : Winthrop Publishers, Inc., 1976.
- ✓ Pimsleur, Paul and others. "Foreign Language Learning Ability," Journal of Educational Psychology. 15 - 26 ; 1962.
- Revell, Jane. Teaching Techniques for Communicative English. The Mac Millan Ltd., 1979.
- Richards, Jack C. "Listening Comprehension : Approach, Design, Procedure," TESOL Quaterly. 17(2) : 219 - 238 ; 1983.
- Rivers, Wilga M. "Hearing and Comprehending," English Teaching Forum. 16 - 19 ; 18 October, 1980.
- . "Psychology, Linguistics, and Language Teaching," English Teaching Forum. 20(2) : 2 - 0 ; 1982.
- . Quated in Reading on English as a Second Language for Teachers and Teacher - trainees. by Kenneth Croft. Massashusette : Winthrop Publishing Inc., 1972.
- Robert, Lado. Lado English Series Book 5. Bangkok : Watana Panit Printing & Publishing co., 1982.
- Roger, Scott. "Speaking," in Communication in the Classroom. Longman Group Ltd., 1981.
- Savignon, Sandra J. Communicative Competence : Theory and Classroom Practice. Addison Wesky Publishing Company Inc., 1983.
- . "Teaching for communication," English Teaching Forum. 16(2) : 2 - 9 ; 1978.
- Savignon, Sandra J. and Margie S. Berns. Initiatives in Communicative Language Teaching. Addison - Wesky Publishing Company Inc., 1984.
- Searl, J.R. Speech Acts. Cambridge University Press., 1978.

- Terrell, Tracy D. "The Natural Approach to Language Teaching : An Update," The Modern Language Journal. 66(2) : 121 - 129 ; 1982.
- Underwood, Mary. Teaching Listening. New York : Longman Inc., 1989.
- Valette, Rebecca M. Modern Language Testing. New York : Harcourt Brace Jovanovich, 1967.
- Valette, Rebecca M. and Renee S. Disick. Modern Language Performance Objectives and Individualization : A Handbook. New York : Harcourt Brace Jovanovich, 1972.
- Vinit Phinit-Aksorn. Modern Language Testing (Testing English as a Second Language). Bangkok : Thammasat University Press; 1976.
- Widdowson, H.G. English in Social Studies. London : Oxford University Press, 1978.
- _____. Teaching Language as communication. London : Oxford University Press, 1983.
- Wilkins, D.A. Notional Syllabuses. Southampton : The Camelot Press Ltd., 1979.
- Zappolo, Celeste. "A Graded Listening Comprehension Progress," English Teaching Forum. 19(4) : 31 ; 1981.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ

LISTENING TEST

TAPE SCRIPT

PART 1 : Dialogue comprehension

Directions : Listen to the dialogues then choose the best answer
by marking an X under a, b, c, or d on your answer
sheet.

DIALOGUE 1

John : What are you doing here, Bob?

Bob : I'm working.

John : So you've got a job! Does it pay well?

Bob : It doesn't pay anything, I'm doing volunteer work.

John : Oh! If you're just a volunteer, why don't you leave early
and play badminton with us?

Bob : Sorry, John. I can't leave yet. I have to work four more
hours this evening.

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

1. What does the second speaker do?
2. What does the first speaker want the second speaker to play?
3. From no.2, does the second speaker accept the invitation? Why?

DIALOGUE 2

- Mike : What do you want to do after school, Preecha?
- Preecha : I don't know yet. I'm thinking about going to university.
I want to be a teacher.
- Mike : But I think being a doctor is better. You can make much
money.
- Preecha : Please listen, Ajarn Mike! Money is not important to me.
I love children. I want to help them.

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

4. What does Preecha want to do after school?
5. What is Mike's opinion about choosing a career?
6. Does Preecha want to be a doctor? Why?

DIALOGUE 3

- Tony : Mark! I think the referee is not fair.
- Mark : Why?
- Tony : He didn't blow the whistle though I called a foul.
- Mark : Please don't blame him Tony. Maybe he didn't see what
happened.
- Tony : But Jim tripped me on purpose. Really!

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

7. What does Tony think about the referee?
8. What does Mark think about the referee?
9. Who tripped Tony?
10. Who called a foul?
11. What is the dialogue about?

DIALOGUE 4

Joe : Hi Jack! What are you going to do tomorrow?

Jack : Tomorrow I'm going to visit my grandmother with my mother.

She is in the hospital.

Joe : What happened to her?

Jack : She is ill but not very seriously.

Joe : But she is often ill.

Jack : Well, she's 90 years old.

Joe : Really? I thought she was 60.

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

12. What is Jack going to do tomorrow?

13. What happened to Jack's grandmother?

14. Where is Jack's grandmother?

15. Why is Jack's grandmother often ill?

PART 2 : Passage comprehension

DIRECTIONS : Listen to the passages then choose the best answer by marking an X under a, b, c, or d on your answer sheet.

PASSAGE 1

Forecast for Thailand from 6.00 p.m. Tuesday to 6.00 p.m.

Wednesday

Northern and Northeastern Thailand : Scattered rainshowers and isolated thunderstorms. Southwest winds, 10 - 25 km/hr.

Central Thailand : Cloudy sky with isolated rainshowers or thunderstorms Southwest winds, 10 - 25 km./hr.

Eastern Thailand and Coastal area : Scattered rainshowers or thunderstorms mostly along the mountain and coastal areas. Southwest winds, 25 - 40 km./hr. Slight sea.

Southern Thailand : Isolated rainshowers or thunderstorms. Southwest winds, 15 - 30 km./hr. Slight sea.

Bangkok Metropolis : Cloudy sky with isolated rainshowers or thunderstorms. Southwest winds, 10 - 25 km./hr.

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

16. Which areas of Thailand have scattered rainshowers?

17. Which areas of Thailand have isolated rainshowers?

18. Should we have sunbath at Pataya today?

PASSAGE 2

On Tuesday : Sun rises at 6.00 a.m. Sun sets at 6.45 p.m.

High water at 8.28 a.m. and 10.20 p.m.

Low water at 5.08 a.m. and 4.03 p.m.

Minimum temperature at 6.20 a.m. 27.0° Celsius.

Maximum temperature at 3.07 p.m. 33.5° Celsius.

On Wednesday : Sun rises at 6.02 a.m. Sun sets at 6.47 p.m.

High water at 8.28 a.m. and 10.10 p.m.

Low water at 5.08 a.m. and 4.03 p.m.

Minimum temperature at 6.00 a.m. 23.5° Celsius.

Maximum temperature at 2.50 p.m. 30.0° Celsius.

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

19. Which is the hottest day?
20. On Wednesday, what time does the sun set?

PASSAGE 3

The maximum amount of rainfalls in various parts was as follows
 Northern Thailand Amphur Mae Sariang Changwat Mae Hong Sorn 22.1 m.m.
 Northeastern Thailand Amphur Nawa Changwat Nakhorn Panom 50.0 m.m.
 Central Thailand Amphur Muang Changwat Nakhornsawan 10.5 m.m.

Eastern Thailand Amphur Muang Changwat Chanthaburi 6.9 m.m.

Southern Thailand Amphur Sawi Changwat Chumporn 36.3 m.m.

Bangkok Metropolis Khet Pathumwan and Khet Nong Chok 0.2 m.m.

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

21. Which parts of Thailand have the highest rainfalls?
22. Which city has got the lowest rainfalls?

PASSAGE 4

The English Club of Surin Province will hold its annual meeting in Surin between 10 - 15 January 1992. The meeting will be held at the auditorium of Sirindhorn school. There will be about 500 participants at the meeting, which will discuss policy and progress in English Club activities. At the same time ; Sirindhorn school will host the 3rd meeting.

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

23. What will happen in Surin Province?
24. Where will it be held?

25. How many participants will there be in the meeting?
26. What will they do during the meeting?

PASSAGE 5

Until August 4 : The Ministry of Industry is holding "Thai Handicrafts and Manufactured Products Fair" at Amphorn Gardens. On sale are handicrafts, souvenirs and industrial products from many provinces, including modern electrical appliances.

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

27. Who is holding the fair?
28. What is the name of the fair?
29. Where is the fair being held?
30. What is the last day of the fair?

LISTENING TEST

FOR STUDENTS

PART 1 : Dialogue comprehension

DIRECTIONS : Listen to the dialogues then choose the best answer by marking an X under a, b, c, or d on your answer sheet.

DIALOGUE 1

1.?
 - a. He is a worker.
 - b. He is a student.
 - c. He is a volunteer.
 - d. He is a teacher.
2.?
 - a. To play tennis
 - b. To play football
 - c. To play badminton
 - d. To play games
3.?
 - a. Yes, because he wants to play.
 - b. No, because he has to work.
 - c. Yes, because he has to play.
 - d. No, because he wants to sleep.

DIALOGUE 2

4.?
- a. He wants to study in a university.
 - b. He wants to work as a salesman.
 - c. He wants to work as a secretary.
 - d. b and c
5.?
- a. Being a teacher is better than being a doctor.
 - b. Being a doctor is better than being a teacher.
 - c. A doctor can make much more money.
 - d. b and c
6.?
- a. Yes, because a doctor can make much money.
 - b. No, because money is important.
 - c. Yes, because he loves money.
 - d. No, because he loves children.

DIALOGUE 3

7.?
- a. He is not fair.
 - b. He didn't see what happened.
 - c. He did it on purpose.
 - d. He called a foul.

8.?
- a. He may not have seen what happened.
 - b. He is not fair.
 - c. He did it on purpose.
 - d. He blows the whistle.
9.?
- a. Mark
 - b. Jim
 - c. The referee
 - d. b and c
10.?
- a. Mark
 - b. Jim
 - c. Tony
 - d. The referee
11.?
- a. sports
 - b. cinemas
 - c. hobbies
 - d. cooking

DIALOGUE 4

12.?
- a. To visit his grandmother
 - b. To visit his mother
 - c. To work with his mother
 - d. a and b
13.?
- a. She is ill.
 - b. She has a cold.
 - c. She is 90 years old.
 - d. She is old.
14.?
- a. In her house
 - b. In the shop
 - c. In the hospital
 - d. In the apartment
15.?
- a. She is very old.
 - b. She is not fair.
 - c. She is 90 years old.
 - d. a and c

PART 2 : Passage comprehension

DIRECTIONS : Listen to the passages, then choose the best answer by marking an X under a, b, c, or d on your answer sheet.

PASSAGE 1

16.?

- a. Central and northern areas
- b. Northern and northeastern areas
- c. Bangkok Metropolis and southern areas
- d. Southern and central areas

17.?

- a. Central areas
- b. Northern and northeastern areas
- c. Southern areas
- d. Eastern and coastal areas

18.?

- a. Yes, because it is sunny.
- b. No, because it has thunderstorms.
- c. Yes, because it has Southwest winds.
- d. No, because it has scattered rainshowers.

PASSAGE 2

19.?
- a. Tuesday, 30.0° Celsius
 - b. Wednesday, 33.5° Celsius
 - c. Tuesday, 33.5° Celsius
 - d. Wednesday, 30.5° Celsius
20.?
- a. 6.47 p.m.
 - b. 6.45 p.m.
 - c. 6.43 p.m.
 - d. 6.41 p.m.

PASSAGE 3

21.?
- a. Northern part
 - b. Northeastern part
 - c. Central part
 - d. Southern part
22.?
- a. Bangkok
 - b. Chanthaburi
 - c. Nakhorn Sawan
 - d. Chumporn

PASSAGE 4

23.?
- a. Boy scout meeting
 - b. Girl guide meeting
 - c. English Club meeting
 - d. English teacher meeting
24.?
- a. At Sirindhorn school
 - b. At Surawithayakarn school
 - c. At Surinsuksa school
 - d. At Sangkha school
25.?
- a. 400
 - b. 500
 - c. 600
 - d. 700
26.?
- a. Sing songs and dance
 - b. Discuss policy and progress
 - c. Teach English and learn
 - d. Speak English and play games

PASSAGE 5

27.?
- a. Ministry of Education
 - b. Ministry of Health
 - c. Ministry of Industry
 - d. Ministry of Science and Technology
28.?
- a. Thai Handicrafts and Manufactured Products
 - b. Thai Food and Marketing
 - c. Thai History and Artists' Products
 - d. Thai Fruits and Cannery Products
29.?
- a. At Ladda Gardens
 - b. At Siam Gardens
 - c. At Rama Gardens
 - d. At Amphorn Gardens
30.?
- a. June 4
 - b. July 4
 - c. August 4
 - d. September 4

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

ORAL TEST

TAPE SCRIPT

PART 1 : Answer the questions orally.

DIRECTIONS : Listen to the questions then answer them in your own words. Record your answers on the tape cassette provided. You will hear each question twice.

1. What time did you go to bed?
.....
2. Did you see the movie?
.....
3. What sport do you like most?
.....
4. How often do you play that sport?
.....
5. Where do you play that sport?
.....
6. Do you enjoy yourself?
.....
7. What do you usually do on holidays?
.....
8. Who is your favourite singer?
.....
9. How much is your English book?
.....

10. What colour is your hair?

.....

11. Where are you from?

.....

12. What is the capital of Thailand?

.....

13. What does Pornthip look like?

.....

14. How tall is she?

.....

15. How much does she weigh?

.....

PART 2 : Throught the pictures

DIRECTIONS : Look at the pictures then answer the questions you will hear. You must choose only one answer according to the pictures that you like most and record your answers on the tape cassette provided. You will hear each question twice.

16. What did you do last night?

.....

17. Where do you study English?

.....

18. Where do you sleep?

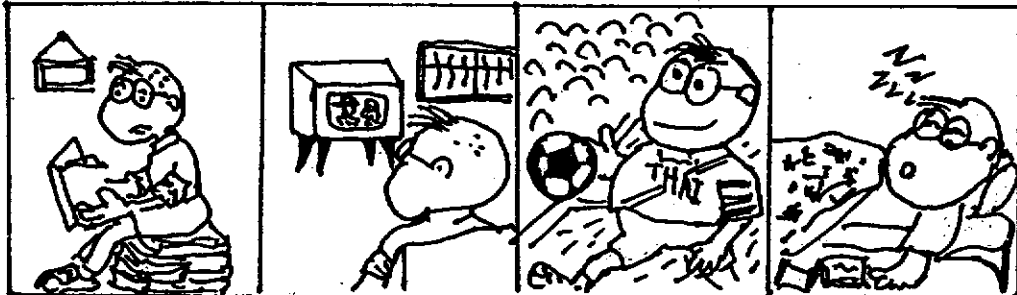
.....

19. What T.V. programme do you like most?
.....
20. What channel do you like to watch?
.....
21. What is the weather like in Surin?
.....
22. What does Kaosai look like?
.....
23. What does Thongchai Mac-in-tai do?
.....
24. Which is the most expensive?
.....
25. Which is the cheapest?
.....
26. Where do teachers work?
.....
27. Where do doctors work?
.....
28. How do you come to school?
.....
29. What pets do you like most?
.....
30. Who is the tallest?
.....

\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

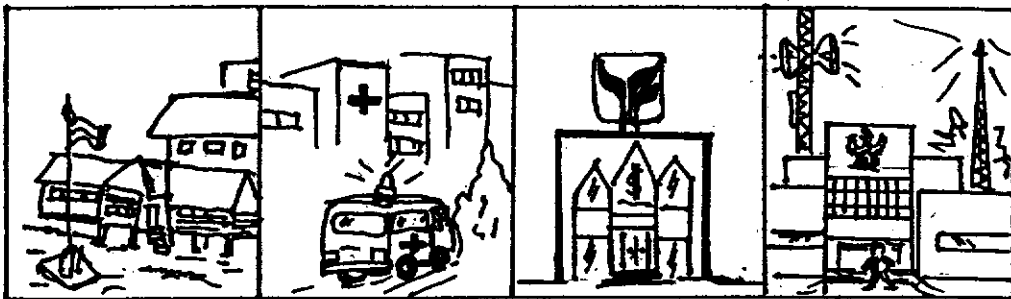
ORAL TEST

16.

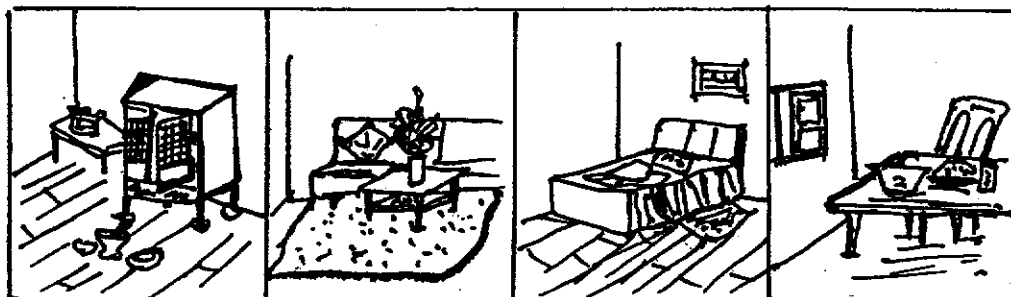
ภาพประกอบ 3 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 16

17.

ภาพประกอบ 4 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 17

18.

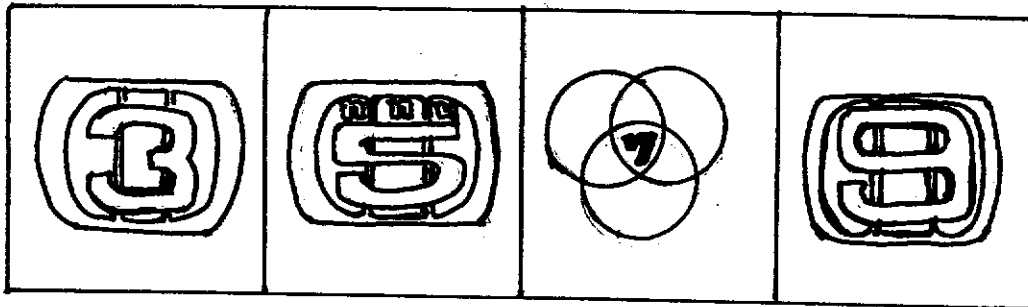
ภาพประกอบ 5 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 18

19.

ภาพประกอบ 6 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 19

20.

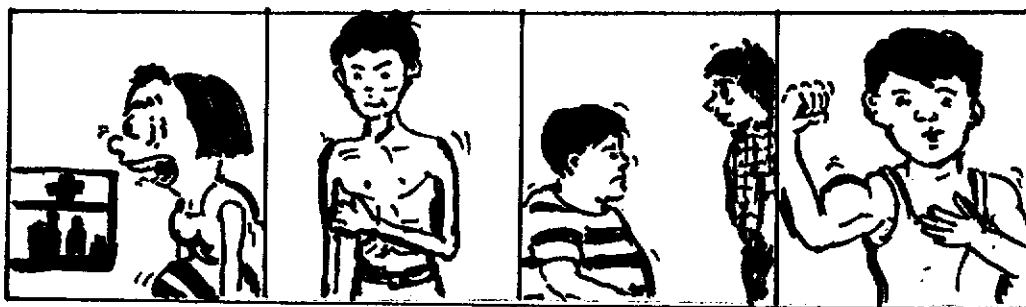
ภาพประกอบ 7 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 20

21.

ภาพประกอบ 8 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 21

22.

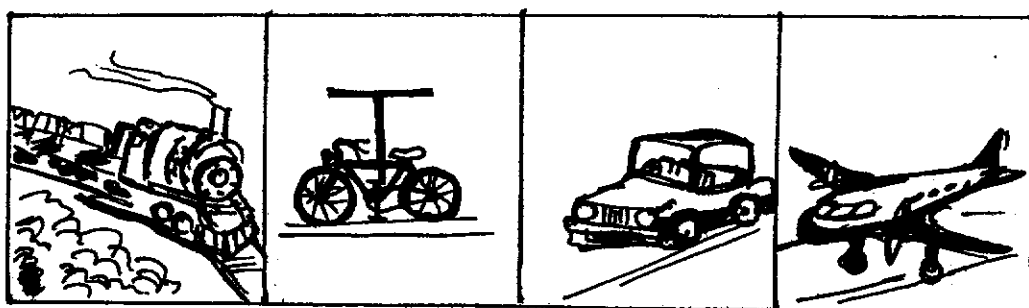
ภาพประกอบ 9 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 22

23.

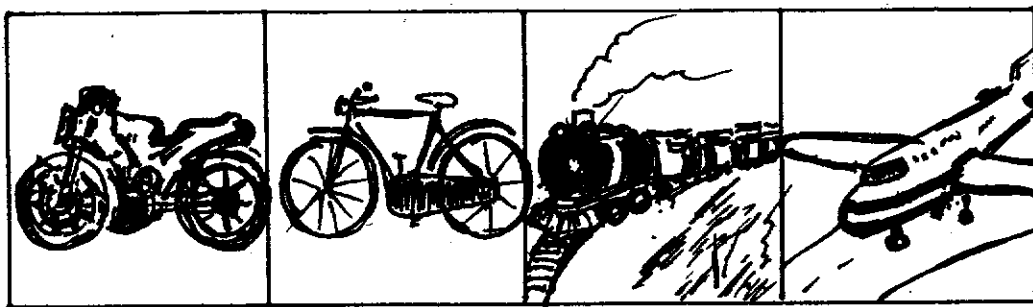
ภาพประกอบ 10 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 23

24.

ภาพประกอบ 11 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 24

25.

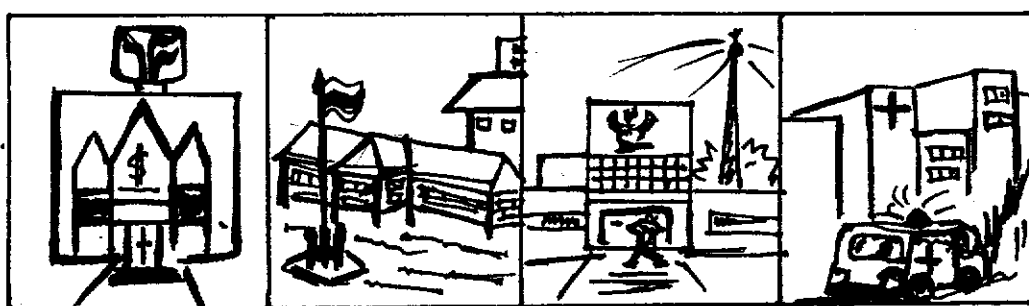
ภาพประกอบ 12 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 25

26.

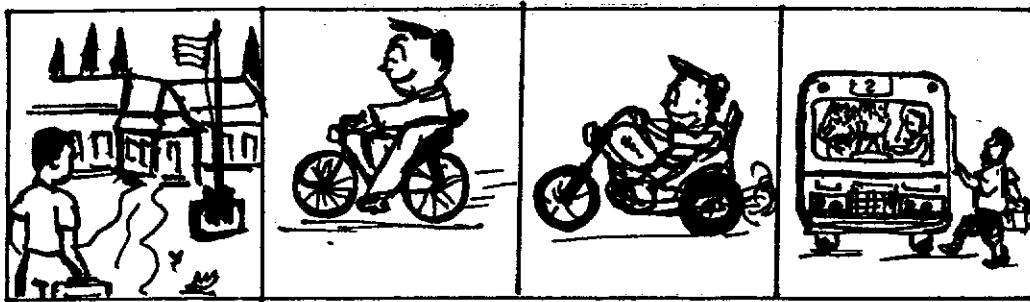
ภาพประกอบ 13 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 26

27.

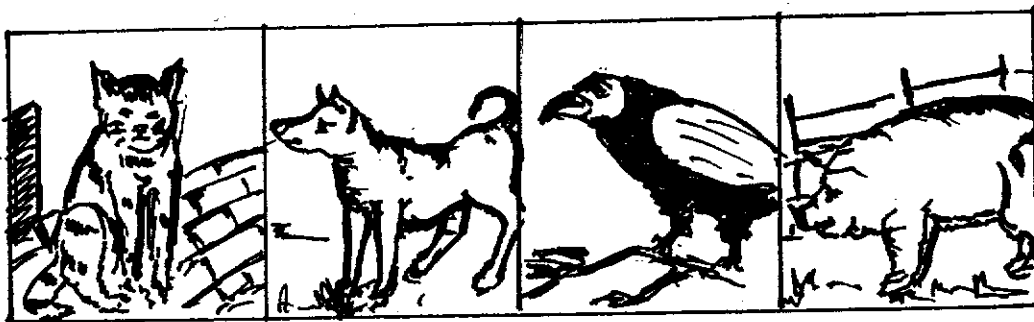
ภาพประกอบ 14 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 27

28.

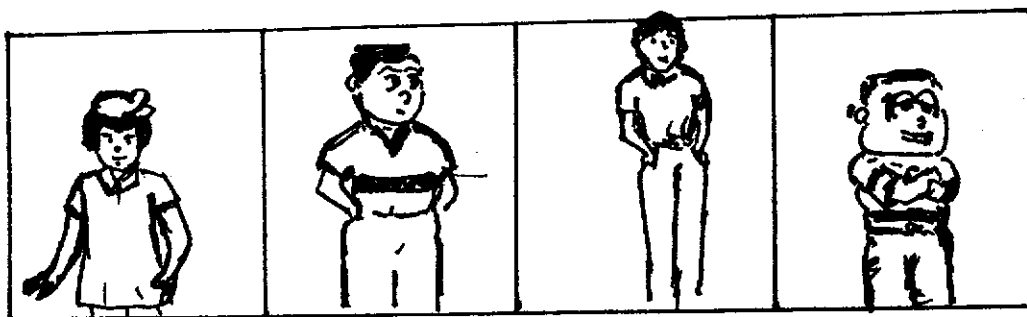
ภาพประกอบ 15 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 28

29.

ภาพประกอบ 16 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 29

30.

ภาพประกอบ 17 แสดงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษข้อ 30

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 5 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ด้านการฟังภาษาอังกฤษ

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1.	.52	.52	16.	.78	.21
2.	.72	.44	17.	.39	.27
3.	.65	.66	18.	.31	.29
4.	.66	.45	19.	.31	.22
5.	.80	.32	20.	.20	.24
6.	.44	.24	21.	.27	.32
7.	.78	.59	22.	.35	.56
8.	.60	.46	23.	.78	.47
9.	.80	.32	24.	.20	.24
10.	.79	.31	25.	.32	.41
11.	.54	.27	26.	.73	.66
12.	.73	.66	27.	.60	.53
13.	.29	.34	28.	.69	.70
14.	.29	.34	29.	.62	.61
15.	.66	.45	30.	.71	.26

ตาราง 6 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1.	.35	.38	16.	.34	.80
2.	.42	.52	17.	.70	.28
3.	.38	.64	18.	.64	.72
4.	.58	.32	19.	.51	.65
5.	.64	.26	20.	.68	.53
6.	.72	.44	21.	.43	.48
7.	.30	.65	22.	.36	.36
8.	.45	.45	23.	.56	.26
9.	.36	.28	24.	.70	.80
10.	.75	.80	25.	.32	.75
11.	.34	.78	26.	.54	.48
12.	.44	.82	27.	.36	.35
13.	.62	.45	28.	.56	.42
14.	.52	.62	29.	.38	.54
15.	.30	.74	30.	.55	.72

ภาคผนวก ค

แผนการสอนทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

แผนการสอนที่ 1

วิชา การฟัง

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถฟังบทสนทนาซึ่งมีความยาวพอประมาณ (มีผู้พูด 2 คน ๆ ละ 3 ครั้ง ๆ ละ ไม่เกิน 2 ประโยค) แล้วสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้

จุดประสงค์นำทาง

นักเรียนสามารถรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในบทสนทนาได้ถูกต้อง

เนื้อหา

บทสนทนา "Volunteer work"

Ann is working as a volunteer at a blood bank. Mark sees her and stops to talk to her.

Mark : What are you doing here?

Ann : I am working.

Mark : So you've got a job! Does it pay well?

Ann : It doesn't pay anything. I'm doing volunteer work.

Mark : Oh! if you're just a volunteer, why don't you leave early and play tennis with us? We're going to those nice new courts near the stadium.

Ann : I can't leave yet. I have to work three more hours this afternoon.

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำของคำศัพท์ใหม่ได้แก่ volunteer, blood, leave, court, stadium
2. บัตรภาพของคำศัพท์ใหม่ได้แก่ bank, tennis court, stadium
3. เทปบันทึกเสียง
4. ใบงาน (worksheet)

ลำดับขั้นตอนการสอน

1. ขั้นก่อนฟัง (pre - listening stage)
 - 1.1 ครูเตรียมผู้เรียนให้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในบทสนทนาได้แก่ volunteer, leave, court และ stadium โดยใช้บัตรคำ บัตรภาพและการแสดงท่าทางประกอบ
 - 1.2 ครูแจกใบงาน (worksheet) ที่ 1 ให้นักเรียนดูคำถามข้อที่ 1 แล้วเปิดเทปให้นักเรียนฟัง 1 รอบเสร็จแล้วให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถามเพื่อจะได้ทราบแนวของเรื่องที่ฟังอย่างคร่าว ๆ
 - 1.3 ครูบอกจุดมุ่งหมายในการฟังว่า เมื่อนักเรียนฟังบทสนทนาแล้วสามารถสรุปใจความสำคัญได้ถูกต้อง
2. ขั้นขณะฟัง (while - listening stage)

ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 1 ข้อ 2 ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดแบบเติมคำให้สมบูรณ์ (gap - filling) ในขณะที่ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟัง
3. ขั้นหลังฟัง (post - listening stage)
 - 3.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 1 ข้อ 3 ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดแบบเลือกตอบถูกหรือผิด
 - 3.2 ครูให้นักเรียนตรวจสอบคำตอบจากคำเฉลยของครู เพื่อตรวจดูว่านักเรียนทำถูกต้องมากน้อยเพียงใด

3.3 ครูให้นักเรียนจับคู่กันแสดงบทบาทสมมติของ Mark และ Ann เพื่อเป็น
การส่งเสริมความมั่นใจ

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้น
ในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด
2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60 %

WORKSHEET 1

1. Look at the questions for pre - listening stage.

1.1 How many speakers are there in this dialogue? Who are they?

1.2 What is the dialogue about?

1.3 Who is invited to play sport?

1.4 Does she accept or refuse the invitation?

2. Fill in the missing words while you are listening to the dialogue.

Ann is working as a volunteer at a book bank. Mark sees her and stops to talk to her.

Mark : What are you doing here?

Ann : I'm (1)

Mark : So you've got a (2)! Does it pay well?

Ann : It doesn't (3).....anything. I'm doing (4).....work.

Mark : Oh! if you are just a volunteer, why don't you leave early and play (5).....with us? We're going to those nice new courts near the (6).....

Ann : I can't leave yet. I have to work (7).....more hours this afternoon.

3. According to the dialogue, choose the best answer by marking ✓
in ☐

3.1 Where does Ann work?

☐ in a hospital

☐ in a school

3.2 Does she earn much money there?

☐ yes

☐ no

3.3 What does Mark invite Ann to do?

☐ to play tennis

☐ to play badminton

3.4 Where are Mark and his friends going to play that sport?

☐ near the auditorium

☐ near the stadium

แผนการสอนที่ 2

วิชา การพูด

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถสนทนาได้ตอบเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถพูดและได้ตอบประโยคต่อไปนี้ได้ถูกต้อง
 - Why are you late?
 - What time did you.....?
 - What did you do last night?
 - What was the name of the movie?
 - Was it very.....(adj.).....?
2. นักเรียนสามารถใช้ประโยคในข้อ 1 แต่งบทสนทนาได้

เนื้อหา

บทสนทนา "At school"

While a teacher is teaching, Mana comes into the classroom.

Teacher : Mana. Why are you late?

Mana : I got up late this morning.

Teacher : Why?

- Mana : Last night, I went to bed late.
- Teacher : What time did you go to bed?
- Mana : At midnight.
- Teacher : That's too late! What did you do?
- Mana : I watched T.V.
- Teacher : What programme did you watch?
- Mana : A Thai movie.
- Teacher : What was the name of the movie?
- Mana : Gold 4
- Teacher : Was it very exciting?
- Mana : Yes, of course. I nearly got a shock.
- Teacher : But anyway, I think you should go to bed early or else
you'll be late for class.
- Mana : I promise. I won't be late.
- Teacher : That's right.

สื่อการเรียนรู้

1. เทปบันทึกเสียง
2. หุ่นกระบอก
3. ใบงาน (worksheet)
4. แผนภูมิแสดงบทสนทนา
5. แผ่นกระดาษแข็งขนาด 4" x 12"

ลำดับขั้นการสอน

1. ครูพยายามพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับบทสนทนาที่นักเรียนจะได้ฝึกพูดเพื่อเป็นการสร้างความสนใจ
2. ครูแจกใบงาน (worksheet) ที่ 2 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ 1 ซึ่งเป็นแบบเติมข้อความในบทสนทนาให้ได้ใจความสมบูรณ์ แล้วเปิดเทปให้นักเรียนฟังบทสนทนา นักเรียนจะต้องค่อย ๆ ฟังบทสนทนาแล้วพยายามเขียนประโยคลงไป ถ้านักเรียนฟังไม่ทัน ครูจะให้นักเรียนฟังทีละประโยคซ้ำ ๆ จนกว่านักเรียนจะสามารถเติมข้อความลงในบทสนทนาได้ถูกต้อง
3. ครูให้นักเรียนดูแผนภูมิแสดงบทสนทนา ให้นักเรียนฝึกพูดประโยคในจุดประสงค์หน้าทางโดยใช้แผ่นกระดาษแข็งปิดคำในประโยคครั้งละ 1 คำ จนเต็มประโยคจนแน่ใจว่านักเรียนพูดประโยคได้แล้วแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม พูดบทสนทนาโดยใช้ท่อนกระบอกช่วย
4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 2 ข้อ 2 ซึ่งเป็นแบบจับคู่ระหว่างคำถามและคำตอบ แล้วให้ออกมาแสดงบทบาทสมมติเป็นคู่
5. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 2 ข้อ 2 โดยการเขียนบทสนทนาใหม่เป็นกรบ้าน เพื่อเป็นการส่งเสริมความแม่นยำ
6. ครูคอยช่วยเหลือนักเรียนในขณะทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด
2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60 %

WORKSHEET 2

1. Write the questions from the answer given.

1.1?

I got up late this morning.

1.2?

I went to bed at midnight.

1.3?

I watched television.

1.4?

A Thai movie.

1.5?

Gold 4.

1.6?

Yes, of course. I nearly got a shock.

2. Match the questions in A with the responses in B, then write out the dialogue below.

A

1. What did you do last night?
2. Why are you late for school?
3. Was it very exciting?
4. What was the name of the movie?
5. What time did you go to bed last night?
6. What programme did you watch?

B

- a. A Chinese movie.
- b. I watched T.V.
- c. ใจเต้นรัว
- d. At one o'clock.
- e. I went to bed very late.
- f. Of course. I nearly got a shock.

แผนการสอนที่ 3

วิชา การฟัง

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถฟังข้อความซึ่งมีความยาวพอประมาณ (ไม่เกิน 100 คำ) แล้วสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้

จุดประสงค์นำทาง

นักเรียนสามารถรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในข้อความได้ถูกต้อง

เนื้อหา

"Broadcast Message from Meteorological Radio Broadcast Station"

Forecast for Thailand from 6.00 a.m. Tuesday to 6.00 a.m. Wednesday.

Northern and Northeastern Thailand : Cloudy sky with scattered rainshowers or thunderstorms. Southwest winds, 10 - 25 km./hr.

Central, Eastern Thailand and Coastal areas : Cloudy sky with scattered rainshowers or thunderstorms. Southwest winds, 15 - 30 km./hr. Slight sea and occasional moderate sea, wave height about 1 metre.

Southern Thailand : Scattered rainshowers or thunderstorms, Southwest winds, 15 - 30 km./hr. Slight sea but moderate sea off - shore, wave height about 1 - 2 metres.

Bangkok Metropolis : Cloudy sky with scattered rainshowers or thunderstorms, Southwest winds, 10 - 25 km./hr.

สื่อการเรียน

1. ใบงาน (worksheet)
2. บัตรคำของคำศัพท์ใหม่ได้แก่ scattered rainshowers, thunderstorms, slight sea, occasional moderate sea, wave height, moderate sea off - shore
3. บัตรภาพของคำศัพท์ใหม่ได้แก่ scattered rainshowers, thunderstorms, slight sea, occasional moderate sea, wave height
4. เทปบันทึกเสียง
5. แผนที่ประเทศไทย

ลำดับขั้นตอนการสอน

1. ขั้นก่อนฟัง (pre - listening stage)
 - 1.1 ครูนำแผนที่ประเทศไทยมาให้ให้นักเรียนดูแล้วพูดว่า "This is the map of Thailand. There are 5 parts. They are....."(ให้นักเรียนช่วยกันตอบ)
 - 1.2 ครูเตรียมผู้เรียนให้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในข้อความ โดยใช้บัตรคำบัตรภาพ และท่าทางประกอบ
 - 1.3 ครูบอกจุดมุ่งหมายในการฟังว่า เมื่อนักเรียนฟังข้อความแล้วสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง ได้ถูกต้อง

2. ขั้นขณะฟัง (while - listening stage)

2.1 ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 3 ข้อ 1 และข้อ 2

2.2 ครูให้นักเรียนแลกเปลี่ยนตรวจสอบคำตอบจากคำเฉลย

3. ขั้นหลังฟัง (post - listening stage)

ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 3 ข้อ 3 ซึ่งเป็นการตอบคำถามโดยอาศัยข้อมูลจากรายละเอียดในข้อ 1 และ 2

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด

2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60 %

WORKSHEET 3

1. According to the passage, mark X in the spaces below.

	Cloudy sky with scattered rainshowers	Scattered rainshowers
North and Northeastern Thailand		
Central, Eastern and Coastal Areas		
Southern Thailand		
Bangkok Metropolis		

2. Put the speech of Southweet winds in the spaces provided.

Areas	Southwest winds
Northern and Northeastern Thailand	
Central, Eastern and Coastal Areas	
Southern Thailand	
Bangkok Metropolis	

3. Answer the questions below.

3.1 Which areas of Thailand have cloudy sky?

.....

3.2 Which areas of Thailand have the fastest Southwest winds?

.....

3.3 Which areas of Thailand have the slowest Southwest winds?

.....

3.4 Should we have sunbathe in Songkhla at day?

.....

3.5 From the passage, what season is it?

.....

แผนการสอนที่ 4

วิชา การพูด

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถสนทนาได้ตอบเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันในเรื่องกีฬาที่โปรดปรานได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถพูดและได้ตอบประโยคต่อไปนี้ได้อย่างถูกต้อง
 What sport do you like most?
 How often do you.....?
 What time do you.....?
 Where do you.....?
2. นักเรียนสามารถใช้ประโยคในข้อ 1 แต่งบทสนทนาได้

เนื้อหา

บทสนทนา "My favourite sport"

Teacher : Mana, what sport do you like most?

Mana : Football.

Teacher : How often do you play football?

Mana : Oh! Every evening but if it rains, I won't.

Teacher : At what time do you play?

Mana : About 5 o'clock.

Teacher : Where do you play?

Mana : In the field near my house, Sometimes, I play at school.

Teacher : Do you enjoy yourself?

Mana : Of course. I think if I don't take exercise, I will not be strong and I will have problems with my homework.

Teacher : That's a good idea!

สื่อการเรียนรู้

1. เทปบันทึกเสียง
2. ฟันกระบอก
3. ใบงาน (worksheet)
4. แผนภูมิแสดงบทสนทนา
5. แผ่นกระดาษแข็งขนาด 4" x 12"
6. ภาพกีฬาประเภทต่าง ๆ
7. แถบประโยคคำถาม ประโยคคำตอบและชื่อกีฬา

ลำดับขั้นตอนการสอน

1. ครูให้นักเรียนดูภาพกีฬาประเภทต่าง ๆ แล้วชี้ที่ภาพแต่ละภาพพร้อมกับพูดว่า "What is the name of the sport?" นักเรียนตอบพร้อมกันถ้าออกเสียงไม่ถูกครูจะให้ให้นักเรียนออกเสียงตามครู
2. ครูถามนักเรียนว่า "What sport do you like most?" ให้นักเรียนตอบคำถามทีละคน แล้วครูก็ถามประโยคอื่น ๆ ในบทสนทนาทั้งหมด เมื่อนักเรียนตอบคำถามโดยทั่วถึงกันแล้วครูจะติดแถบประโยคคำถามและคำตอบให้เด็กคุบนกระดานให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง

3. ครูแจกใบงาน (worksheet) ที่ 4 แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อ 1 ซึ่งเป็นการพูดประโยคคำถามจากคำตอบที่กำหนดให้ แล้วตรวจสอบคำถามจากเทปบันทึกเสียง

4. ครูให้นักเรียนดูแผนภูมิแสดงบทสนทนา ให้นักเรียนฝึกพูดประโยคในจุดประสงค์
 นาทองโดยใช้แผ่นกระดาษแข็งปิดคำในประโยคครั้งละ 1 คำ จนเต็มประโยค จนแน่ใจว่า
 นักเรียนพูดประโยคได้แล้วแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม พูดบทสนทนาโดยใช้หุ่นกระบอกช่วย

5. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 4 ข้อ 2 แล้วให้เขียน
 บทสนทนา 1 บทเป็นการบ้าน

6. ครูกำหนดให้นักเรียนเล่นเกม "Find the students who like to play....." โดยให้นักเรียนแต่ละคนหาข้อมูลจากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนประมาณ 5 คน
 โดยที่นักเรียนจะต้องตั้งคำถามว่า

"What sport do you like most?"

How often do you play.....?

What time do you play.....?

Where do you play.....?"

เพื่อนที่ถูกถามจะมีหน้าที่ตอบคำถามจนครบ เมื่อได้ข้อมูลจนครบ 5 คน แล้วก็นำมารายงาน
 หน้าชั้นว่าใครชอบเล่นอะไร เล่นบ่อยครั้งแค่ไหน เล่นเวลาไหน และเล่นที่ไหน

7. ครูคอยช่วยเหลือนักเรียนในขณะทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความ
 กระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด

2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60 %

WORKSHEET 4

1. Write the questions from the answers given.

1.1?

Football.

1.2?

Oh! Every evening.

1.3?

About 5 o'clock.

1.4?

In the field near my house.

1.5?

Yes, of course.

2. Match the questions in A with the questions in B, then write out a dialogue below.

A

B

1. What time do you play basketball?	a. Yes, of course.
2. Where do you play basketball?	b. Three days a week.
3. What sport do you like most?	c. At school.
4. How often do you play basketball?	d. Basketball.
5. Do you enjoy yourself?	e. About 6 p.m.

แผนการสอนที่ 5

วิชา การฟัง

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถฟังบทสนทนาซึ่งมีความยาวพอประมาณ (มีผู้พูด 2 คน ๑ ละไม่เกิน 2 ครั้ง ๑ ละไม่เกิน 3 ประโยค) แล้วสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้

จุดประสงค์เนื้อหา

นักเรียนสามารถรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในบทสนทนาได้ถูกต้อง

เนื้อหา

บทสนทนา "Choosing a career"

Julius and Rose are friends at the university. They are discussing their plans for the future.

Julius : What do you want to do after college, Rose?

Rose : I don't know yet. I'm thinking about going to medical school. They say the doctors are paid very well.

Julius : That's not a very good reason for going into medicine.

Rose : What's the right reason for becoming a doctor?

Julius : People study medicine because they want to help other people.

Rose : I don't mind helping people. But money is an important consideration in choosing a career.

Julius : Medicine just isn't your calling. If it were, you wouldn't even think about money.

Rose : First you have to think about yourself. Then you can worry about other people. What do you want to be?

Julius : I've always been interested in banking.

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำของคำศัพท์ใหม่ได้แก่ medical, reason, medicine, consideration และ career
2. ใบงาน (worksheet)
3. เทปบันทึกเสียง
4. บัตรภาพอาชีพต่าง ๆ
5. ของจริง ได้แก่ ยาชนิดต่าง ๆ

ลำดับขั้นการสอน

1. ขั้นก่อนฟัง (pre - listening stage)
 - 1.1 ครูนำบัตรภาพเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ให้นักเรียนดูแล้วชี้ที่ภาพให้นักเรียนบอกอาชีพเป็นภาษาอังกฤษ
 - 1.2 ครูเตรียมผู้เรียนให้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในบทสนทนาได้แก่ medical, reason, medicine, consideration และ career
 - 1.3 ครูบอกนักเรียนว่า บทสนทนาที่นักเรียนจะได้ฟังต่อไปนี้เป็นบทสนทนาระหว่าง Julius และ Rose แล้วเปิดเทปให้นักเรียนฟัง 1 รอบ และให้นักเรียนเดาว่าเขากำลังพูดถึงอาชีพอะไร
2. ขั้นขณะฟัง (while - listening stage)
 - 2.1. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 5 ข้อ 1 ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดแบบเติมคำให้สมบูรณ์ (gap - filling) ในขณะที่ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟัง

3. ขั้นหลังฟัง (post - listening stage)

3.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 4 ข้อ 2 ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดแบบเลือกตอบถูกหรือผิด

3.2 ครูให้นักเรียนเขียนสรุปบทสนทนาโดยใช้คำที่กำหนดให้เติมลงในข้อความเพื่อให้ได้ใจความที่สมบูรณ์เป็นการบ้าน

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด

2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60 %

WORKSHEET 5

1. Fill in the missing words while you are listening to the dialogue.

Julius and Rose are friends at the university. They're discussing their plans for the future.

Julius : What do you want to do after college, Rose?

Rose : I don't know yet. I'm thinking about going to (1)..... school. They say that doctors are paid very well.

Julius : That's not a very good reason for going into medicine.

Rose : What's the "right" reason for becoming a (2).....?

Julius : People study medicine because they want to (3)..... other people.

Rose : I don't mind helping people. But money is an (4)..... consideration in choosing a career.

Julius : Medicine just isn't your calling, If it were, you wouldn't even think about (5).....

Rose : First you have to think about yourself. Then you can worry about other people. What do you want to be?

Julius : I've always been interested in (6).....

2. According to the dialogue, choose the best answer by marking ✓
in ☐

2.1 What does Rose want to do after college?

- ☐ to study in a medical school
- ☐ to study in a technical school

2.2 Why does she want to be a doctor?

- ☐ It is paid very well.
- ☐ She wants to help people.

2.3 What's the "right" reason for becoming a doctor, according to Julius?

- ☐ Making money
- ☐ Helping other people

2.4 How does Rose feel about helping other people?

- ☐ She doesn't mind.
- ☐ She feels happy.

2.5 How does Rose feel about money?

- ☐ She loves it.
- ☐ She feels unhappy.

2.6 What does Julius want to be?

- ☐ A banker
- ☐ A doctor

แผนการสอนที่ 6

วิชา การพูด

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถสนทนาได้ตอบเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันในเรื่องการใช้เวลาในวันหยุดได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถพูดและได้ตอบประโยคเหล่านี้ได้ถูกต้อง
 - What do you usually do on holidays?
 - What programme do you like most?
 - What channel do you like to watch?
 - Who is your favourite singer?
2. นักเรียนสามารถใช้ประโยคในข้อ 1 แต่งบทสนทนาได้

เนื้อหา

บทสนทนา "on holidays"

Teacher : Class! What do you usually do on holidays?

Mana : I watch T.V.

Teacher : What programme do you like most, boxing show, cinema, music programme, car racing or plays?

Mana : Music programme.

Teacher : What channel do you like to watch?

Mana : Channel 7.

Teacher : Who is your favourite singer?

Mana : Oh! I like Thongchai.

Teacher : Why?

Mana : He's smart, handsome and sings beautifully.

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำของคำศัพท์ใหม่ได้แก่ programme, car racing, channel favourite, film star, practical และ energetic
2. ใบงาน (worksheet)
3. แผนภูมิบทสนทนา
4. แผ่นกระดาษแข็งขนาด 4" x 12"
5. บัตรภาพได้แก่ วัด ในหลวง ราชินี การแข่งรถ
6. ของจริงได้แก่ บัตรอวยพร ปฏิทินประจำปี

ลำดับขั้นการสอน

1. ครูสร้างความสนใจโดยการถามว่า "How many holidays are there in a year?" นักเรียนช่วยกันตอบ ถ้าตอบไม่ได้ครูจะช่วยโดยการยกปฏิทินที่แสดงวันหยุดประจำปีให้นักเรียนดูเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนพูดออกมา เสร็จแล้วครูถามต่อไปอีกว่า "who can guess what Mana usually do on holidays?" ให้นักเรียนเดาว่ามานะทำอะไรในวันหยุด เสร็จแล้วครูจึงพูดบทสนทนากับนักเรียนคนอื่น ๆ ในชั้น
2. ครูบอกบอกจุดประสงค์ในการพูดว่า เมื่อนักเรียนได้ฝึกบทสนทนาในตัวอย่างที่ครูได้สนทนากับนักเรียนแล้ว นักเรียนจะสามารถสนทนาเรื่องราวเกี่ยวกับการใช้เวลาในวันหยุดได้

3. ครูทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้ คือการทบทวนคำศัพท์ได้แก่คำว่า temple, offer, monk, present, Greeting card, queen และ Constitution Day โดยใช้รูปภาพและท่าทางประกอบ

4. ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยใช้การกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ เป็นการสอนคำศัพท์ใหม่ ได้แก่ programme, channel, favourite, car racing, film star, practical, energetic และ newstalk โดยใช้บัตรคำ บัตรภาพตลอดจนการบอกใบ้ให้นักเรียนเดา

5. ครูให้แนวการเรียนรู้ดังนี้

5.1 ครูนำแผนภูมิบทสนทนาให้นักเรียนดู และใช้ท่อนการบอกในขณะที่พูดบทสนทนา

5.2 ครูใช้กระดาษแข็งปิด หรือทากี่เลื่อนเปิดบทสนทนาทีละตอนหรือประโยคเพื่อต้องการให้นักเรียนพูดบทสนทนาจนจบบทสนทนา ครูจะให้นักเรียนฝึกหลาย ๆ ครั้งจนแน่ใจว่า นักเรียนสามารถพูดประโยคได้ถูกต้อง

5.3 แบ่งกลุ่มนักเรียนสลับกันสนทนาโดยไม่ดูบทสนทนาตัวอย่าง

6. ครูให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ

ครูให้นักเรียนดูข้อมูลจากตารางใบงาน (worksheet) ที่ 6 แล้วแบ่งกลุ่มย่อย กลุ่มละ 2 คน สนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับการใช้เวลาในวันหยุด

7. ครูแจ้งผลปฏิบัติ โดยการฟังแต่ละกลุ่มสนทนาโต้ตอบอย่างใกล้ชิด เพื่อแก้ไขข้อผิด และเพื่อค้ำกลุ่มไหนปฏิบัติไม่ถูกต้อง และให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนสนทนาได้เหมาะสมกับสถานการณ์

8. ครูส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนโดยให้แต่ละคนเขียนบทสนทนาที่พูดเป็นการบ้าน

การประเมินผล

1. ครูประเมินผลการปฏิบัติว่าการสนทนานั้นถูกต้อง สมจริงตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้น เพียงใด

2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60 %

WORKSHEET 6

1. Use the information below to say a dialogue with your friend.

programme	channel	favourite person	reason you like
boxing show	3	(boxer) Wanchai	practical, energetic
Thai cinema	5	(film star) Jintara	pretty
music	7	Thongchai	smart and handsome
newstalk	9	Sutthichai	clever and speak well
plays	11	pet	funny

2. Use the information above to write a dialogue.

A : What.....you usually.....on.....?

B : I.....

A : What.....do you.....most, boxing show, cinema,
music programme, car racing or plays?

B :

A : What.....to watch?

B : Channel.....

A : Who is your.....

B : Oh! I like.....

A : Why?

B : He/She is.....

แผนการสอนที่ 7

วิชา การฟัง

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในข้อความได้ถูกต้อง

เนื้อหา

"Broadcast Message from Meteorological Radio Broadcast Station"

Rainfall in various parts of the country from 7.00 a.m. Tuesday to 7.00 a.m. Wednesday was as follows : scattered rain and isolated heavy falls in the upper Thailand while scattered light to moderate rain in Southern Thailand. The maximum amount of rainfall in various parts was as follow :

Northern Thailand at Amphur Wichianburi Changwat Phetchaboon
24.6 m.m.

Northeastern Thailand at Amphur Kapchoeng Changwat Surin
71.7 m.m.

Central Thailand at Khet Taling Chan Bangkok Metropolis
36.2 m.m.

Eastern Thailand at Amphur Muang Changwat Chanthaburi 54.7 m.m.

Southern Thailand at Amphur Yi - ngo Changwat Narathiwat
80.9 m.m.

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำของคำศัพท์ใหม่ ได้แก่ rainfall, various, isolate, maximum และ minimum
2. บัตรภาพ rainfall
3. เทปบันทึกเสียง

ลำดับขั้นการสอน

1. ขั้นก่อนฟัง (pre - listening stage)
 - 1.1 ครูนำบัตรภาพให้นักเรียนดูแล้วถามว่า "What is this?" นักเรียนตอบพร้อมกัน ถ้าตอบไม่ได้ครูจะช่วยเหลือและพร้อมกันสอนคำศัพท์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย
 - 1.2 ครูบอกจุดมุ่งหมายในการฟังว่า เมื่อนักเรียนฟังข้อความนี้แล้วสามารถสรุปใจความสำคัญได้ถูกต้อง
2. ขั้นขณะฟัง (while - listening stage)
 - 2.1 ครูแจกใบงาน (worksheet) ที่ 7 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อ 1 และข้อ 2 ซึ่งเป็นการเติมข้อมูลที่ได้จากการฟัง โดยที่ครูจะเปิดเทปให้นักเรียนฟัง 1 รอบ ถ้านักเรียนฟังไม่ทันครูจะค่อย ๆ เปิดและหยุดเป็นบางครั้งเพื่อให้นักเรียนเติมคำให้ได้ใจความสมบูรณ์
 - 2.2 ครูให้นักเรียนตรวจสอบคำตอบโดยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนตรวจ ซึ่งครูจะเปิดเทปให้นักเรียนฟังอีก 1 รอบ
3. ขั้นหลังฟัง (post - listening stage)
 - 3.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 7 ข้อ 3 ซึ่งเป็นการตอบคำถามโดยอาศัยข้อมูลจากรายละเอียดในข้อ 1 และ 2 เพื่อเป็นการส่งเสริมความแม่นยำ

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด
2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60%

WORKSHEET 7

1. Fill in the missing words while you are listening to the passage.

Rainfall in various parts of the (1).....from
7.00 a.m. Tuesday to 7.00 a.m. Wednesday was as follows : (2).....
rain and (3).....heavy falls in the upper Thailand while
scattered light to (4).....rain in Southern Thailand. The
maximum amount of rainfall in (5).....parts was as follows:

2. Which places have the maximum rainfall and how much is the
rainfall? Fill in the blanks.

part	Amphur	Changwat	Maximum rainfall
Northern Thailand			
Northeastern Thailand			
Central Thailand			
Eastern Thailand			
Southern Thailand			

3. Answer the questions using the detail from no.1 and 2.

3.1 What province may have rainfall?

.....

3.2 Which part of Thailand has the lowest rainfall?

.....

3.3 Which city has the lowest rainfall?

.....

3.4 Which city has the highest rainfall?

.....

แผนการสอนที่ 8

วิชา การพูด

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถสนทนาได้ตอบเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการซื้อขายได้

จุดประสงค์เนื้อหา

1. นักเรียนสามารถพูดและได้ตอบประโยคต่อไปนี้ได้อย่างถูกต้อง
 - Can I help you sir?
 - What colour?
 - Now much is?
 - That's expensive!
 - Could you make it cheaper?
2. นักเรียนสามารถใช้ประโยคในข้อ 1 แต่งบทสนทนาได้

เนื้อหา

บทสนทนา "At the department store"

Saleslady : Can I help you sir?

Customer : I'm looking for a fashionable dress for my girlfriend.

Saleslady : This way please. We have 3 sizes; L, M, and S. You can choose one as you like.

Customer : Let me see size M. please.

Saleslady : What colour, sir?

Customer : The blue one please.

Saleslady : Here you are.

Customer : Thank you. How much is it?

Saleslady : 1,000 baht sir.

Customer : Oh, my goodness! That's expensive! Could you make it cheaper?

Saleslady : O.K. I can let you have it for 800 baht.

Customer : Thank you. (give her 1,000 baht)

Saleslady : Here's your change. Thank you very much. I hope you'll drop in again.

สื่อการเรียน

1. ใบงาน (worksheet)
2. หุ่นกระบอก
3. เทปบันทึกเสียง
4. แผนภูมิแสดงบทสนทนา
5. กระดาษแข็งขนาด 4" x 12"

ลำดับขั้นตอนการสอน

1. ครูพูดประโยค "Tomorrow will be my girlfriend's birthday. I want a present for her. Who can guess what I want for her?" (นักเรียนอาจทายแตกต่างกันไป) เมื่อไม่มีใครทายถูก ครูจะให้นักเรียนฟังการสนทนาจาก เทปบันทึกเสียง

2. ครูให้นักเรียนฟังการสนทนาระหว่างเจ้าของร้านกับลูกค้าคู่หนึ่งจากเทปบันทึกเสียง
3. ครูแจกใบงาน (worksheet) ที่ 8 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อ 1 ซึ่งเป็นการเขียนคำถามจากคำตอบที่กำหนดให้ ถ้านักเรียนยังไม่สามารถเขียนข้อความได้ ครูจะเปิดเทปอีกรอบ โดยจะเปิดแล้วหยุดเป็นครั้งคราวจนแน่ใจว่านักเรียนสามารถเติมได้ถูกต้อง
4. ครูให้นักเรียนช่วยกันคิดแผนภูมิบทสนทนา แล้วใช้หุ่นกระบอกขงอะพูดบทสนทนาทีละประโยค นักเรียนฝึกตามครู
5. ครูใช้กระดานแข็งปิดบทสนทนาทีละตอน หรือประโยคเพื่อต้องการให้นักเรียนพูดบทสนทนาจนจบบทสนทนา ครูจะให้นักเรียนฝึกจนกว่านักเรียนจะสามารถพูดประโยคได้ถูกต้อง
6. แบ่งกลุ่มนักเรียนสลับกันสนทนาโดยไม่ดูแผนภูมิบทสนทนา
7. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มย่อยกลุ่มละ 2 คน สนทนาได้ตอบเกี่ยวกับซื้อขายอะไรก็ได้ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
8. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 8 ข้อ 2 ซึ่งเป็นการจับคู่คำถามและคำตอบ แล้วให้นักเรียนเขียนบทสนทนา 1 บท ซึ่งเป็นบทสนทนาเดิมเสร็จแล้วครูให้นักเรียนแต่งบทสนทนาใหม่เป็นการบ้าน 1 บท โดยใช้คำที่กำหนดให้ (cue word) เพื่อเป็นการส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอน

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด
2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60 %

WORKSHEET 8

1. Write the questions from the answers given.

Saleslady :?

Customer : I'm looking for a shirt.

Saleslady :?

Customer : The blue one please.

Saleslady : Here you are.

Customer : Thank you.....?

Saleslady : 1,000 baht sir.

Customer : Oh my goodness! That's expensive!
.....?

Saleslady : O.K. I can let you have it for 800 baht.

Customer : Thank you. (give him 1,000 baht)

Saleslady : Here is your Change. Thank you very much.

2. Match the questions in A with the responses in B, then write out a dialogue below.

A

1. What colour do you want?
2. Could you make it cheaper?
3. Can I help you, sir?
4. How much is it?

B

- a. 1,000 baht.
- b. I'm looking for a shirt.
- c. O.K. I can let you have
it for 800 baht.
- d. The blue one please.

แผนการสอนที่ 9

วิชา การฟัง

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถฟังบทสนทนาซึ่งมีความยาวพอประมาณ (มีผู้พูด พูด 3 คน ๑ ละไม่เกิน 5 ครั้ง ๑ ละไม่เกิน 3 ประโยค) แล้วสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้

จุดประสงค์ขั้นต้น

นักเรียนสามารถรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในบทสนทนาได้ถูกต้อง

เนื้อหา

บทสนทนา "Honesty or loyalty?"

Arthur : Foul! He tripped me. Foul!

Stuart : I didn't trip you. You slipped.

John : You did too trip him. I saw it. You did it on purpose.

Stuart : You didn't see what happened. You were looking the other way.

John : I was right here and I saw everything.

Stuart : Whose team are you on, anyway? If you don't keep quiet, we'll lose this game for sure.

John : I wouldn't feel right if I won by cheating.

Stuart : Are you calling me a cheater? Who do you think you are?

John : I'm not calling you anything. I'm just saying that you committed a foul. And you committed fouls in the last two quarters, too.

Stuart : Shut up! No one asked your opinion about this.

สื่อการเรียนรู้

1. ใบงาน (worksheet)
2. บัตรคำของคำศัพท์ใหม่ ได้แก่ foul, trip, cheat, commit, opinion

และ quarter

3. เทปบันทึกเสียง

ลำดับขั้นการสอน

1. ขั้นก่อนฟัง (pre - listening stage)

1.1 ครูเตรียมผู้เรียนให้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในบทสนทนา ได้แก่ foul, trip, cheat, commit, opinion และ quarter โดยใช้บัตรคำ การแสดงท่าทางประกอบ การยกประโยคอธิบาย และการใช้บริบทช่วยอธิบายความหมาย

1.2 ครูแจกใบงาน (worksheet) ที่ 9 ให้นักเรียนดูคำถามข้อที่ 1 แล้วเปิดเทปให้นักเรียนฟัง 1 รอบ เพื่อให้นักเรียนทราบแนวของเรื่องที่ฟังอย่างคร่าว ๆ

1.3 ครูบอกจุดมุ่งหมายในการฟังว่า เมื่อนักเรียนฟังบทสนทนาแล้วสามารถสรุปใจความสำคัญได้ถูกต้อง

2. ขั้นขณะฟัง (while - listening stage)

2.1 ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟัง และให้ทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 9 ข้อ 2 ซึ่งเป็นการเติมคำให้สมบูรณ์ในขณะที่นักเรียนฟังบทสนทนา

3. ขั้นหลังฟัง (post - listening stage)

3.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 9 ข้อ 3 ซึ่งเป็นการเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวเพื่อเป็นการส่งเสริมความแม่นยำ

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด
2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60%

WORKSHEET 9

1. Look at the questions for pre - listening stage.

1.1 Who are speaking the conversation?

1.2 What are they talking about?

1.3 Where are they talking?

2. Fill in the missing words to complete the conversation below.

Arthur : Foul! He tripped me. (1).....

Stuart : I didn't trip you. You slipped.

John : You did trip him. I saw it. You did it on purpose.

Stuart : You didn't (2)..... What happened. You were looking the other way.

John : I was right here and I saw everything.

Stuart : Whose team are you on, anyway? If you don't (3)..... quiet, we'll lose this game for sure.

John : I wouldn't feel right if we won by cheating.

Stuart : Are you calling me a (4).....? Who do you think you are?

John : I'm not calling you anything. I'm just (5)..... that you committed a foul. And you committed fouls in the last two quarters, too.

Stuart : Shut up! No one asked your (6).....about this.

3. According to the conversation, choose the best answer by marking ✓ in ☐

3.1 Stuart and John are on the same team.

☐ True

☐ False

3.2 Stuart and Arthur are playing football.

☐ True

☐ False

3.3 Stuart tripped John.

☐ True

☐ False

3.4 Stuart is cheating.

☐ True

☐ False

3.5 The referee blows the whistle because Arthur calls a foul.

☐ True

☐ False

3.6 What made Arthur fall down?

☐ He did it himself.

☐ Stuart did

3.7 Why does Stuart want John to keep quiet about the foul?

☐ He's afraid that he will lose the game.

☐ He wants John to lose the game.

3.8 Why doesn't John want to keep quiet about it?

☐ He doesn't want to win the game.

☐ He is an honest man.

3.9 Who is a bad player?

☐ John

☐ Stuart

แผนการสอนที่ 10

วิชา การพูด

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถสนทนาได้ตอบเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นการสนทนากับชาวต่างประเทศเรื่องบ้านเมืองของเขาได้

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถพูดและได้ตอบประโยคต่อไปนี้ได้ถูกต้อง
 - Where are you from?
 - What's...(city)...like?
 - What's the capital of.....?
 - How big is it?
 - What's the weather like in.....?
 - Does it rain much in your country?
2. นักเรียนสามารถใช้ประโยคในข้อ 1 แต่งบทสนทนาได้

เนื้อหา

บทสนทนา "Where are you from?"

Susan : Where are you from, Sam?

Sam : I'm from Hawaii.

Susan : That must be an interesting place. What's it like?

Sam : It's nice.

Susan : How big is it?

Sam : It's not very big. It's got a population of about a million.

Susan : I see. And what's the capital?

Sam : Honolulu. It's on the island of Oahu.

Susan : What's the weather like in Hawaii?

Sam : Oh, it's warm most of the time.

Susan : Do you get much rain?

Sam : We get quite a lot in December and January. That's our winter.

Susan : But it never gets cold?

Sam : No, it doesn't.

สื่อการเรียน

1. ใบงาน (worksheet)
2. แผนภูมิแสดงบทสนทนา
3. แผนที่โลก
4. บัตรภาพ Philip, Ann, John และ Sam

ลำดับขั้นตอนการสอน

1. ครูให้นักเรียนดูแผนที่โลก ภาพของ John ซึ่งมีชื่อประเทศนอกภายใต้ชื่อแล้วถามนักเรียนว่า "Where is John From?" นักเรียนตอบพร้อมกันว่า "England" แล้วครูถามต่อเป็นรายบุคคลว่า "Where is England?" ให้นักเรียนชี้ให้ครูดูที่แผนที่โลก (ภาพของ Philip, Ann และ Susan ก็ทำเช่นเดียวกับของ John)

2. ครูให้นักเรียนสนทนาเรื่องทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับบ้านเมืองโดยใช้รูปประโยคในบทสนทนาถามนักเรียน ให้นักเรียนตอบทีละคน

3. ครูแจกใบงาน (worksheet) ที่ 10 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อ 1 ซึ่งเป็นการเขียนประโยคคำถาม คำตอบในขณะที่ให้นักเรียนกำลังฟัง โดยครูจะให้นักเรียนฟังก่อน 1 รอบ ถ้านักเรียนยังไม่สามารถเติมข้อความได้ ครูจะหยุดเป็นครั้งคราวเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสเติมข้อความให้สมบูรณ์

4. ให้นักเรียนตรวจคำตอบจากเทปบันทึกเสียง

5. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 15 คนได้แก่กลุ่ม A และ B กลุ่ม A ได้รับข้อมูลจากครู ส่วนกลุ่ม B ต้องสอบถามข้อมูลจากกลุ่ม A

6. เมื่อ B ได้รับข้อมูลจาก A แล้วให้นำมาเล่าให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

7. ครูคอยให้ความช่วยเหลือ

8. ให้นักเรียนเขียนบทสนทนาจากข้อมูลที่ให้ไว้ในใบงาน (worksheet) ที่ 10 ข้อ 2 เป็นการบ้านเพื่อเป็นการส่งเสริมความแม่นยำ

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด

2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60%

WORKSHEET 10

1. Complete the dialogue.

A : Where are you from?

B :

A : Is that a big city?

B : The population is about.....

A : What's the city like?

B :

A : What's the weather like in.....?

B :

2. Use the information below to play roles and then write out a dialogue.

country	size	population	capital	weather	amount of rain
South Korea	medium	about 60 m.	Seoul	warm	a lot in June
Japan	medium	about 150 m.	Tokyo	warm	a lot in July
Cambodia	small	about 9 m.	Phnompenh	quite hot	a lot in August
Thailand	medium	about 55 m.	Bangkok	quite hot	a lot in September
Russia	big	about 300 m.	Moscow	cold	a lot in June

A : Where are you from?

B : I'm from.....

A : That must be an interesting place. What is it like?

B : It's.....

A : How big is it?

B : It's got a population of about.....

A : I see. And what is the capital?

B :

A : What's the weather like in

B : Oh, it's.....

A : Do you get much rain?

B : We get quite a lot in

แผนการสอนที่ 11

วิชา การฟัง

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถฟังข้อความซึ่งมีความยาวพอประมาณ (ไม่เกิน 100 คำ)
แล้วสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้

จุดประสงค์นำทาง

นักเรียนสามารถรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในข้อความได้ถูกต้อง

เนื้อหา

ข่าว "Scouts meet in Songkhla"

The Office of the National Boy Scout Executive Committee will hold its annual Boy Scout Council Meeting in Songkhla from today until August 8.

The meeting will be held at Prince of Songkhla University's Hat yai Campus.

There will be about 800 participants at the meeting, which will discuss policy and progress in boy scout activities. At the same time, Songkhla will host the 2 nd scout meeting at Rattanasarn Boy Scout camp.

สื่อการเรียน

1. ใบงาน (worksheet)
2. บัตรคำของคำศัพท์ใหม่ได้แก่ boy scout, executive, committee. hold, annual, participant, discuss, host และ progress
3. บัตรภาพ boy scout
4. เทปบันทึกเสียง

ลำดับขั้นตอนการสอน

1. ขั้นก่อนฟัง (pre - listening stage)
 - 1.1 ครูให้นักเรียนดูรูปลูกเสือแล้วถามนักเรียนว่า "what is the boy?" ให้นักเรียนตอบพร้อมกัน ถ้านักเรียนตอบไม่ได้ครูจะช่วยตอบและออกเสียงให้นักเรียนว่าตาม พร้อมกันแล้วยกบัตรคำให้นักเรียนดู
 - 1.2 ครูสอนคำศัพท์ใหม่ในข้อความที่จะได้ฟังโดยใช้บัตรคำและการแสดงท่าทางประกอบ
 - 1.3 ครูให้นักเรียนดูคำถามก่อนเพื่อดูแนวของข้อความที่ฟังจากใบงาน (worksheet) ที่ 11 ข้อ 1 แล้วให้นักเรียนฟังข้อความจากเทป 1 รอบ หลังจากนั้นให้นักเรียนตอบคำถามจากใบงาน (worksheet) ที่ 11 ข้อ 1 เพื่อจับใจความกว้าง ๆ
 - 1.4 ครูบอกจุดมุ่งหมายในการฟังว่า เมื่อนักเรียนฟังข้อความนี้แล้วสามารถสรุปใจความสำคัญได้ถูกต้อง
2. ขั้นขณะฟัง (while - listening)
 - 2.1 เมื่อเตรียมผู้ฟังให้พร้อมแล้วครูแจกใบงาน (worksheet) แล้วให้นักเรียนฟังข้อความจากเทป พร้อมทั้งให้ทำแบบฝึกหัดในใบงานข้อ 2 ซึ่งเป็นการเติมคำให้ได้ใจความสมบูรณ์ แล้วตรวจคำตอบจากครู
3. ขั้นหลังฟัง (post - listening stage)
 - 3.1 ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) ที่ 11 ข้อ 3 ซึ่งเป็นการเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด เพื่อเป็นการส่งเสริมความแม่นยำ

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด
2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60%

WORKSHEET 11

1. Look at the questions for pre - listening stage.

1.1 Who will hold the meeting?

1.2 What is the passage about?

1.3 When will it be held?

2. Fill in the missing words to complete the passage below.

The office of the National (1).....Executive committee will hold its (2).....Boy Scout Council Meeting in Songkhla from today until (3).....

The meeting will be held at (4).....University's (5).....Campus.

There will be about (6).....participants at the meeting, which will discuss (7).....and progress in boy scout activities. At the same time, Songkhla will (8).....the 2nd scout meeting at Rattanasarn Boy Scout Camp.

3. According to the passage, choose the best answer by marking

✓ in ☐

3.1 What will happen?

☐ There will be a meeting.

☐ There will be a wedding.

☐ There will be a greeting.

3.2 Where will it be held?

☐ At Yala.

☐ At Songkhla.

☐ At Surin.

3.3 How many participants will there be in the event?

☐ 700

☐ 800

☐ 900

3.4 How long will it last?

☐ 2 days

☐ 4 days

☐ We don't know.

3.5 What will they do?

☐ Discuss policy

☐ Play games

☐ Sing songs

แผนการสอนที่ 12

วิชา การพูด

เวลา 50 นาที

จุดประสงค์ปลายทาง

นักเรียนสามารถสนทนาได้ตอบเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันซึ่งเป็นการบรรยายลักษณะบุคคลได้

จุดประสงค์เนื้อหา

1. นักเรียนสามารถพูดและได้ตอบประโยคต่อไปนี้ได้อย่างถูกต้อง
 - What does he/she look like?
 - How tall is he/she?
 - How old is he/she?
 - How much does he/she weigh?
 - What colour is his/her hair?
 - What colour are his/her eyes?
2. นักเรียนสามารถใช้ประโยคในข้อ 1 แต่งบทสนทนาได้

เนื้อหา

บทสนทนา "About people"

Bill : Please tell me about your girlfriend.

Sam : Well, she is very pretty.

Bill : What does she look like?

Sam : She is quite tall and slim.

Bill : How tall is she?

Sam : She is about 175 cms. tall.

Bill : How old is she?

Sam : She is 20.

Bill : How much does she weigh?

Sam : She weighs 54 kg.

Bill : What colour is her hair?

Sam : Brown. Dark brown.

Bill : And eyes?

Sam : She has got blue eyes. Look! Here's her photo.

สื่อการเรียน

1. ใบงาน (Worksheet)
2. บัตรคำของคำศัพท์ใหม่ได้แก่ slim, plump, slender, scar, mole, pimple, thin, fat และ short.
3. แผนภูมิแสดงบทสนทนา
4. เทปบันทึกเสียง
5. รูปภาพของ John, Sam และ Susan
6. แถบประโยคคำถามและคำตอบ

ลำดับขั้นตอนการสอน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการยกรูปภาพของ John, Ann, Sam และ Susan แล้วถามนักเรียนว่า "Please tell me about.....(ชื่อคน).....ให้นักเรียนช่วยกันตอบ พร้อมกันหรือทีละคน ถ้าตอบไม่ได้ครูจะช่วยโดยการพูดประโยคแล้วให้นักเรียนพูดตาม เสร็จแล้วก็ถามประโยคอื่น ๆ ในบทสนทนาจนหมด ให้นักเรียนตอบคำถามครู

2. ครูให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากเทป แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อ 1 ในใบงาน (worksheet) ที่ 12 ข้อ 1 ซึ่งเป็นการเติมข้อความในบทสนทนาให้ได้ใจความสมบูรณ์ นักเรียนจะต้องตั้งใจฟังและพยายามเขียนข้อความให้ได้ ถ้าเขียนไม่ได้ครูจะค่อย ๆ เปิดให้ฟังทีละประโยคเพื่อให้ นักเรียนสามารถเดารูปแบบประโยคได้

3. ครูคิดแถบประโยคคำถามและคำตอบบนกระดานให้นักเรียนแลกเปลี่ยนตรวจสอบคำตอบ และให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกันเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการออกเสียง

4. ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมการฝึกพูด โดยกำหนดให้นักเรียนไปหาข้อมูลจากเพื่อนในชั้นประมาณ 5 คน โดยถามเขาเกี่ยวกับลักษณะของพ่อแม่ของเขา ซึ่งจะให้ นักเรียนพยายามใช้ประโยคที่ได้เรียนไปแล้วในการสอบถามข้อมูลจากเพื่อน

5. เมื่อได้รับข้อมูลเรียบร้อยแล้วให้นักเรียนมาเล่าให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

6. ครูคอยให้ความช่วยเหลือนักเรียน

7. ครูให้นักเรียนเขียนบทสนทนาจากข้อมูลที่ให้ไว้ในใบงาน (worksheet) ที่ 12 ข้อ 2 เพื่อเป็นการส่งเสริมความแม่นยำ

การประเมินผล

1. ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะทำกิจกรรมว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมมากน้อยเพียงใด

2. ครูตรวจแบบฝึกหัดในใบงาน (worksheet) โดยตั้งเกณฑ์ไว้ 60%

WORKSHEET 12

1. Write the questions from the answers given.

1.1?

She is quite tall and slim.

1.2?

She is about 170 cms. tall.

1.3?

She is 18 years old.

1.4?

She weighs 50 kg.

1.5?

Her hair is black.

1.6?

Her eyes are brown.

2. Use the information below to play roles and then write out a dialogue.

	Age	Weight	Height	Hair colour	Eye colour	Appearance
father	65	60kg.	175cms.	black	brown	handsome
mother	60	50kg.	140cms.	blond	blue	quite beautiful
sister	18	48kg.	180cms.	brown	black	lovely
brother	22	62kg.	150cms.	golden	blue	ugly
girlfriend	19	48kg.	167cms.	black	black	pretty
boyfriend	25	70kg.	180cms.	black	black	very handsome

A : Please tell me about your.....

B : Well, she/he is.....

A : What does she/he look like?

B :

A : How tall is she/he?

B :

A : How old is she/he?

B :

A : How much does she weigh?

B :

A : What colour is her/his hair?

B :

A : And what colour are her/his eyes?

B :

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายชูเกียรติ ชื่อสกุล จารัตน์

เกิดวันที่ 29 เดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช 2504

สถานที่เกิด อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 103 หมู่ 2 ตำบลตาบูก
อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ 32000

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1

สถานที่ทำงานในปัจจุบัน โรงเรียนสังขะ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2522 ม.ศ.5 (โปรแกรมศิลป์ภาษา) จากโรงเรียนสุรวิทยาคาร
จังหวัดสุรินทร์

พ.ศ. 2524 ป.ก.ศ.สูง (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาไทยประวัติศาสตร์)
จากวิทยาลัยครูสุรินทร์

พ.ศ. 2529 กศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทเทคโนโลยี
ทางการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา

พ.ศ. 2535 กศ.ม. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
ชูเกียรติ จารัตน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

กันยายน 2535

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

✓ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัด
สุรินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 60 คน แบ่งเป็น
กลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอน โดยวิธีสอนตามแนว
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาใน
การทดลองสอน 12 คาบ ๆ ละ 50 นาที

ก่อนการทดลองมีการทดสอบก่อนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง - พูดภาษา
อังกฤษ หลังจากทดลองมีการทดสอบอีกครั้งโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อน
การทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test แบบ Correlated Samples และแบบ
Independent Samples ✓

ผลการทดลองพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์
ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์
ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง
ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF MATHAYOMSUKSA V STUDENTS' ACHIEVEMENT IN LISTENING
AND SPEAKING ENGLISH THROUGH THE COMMUNICATIVE METHOD
AND THE METHOD SUGGESTED IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

CHOOKIAT JARAT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in English Major
at Srinakharinwirot University

September 1992

The Purpose of this study was to compare the Mathayomsuksa v students' achievement in listening and speaking English.

The 60 subjects were simply chosen at random from Mathayomsuksa v students in the second semester or the 1991 academic year of Sangkha school, Amphur Sangkha, Surin. They were divided into the experimental and control groups with 30 students in each. The experimental group was taught through the communicative Method, whereas the control group was taught through the method suggested in the teacher's manual. Each group was taught for twelve 50 - minute periods.

Before the experiment, the subjects were measured by using listening, speaking achievement tests. After the experiment, the subjects were measured again with the same tests. The data were statistically analysed by t - test for correlated samples and t - test for independent samples.

The study findings revealed that :

1. The students' achievement in listening English after the experiment was significantly higher than before the experiment at the .01 level.
2. The students' achievement in speaking English after the experiment was significantly higher than before the experiment at the .01 level.
3. The students' achievement in listening English in the experimental group was significantly higher than that of the students in the control group at the .05 level.

4. The students' achievement in speaking English in the experimental group was significantly higher than that of the students in the control group at the .05 level.